

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSICA HUNTLEY

A KILLER PSYCHOLOGICAL THRILLER

UNDER HER SKIN

BE CAREFUL
WHO YOU LET INSIDE.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CİLDİNİN ALTINDA

JESSICA HUNTLEY

Inkubator Books tarafından yayınlandı

www.inkubatorbooks.com

Telif Hakkı © 2024 Jessica Huntley tarafından
Jessica Huntley, bu makalenin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri
sürmüştür.

Bu çalışma.

ISBN (e-Kitap): 978-1-83756-471-2

ISBN (Ciltsiz): 978-1-83756-472-9

ISBN (Ciltli): 978-1-83756-473-6

Onun Derisinin Altında bir kurgu eseridir. Kişiler, yerler, olaylar ve
durumlar yazarın hayal gücünün . Herhangi bir benzerlik
yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü önceden yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz,
herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla
iletilemez.

Yayıncı.

İÇİNDEKİLER

[Inkubator Books](#)

[Önsöz](#) _____

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm Kısım](#)

[II 10 Bölüm](#)

[11](#) _____

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm Kısım](#)

[III 15 Bölüm](#)

[16](#) _____

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Sonsöz](#)

[Inkubator Haber Bülteni](#)

[KİMSEYE SÖYLEMEYİN](#)

[Okuduğunuz İçin](#) _____

[Teşekkürler Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Jessica Huntley tarafından da](#)

INKUBATOR POSTA LİSTESİNE KATILIN

Yeni çıkan kitapların yanı sıra sunduğumuz çok sayıda ÜCRETSİZ ve indirimli Kindle kitaplarından ilk siz haberdar olacaksınız!

bit.ly/3dOTSW2

Kocam Scott'a. Yeni evimizi yenilemek için gösterdiğiniz sıkı çalışma ve özveri için teşekkür ederiz. Büyük bir bahçemiz olmayabilir ama herhangi bir yerde gömülü tehlikeli bir şey olmadığından oldukça eminim ...

PROLOGUE

Mart 2017

Harriet Greene salonunun penceresinin önünde oturmuş, yüzünü bahçesinin üzerinden batmakta olan akşam güneşinin sıcaklığına çevirmişti. Bir zamanlar bahçesinde saatlerce vakit geçirir, güzel bitkiler yetiştirir, kuşları besler ve burayı ziyaret edip evleri olarak gören vahşi yaşamı hayranlıkla seyrederdi. Artık yaşlanmıştı ve görme yetisini kaybetmeye başlamıştı, bunun yerine açık pencerenin yanında oturup bahçenin seslerini dinlemekle yetiniyordu. Arada sırada uzaktan bir arabanın geçtiğini duyuyordu ama çoğu zaman bir kuş korusu duyuluyordu.

Harriet hayatının sonuna yaklaşıyordu. Bunu biliyordu. Herkes biliyordu. Ya da en azından bağımsız yaşamının. Neredeyse tüm yetişkinlik hayatı boyunca yaşadığı evini bırakma fikri her gün mücadele ettiği bir konuydu. Ancak geçtiğimiz altı ay boyunca hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok şey değişmişti. Başka ne seçeneği vardı ki? Parmakları artritlen delik deşik olmuştu ve kötü görme yeteneği sayesinde, bir aydan kısa bir süre önce merdivenlerden kötü bir şekilde düşmüş, kaburgası çatlamış ve üç gün hastanede neden olmuştu.

Mümkün olduğunca uzun süre dayanma inadına rağmen, bu evde fazla zamanı kalmadığını biliyordu. En basit günlük aktivitelerde bile zorlandığına göre, bir bakım evi onun için tek uygun seçenektir. Yew Tree House da onun gibi daha iyi günler görmüştü. Her ikisi de dikiş yerlerinden dökülüyordu ve kenarlarında biraz aşınma ve yıpranmadan fazlası vardı. Belki de artık eski eve veda etmenin zamanı gelmişti.

Yeni avukatı ona son vasiyetini önümüzdeki birkaç hafta içinde yapması gerektiğini söylemişti; ardından Newcastle'da yakınlardaki bir bakım evine taşınacaktı. Ev, o ölene kadar boş kalacaktı. Ama Harriet öldüğünde ev kime miras kalacaktı? Evi aile dışından birine bırakmak istemiyordu. Sık sık onun için inşaat işleri yapan ve zaman zaman bir fincan çay içip sohbet etmek için uğrayan nazik adam Henry'yi düşündü ama o aileden değildi. Yine de yaşlı kadını önemsiyor gibi görünen tek kişi oydu.

büyük, köhne bir evde tek başına. Ama hayır, Henry hoş bir adam olabilirdi ama bu evi hak etmiyordu.

Harriet'in bildiği kadarıyla evin mirasçısı olabilecek tek bir aile üyesi kalmıştı: ayrı yaşadığı kız kardeşinin kızı. Ama Harriet yeğeniyle hiç tanışmamıştı. Kız kardeşi de birkaç yıl önce ölmüştü, bu yüzden ona soramazdı. Kızla hiç tanışmamış olabilirdi ama o hâlâ ailesindendi. Ayrıca, evi ona bırakırsa, yıllar önce arasının açıldığı kız kardeşi Frances'in suratına atılmış çok ağır bir tokat olacaktı.

Karar verildi.

Harriet vasiyetini yeniden yazacaktı. Yew Tree House'u yeğeni Natasha Moore'a bırakacaktı. Bu kız için hoş bir sürpriz olacaktı ama henüz gerçekleşmeyecekti. Harriet hâlâ hayattayken evi boş bırakmak istiyordu. Belki Henry onun için eski eve göz kulak olabilirdi ama henüz ondan ayrılmak istemiyordu.

Henüz değil.

Sonunda öldüğünde, Natasha Moore ancak o zaman kendisine taşrada bir ev miras kaldığını bildiren bir mektup alacaktı.

Harriet onun tepkisinin ne olacağını düşündükçe gülümsedi; hiç tanımadığı kendi yeğeni, eğer bunu yapacak azim ve cesarete sahipse, hayatını tamamen değiştirme şansına sahip olacaktı.

Porsuk Ağacı Evi sıradan bir ev değildi.

Bu, Natasha Moore'a hayatını değiştirecek bir fırsat sağlayacaktı... Harriet sonunda inadını bir kenara bırakıp öldüğünde.

Giderek büyüyen karanlığı bir çılgılık deldiğinde Harriet irkildi. Ne kadar zamandır burada oturmuş bahçenin akşam seslerini dinliyordu? Yükselen sesler huzuru ve kuş seslerini bozuyordu. Harriet dinledi, işitme duyusu görme duyusundan çok daha iyiydi.

"Sakın beni bırakayım deme!

Tanrım. Birisi kızgındı. Bir adam.

"Dur!

Bir kadın sesi. Korkmuş, yalvaran. Harriet başını bağırان kadına doğru çevirdi.

Yakınlarda bir yerde bir adam ve bir kadın tartışıyordu ama ikisinin de sesini tanıımıyordu. Sonra, neredeyse anında, sesleri kesildi.

Bunu uzun bir sessizlik izledi, ama sonra kuş sesleri güzel akşama kutsamak için geri döndü ve Harriet Yew Tree House'daki son gecelerinden birinin tadını çıkarmaya geri döndü.

BÖLÜM I

Ben günlük rutinini nadiren değiştiren bir kadınığ çünkü sürprizlerden veya değişikliklerden hoşlanan biri değilim. Bazı insanlar bunu arzulayabilir, hayatlarına heyecan katması için buna ihtiyaç duyabilir ama ben duymuyorum. Ne olduğunu ve bir sonraki adımın ne olacağını bilmeyi tercih ederim. Evet, zaman zaman sıkıcı ve monoton, bunu ben bile kabul ediyorum, ancak sağlam rutinim olmadan kendimi kontrolden çıkmış, nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Ve bu beni korkutuyor. Rutinim olmadan, hareketlerini şimdi yapılması gerekenler ve bekleyebilecekler olarak ayıramayan mantıksız ve endişe dolu bir deliye dönüşüyorum.

Ben hep böyleydim. Çocukken annem bana 'Natty Nat' derdi. Bu isim okulda da aklımdan çıkmadı ve ergenlik yıllarımda da peşimi bırakmadı. Rutin kontrolümü kaybetme kaygım o kadar arttı ki bir terapistte görünmek ve sarmal halindeki zihnimi sakinleştirmek için ilaç almak zorunda kaldım. Ancak, yıllarca kullanmama rağmen bunların hiçbirisi o zamanlar benim için işe yaramadı. Bu nedenle, benim için en kolay şey her gün normal rutine devam oldu.

Ama yine de on yedi yaşında hamile kaldığımda bu durum ortadan kalktı. şimdi, on yedi yıl sonra, bu kadar genç bir çocuğa sahip olduğum için biraz uyum sağlamayı öğrendim, ancak başka bir şekilde, oğlum ve onun güvende olup olmadığı konusundaki endişelerim beni fiziksel olarak hasta edecek kadar kötüleşiyor.

Zaman zaman bir bilişsel davranış terapistine gidiyorum ve doktorum bana günlük 200 miligram sertralin veriyor. Ancak artık terapiyi biraz gereksiz buluyorum çünkü anksiyetemle yaşamaya çalışmak yerine ona uyum sağlamayı öğrendim. Terapistim, rutinim gibi güvenlik davranışlarımı kullanmaktan kaçınmam gerektiğini söylüyor, ancak bunun beni sakin tutmaya yaradığını bildiğim halde sorunu görmekte zorlanıyorum. İlaç tedavisi beni eşit bir oyun alanında tutuyor. Onsuz nasıl olurduğ kim bilir. Terapi ödevlerimi hiç yapmıyorum. Ne anlamı var anlamıyorum. Benim bir sorunum yok. Ben sadece endişeli bir insanım. Hep öyleydim. Her zaman da öyle olacağım.

Günün kontrol edebildiğim ve istediğim şekilde yönetebildiğim tek kısmı sabahları. Günün geri kalanı, çoğu zaman hiçbir uyarıda bulunmadan değişiyor gibi görünüyor, ancak en azından sabahları taş gibi sağlam. Bu nedenle her sabah aynı şekilde başlar. Hiç şaşmadan. Sakin ve düzenli bir sabah geçirmek hayatımın şu anda anlamlı olan tek kısmı. Hayatımın tek

gerçekten güvenebileceğim bir parça. Sabah rutinime bir nikotin bağımlısı gibi bağımlıyım. Onsuz, dağılma ve dünyadaki yönümü kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

Belki de bunun için çok geçtir.

Bazen yönümü çoktan kaybettiğimi düşünüyorum ve sadece daireler çizerek dönüp duruyorum, hangi dönemece girmem gerektiğini merak ediyorum, ama sonra bir yöne girdiğimde yol tıkanıyor ve geri dönüp geri gelmem gerekiyor, her zaman rutinimin güvenliğine geri dönüyorum.

Bazen daha iyi bir yön duygusuna sahip olmayı dileyerek buna içerliyorum. Bir yandan rutinim bana bir güvenlik ağı sağlıyor, ancak diğer yandan sanki *Groundhog Day* gibi aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi geliyor.

Bilmiyorum. Son zamanlarda kafam karışık ve her türlü hareketten yoksunum. Sık sık beynimin biraz yavaş ve sisli olduğunu fark ediyorum. Belki de rutinim sorunun bir parçasıdır. Beni tuzağa düşürdüğünü ve normal bir şey yapmamı engellediğini biliyorum, ancak bekar bir anne olmak yeterince zor, bir de üstüne sakatlayıcı anksiyete eklerseniz. Doktorum (onu gördüğümde) bana sınırları zorlamanın ve arada bir konfor alanımın dışına çıkmanın anksiyetemin beni kontrol etmediğini kanıtlamanın bir yolu olduğunu söylerdi. Bu iyi bir şey olabilir. Ben buna katılmıyorum, özellikle de sabah kapımın çalınması ve rutinimin bozulması gibi basit bir şey bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyorsa.

Tamam, belki de hayatımda biraz heyecana, ara sıra bir sürprize ihtiyacım var. Ama son on yıldır Birmingham'ın ortasında aynı köhne binada yaşarken, aynı soyulmuş boya koridorları süslerken ve ev sahibi üç yıl önce patlayan merdiven ampulünü hala değiştirmemişken hayatım ne kadar şaşırtıcı olabilir ?

Sabahım telefonumun alarminin çalmasıyla başlar ve beni derin uykumdan uyandırır. Bazen tropik kumsalları, sert pembe, meyveli kokteylleri ve belki de ayaklarımı yerden kesip beni etrafında döndüren yakışıklı, siyah saçlı bir yabancıyı hayal ediyorum. Rüya görmek benim hayatımın acımasız gerçekliğinden tek kaçışım. Rüyalarım kaygılarımın beni kontrol etmediği tek yerdir ve zihnim bundan sonra ne olacağı konusunda asla endişelenmeden ya da strese girmeden istediği her şeyi yapmakta özgürdür. Uyumayı seviyorum çünkü uyuduğumda bir sonraki benzin faturasını nasıl ödeyeceğimi ya da istediğimden daha erken gelecek olan arabanın muayenesini nasıl karşılayacağımı düşünmek zorunda kalmıyorum. Rüyalarımda,

Her şey her zaman mükemmeldir - uyumda her zaman bir L'Oréal reklamı gibi görünen doğal kumral, dalgalı saçlarım bile.

Dün geceki rüya hariç.

Çok farklı bir deneyimdi, alışık olmadığım bir deneyim.

Saat tam yedide alarm çalıyor ve bedenim otomatik olarak yatakta dikleşiyor. Bir elimle göğsümü tutarken diğer elimle uzanıp sesi kapatıyorum. Elimi kalbimin üzerinde tutarak göğsümde attığını hissediyorum. Patlamamasını umarak her atışı sayıyorum.

Etrafımdaki her şey yavaşça odaklanıyor. Çarpık gri perdeli pencere. Köşede duran ve bir kapağı eksik olan tek gardırop. Yanındaki sandalye, ayıklanması ve kaldırılması gereken kıyafetlerle dolu, gerekmedikçe yapmadığım bir şey. Bazıları kıyafetlerimi kurur kurumaz kaldırırsam daha az kaygı yaratacağını söyleyebilir ama ben o insanlardan değilim. Kaotik görünebilir ama bu benim kaosum ve kontrolü bende.

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Sorun yok. Rüya gerçek değildi. Oğlum ölmedi. Yaşıyor. Yan odada uyuyor, muhtemelen uzun boyuna göre çok kısa olan yatağının kenarından sarkıyor ve her hafta yıkamama izin vermediği kendi çarşaflarının içinde çürüyor. Bu çocuğa bir şey yıkatmak sonsuz ve çetin bir savaş. Kirli çarşaflarına dokunmayı reddediyorum çünkü altında ne olduğunu ancak Tanrı bilir. O on yedi yaşında. Saf değilim, namuslu da değilim ama yatak takımını değiştirmek için tehlikeli madde giysisi giymem ve bir çift maşa kullanmam gerekir. Genellikle çarşaflarını çıkarıp almam için yere atıyor ama yaklaşık üç haftadır rica ediyorum ve hala yapmadı. Müdahale zamanı gelmiş olabilir. Ya da onları yakmak zorunda kalabilirim.

Komodine uzanıyorum ve günlük sertralin dozumu çıkarıyorum, anksiyetem için her gün almam gereken ilaç. Yandaki bulanık bardaktan bir yudum su içerek yutuyorum.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp ayaklarımın altındaki sert, çıplak döşeme tahtalarını hissederken boğazımdan bir iç çekiş kaçıyor. Yeni halı alacak param yok. On yıl önce taşındığımda, eski halıları sökmek zorunda kaldım çünkü kedi sidiği kokuyorlardı, ancak ev sahibi tarafından asla değiştirilmediler. Bu da odanın soğuk olduğu anlamına geliyor ve bazen yanlışlıkla

tahta parçası. Dairede halı olan tek oda Max'in odası.

Oğlumun toprakta ölü bulunduğu rüya peşimi bırakmıyor, koridora çıkıp zar zor dönebileceğim büyüklükteki küçük banyoya girerken kafamın içinde dönüp duruyor. Odanın halini görünce inledim. Yerde ıslak bir havlu yığılı. İdrar damlacıkları klozet kapağına sıçramış ve koyu renkli saçlar lavaboyu tıkamış.

Gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum, kendi kendime çocuğumu böyle önemsiz şeyler yüzünden öldürmenin yanlış olduğunu söylüyorum, ona yüzlerce kez etrafı temizlemesini söylemiş olmama rağmen. O artık beş yaşında değil. Bunları yapabiliyor olması gerekirdi ama beni hiç dinlemiyor.

Belki de ona yeterince sert davranmıyorum. Bir ebeveyn olarak bu benim hatam , yoksa her ergen çocuk böyle mi davranıyor? Mesele şu ki, ben de sadece otuz beş yaşındayım, bu yüzden bazen kendimi onun annesi gibi bile hissetmiyorum, sanki on yedi yaşında bir oğlum olacak kadar olgun değilmişim gibi. Onu çok genç yaşta doğurdum, ben de hâlâ çocuktum. Hamile olduğumu öğrendiğimde onunla aynı yaşıyordum. Büyük ihtimalle hayatımın en stresli ve kaotik dönemiydi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kürtaj yaptırma fikriyle oynadım ama bunu yapamazdım. Aileme ve erkek arkadaşına söylemem gerektiğini biliyordum. İşte o zaman her şey boka sardı ve anksiyetem arttı çünkü çocuk sahibi olmak tüm rutini pencereden dışarı atıyor.

Ailem beni evlatlıktan reddetti ve erkek arkadaşım beni terk etti. Bazen doğru seçimi yapıp yapmadığımı sorguluyorum, özellikle de nemli havluyu alıp klozet kapağındaki idrarı on bir milyarınca kez silerken, ama sonra Max'in ne kadar harika ve yakışıklı olduğunu düşünüyorum ve kendimi gülümserken buluyorum.

Tabii ki doğru kararı verdim.

Ona baktığımda neredeyse sevgiden patlamadığım bir gün bile olmuyor. Yani ona ters ters bakmayı, boş tabağını tüyleri çıkana kadar odasında bıraktığı ya da bana homurdanarak ya da tek bir kelimeyle cevap verdiği için boynunu kırmak istemeyi bitirdikten sonra.

Bugün hafta içi, yani sabah rutinim kalkmak, duş almak, Max'in hala hayatta olup olmadığını kontrol etmek, ona bir tekme atmak ve kalkmasını söylemek, kahvaltı hazırlamak, kahvaltı etmek, Max'e kalkması için bağırarak, giyinmek, Max'in odasına gitmek ve ona kalkmazsa başının büyük belada olduğunu söylemek, sonra Max kalkarken her otuz saniyede bir saatimi kontrol etmek, ağzına yemek tıkıştırmak ve tek kelime etmeden daireyi terk etmek.

Her zamanki rutinimiz bu. Hafta sonları biraz daha farklı, Max'i çukurundan çıkarmak dışında çünkü genellikle öğlene kadar uyuyor.

Kalkıp duş aldıktan sonra Max'in hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek ve ona bir tekme atmak için yanına gidiyorum. Önce kapıyı hafifçe çalıyorum çünkü bazen mucizeler gerçekleşir ve Max çoktan uyanmış ve giyinmiş olabilir. Ama ne yazık ki bugün mucize yok çünkü sessizlikle karşılaşıyorum. Kapı kolunu kavriyorum, çeviriyorum ve kapıyı iterek açıyorum, sadece ergen çocuk kokusu olarak tanımlayabileceğim bayat bir koku yüzüme çarparken yüzümü buruşturuyorum. Nefesimi tutuyorum ve odasına giriyorum.

Perdeler kirli pencerenin üzerine çekilmiş, ama bahar sabahının ışığını yeterince içeri alıyor ki, kirli çamaşır yığınlarından ve rastgele kirlenmiş tabak ve bardaklardan bahsetmiyorum bile, yere serilmiş çeşitli cansız nesnelerin etrafından sessizce dolaşabileyim. Odasına girmekten nefret ediyorum. Oğlumu bir tür domuz ahırında ya da zindanda tutuyormuşum gibi hissettiriyor ama onu bu dağınıklık içinde yaşamaya ve uyumaya zorlamıyorum. Bu şekilde kalmayı o seçiyor. Yaşadığımız belediye dairesinin boktan ve köhne olduğunu biliyorum ama en azından temiz; en azından bu oda dışındaki her oda. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bu odada rutin yok.

Gözlerim pütürlü yatağa yerleşiyor ama bir şeyler ters geliyor.

"Max? diye seslendim. "Kalkma zamanı.

Yanıt yok, normalde olduğu gibi hoşnutsuz bir inleme ya da horlama bile yok.

Şimdiden içimdeki endişe yumağı kıpırdanıyor ve büyümeye başlıyor. Daha elimi uzatıp yorganı geri çekmeden anlıyorum. Max'in yatağı boş.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bu sabah uyandığımda olduğu gibi yine çarpmaya başlıyor. Geriye doğru tökezliyorum, atılmış bir spor ayakkabıya takılıyorum ve yere yuvarlanıyorum, bir fincan soğuk çayı deviriyorum, bu da zaten lekeli olan yıpranmış halıya batıyor.

Olduğum yerde kalıyorum, bayat havayı içime çekiyorum, bir yandan da hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Hangi cehennemde o? Bir şey mi kaçırıyorum? Dün gece bana bir arkadaşının evinde kaldığını söyledi mi? Unuttum mu?

Çoğu zaman, endişeli veya panik olduğumda, zihnim düzinelerce soruyla dolup taşıyor ve düşüncelerimi asla düzene sokamıyorum. Hepsi karmakarışık görünür ve hiçbir şey mantıklı gelmez.

Belki dün gece geç saatlerde mesaj atıp bana söylemiştir. Ama hayır... Bu doğru değil çünkü Max dün gece buradaydı. Ben buradayken kesinlikle buradaydı.

yatağa gitti. Kapısını çaldım ve iyi geceler diledim, o da bana "İyi geceler!" diye cevap verdi ki bu normalde ondan alabileceğimden çok daha fazlasıydı.

Nerede o zaman?

Gözlerimi boş yataktan ayıramıyorum. Zihnim onun bir çukurda öldüğü, bir seri katil tarafından kaçırıldığı ya da bir kuyuda mahsur kaldığı gibi korkunç görüntülerle dolup taşıyor. Gerçek olması mümkün olmayan tüm aptalca şeyler, yine de zihnimi o kadar canlı bir şekilde dolduruyorlar ki midem bulantıyla çalkalanıyor.

Ben ne yapacağım?

Bir şeyler yapmalıyım ama vücudum bu iğrenç kalkmayı reddediyor. Tüm rutinim pencereden uçup gitti. Hiçbir şey doğru sırada değil. Bebeğimin güvende olduğunu bilmeden hazırlanıp işe gitmemin imkanı yok. Vardiyama gitmezsem en kötü ne ki? Birkaç kişi aldıkları hizmet hakkında bana şikayette bulunamayacak, sigortaları bittiği için bana bağışlamayacak ya da benim hatam olmayan bir şey için beni suçlayamayacak.

Max'in yatağını boş bulmak rutinimi değiştirdi ve nefes alamıyorum. Güvenlik ağı gitti ve yerini plansız bir kaos aldı. Tek düşündüğüm en kötü senaryolar. Burada öylece oturamam.

Bir şeyler yap, Natasha!

Derin bir nefes alıp kendimi ayağa kaldırıyorum, onu aramak için telefonumu almak üzere arkamı dönüyorum - ve en az benim kadar şaşkın görünen Max'e çarpıyorum.

"Max! Elimde değil. Hissettiğim rahatlama bir sel gibi. Öne doğru sıçıyorum, yetişkin bebeğimi kucaklıyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum, küf kokusunu içime çekiyorum, bu koku onun küçük bir çocukken olduğu kadar rahatlatıcı ve hoş değil.

"Neden benim odamdasın ve neden tuhaf davranıyorsun?" diye soruyor bana. Benden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum, ama sonunda gitmesine izin vermeden önce elimden uzun süre ona tutunuyorum. Kaşları çatık bir şekilde etrafımda dolaşıyor.

Derin bir nefes aldım ve yutkundum. 'Ben... Seni uyandırmak için geldim ama burada değildin. Burada mı uyudun?'

'Tabii ki burada uyudum. Banyodaydım.'

'Max, banyodan geliyorum. Az önce duş aldım. Küçücük bir oda. Sanırım orada olsaydın fark ederdim.'

Yüzü kızarıyor ve göz temasından kaçınıyor. İşte zaman ayaklarına bakıyorum ve ayağındaki spor ayakkabıların yeni yağlanmış olduğunu görüyorum.

Çamur. Belli ki bir yerlere gitmiş ve yeni dönmüş. "Nerelerdeydin? diye sordum.

Max bana oflayıp pufluyor ve yatağına yığılıp spor ayakkabılarını çıkarıyor. Ayakkabılar odanın bir ucundan diğer ucuna uçuyor, diğer ıvır zıvır yığınının üzerine düşüyor, eşyalara ve yakındaki halıya çamur sıçratıyor. 'Oh, beni rahat bırak, tamam mı? Okuldan önce bir arkadaşımın buluşmam gerekiyordu.

'Max, saat sabahın yedisini biraz geçiyor. Bırak giyinip kapıdan çıkmayı, normalde bu saatte işlevsel bile değilsin. Neden bana nerede olduğunu söylemiyorsun?'

"Çünkü bir önemi yok.

"Benim için önemli.

Max cevap vermiyor. Görünüşe göre bir çıkmazdayız. Farklı bir taktik denemeye karar veriyorum. "Bir dahaki sefere sabahın yedisinde bir yere gitmen gerektiğinde, en azından bana mesaj atabilir misin?

"Her neyse.

Evet demeye en yakın olduğum an bu.

'Ve lütfen yatak takımlarınızı çıkarıp çamaşır makinesine koyar mısınız? Burası o kadar kötü kokuyor ki, bilmesem yatağınızın altında çürüyen ölü bir hayvan var derdim.

"İyi.

"İyi.

Dönüp odadan çıkıyorum, kapıyı kapatmadan önce ona bakmak için duraklıyorum. Neden küçük oğlumu her geçen gün daha fazla kaybediyormuşum gibi hissediyorum? Saatlerce kulağımı çınlatan, konuşkan, yapışkan bir çocuktan, annesiyle iki kelime konuşmaktansa odasında yalnız kalmayı tercih eden, tek heceli, huysuz bir ergene ne zaman dönüştü?

Mutfaka gidip rutinime devam ederken endişe topunun boyutu küçülüyor. Sorun yok. Sadece küçük bir anlık bir şeydi. Max güvende ve kötü bir şey olmadı. Rutinim hâlâ bozulmadı.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Max elinde sıkı bir top haline getirdiği çarşaflarıyla mutfakta beliriyor ve çarşafları çamaşır makinesinin önüne bırakıyor. Neredeyse ağzımı açıp makineye koymasını söyleyecektim, çünkü makine sadece birkaç santim ötede ama vazgeçtim. Bazı savaşlar başlamaya değmez. Sallantılı kahvaltı masasında bir sandalyeye ve bir dilim fıstık ezmeli beyaz tost yiyor.

Gözleri telefonuna yapışmış, her gün saatlerce her ne karıştırıyorsa karıştırıyor. Bugünlerde gençleri ve neden bir ekrana bakarak, rastgele videolar izleyerek ve göreceli yabancılarla sohbet ederek bu kadar uzun süre geçirme ihtiyacı hissettiklerini merak ediyorum. Ben onun yaşındayken, bir bebeğim ve çalışıyordum ve ihtiyacım olan tüm bebek gereçlerini almak için her kuruşumu biriktiriyordum, para biriktirmek için genellikle eBay'den veya araba satışlarından ikinci el şeyler satın alıyordum. Tabii o zamanlar internetli akıllı telefonlar gibi şeyler yoktu ama yine de ...

Sessizce oturup çayımı yudumlayarak onu izliyorum. Neden kendi oğlumun yanında kendimi suskun hissediyorum? Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki, bu sabah nerede olduğu hakkında bilmem gereken şeyler var, ama normal bir günde bile benimle neredeyse tek kelime etmiyor. Sanki burada bile değilim. Görünmez de olabilirim. Ona göre ben sadece ona yemek alan ve kıyafetlerini yıkayan biriyim.

"Yeni bir telefona ihtiyacım var.

Aniden yaptığı açıklama kaşlarımı kaldırmama neden oldu. 'Üzgünüm ama şu anda sana yeni bir telefon almaya gücümün yetmeyeceğini biliyorsun. Bunun nesi var? Elindeki siyah iPhone'a bakıyorum. Çiziklerle kaplı ve ekranının çatlak olduğunu biliyorum ama hâlâ çalıştığını varsayıyorum; aksi takdirde sürekli ona yapışıp kalmazdı.

"Beş yıllık . "Ama çalışıyor, değil mi?

Sanırım, ama çok eski ve yavaş, ayrıca ekranı da çatlak.

Ayağa kalkıp en sevdiğim kupamı lavaboda yıkarken içimi çekiyorum. Üzerinde gülümseyen bir fincan çay resmi var ve "Çay var mı?" yazıyor. Annemin bana verdiği son şeydi, yani Max'ten daha eski. Onunla bağlantımı kaybetmeme ve bana nasıl davrandığına rağmen, bunu bir zamanlar benim de bir annem olduğunu hatırlatması için saklıyorum.

"Bozulup mesaj gönderemez ya da telefonumu arayamaz hale gelmedikçe, korkarım buna mahkumsun," diyorum.

Sessizlik.

Sandalyesini geriye doğru itip karo zemine sürterken hala arkam dönük. Bir kapı çarpıyor ve gürleyen ayak sesleri koridorda yankılanıyor.

Hiç param olmamasından ve Max'e güzel şeyler almaya gücümün yetmemesinden nefret ediyorum. Onu maddi eşyalara boğmak ve şımarık bir veleda dönüştürmek istediğimden değil, ama istediğinde ona bir şeyler alabilmek ya da

Onu en yeni video oyunu ya da aygıtla şaşırtmak. Okul arkadaşlarından bazılarını en yeni iPhone veya pahalı oyun konsollarıyla görüyorum ve gözlerindeki bakışı fark ediyorum. Kıskançlık değil ama... üzüntü. Belki de annesinin ona bir şeyler almaya gücü yetmediği için biraz utanıyor. Ve bundan nefret ediyorum.

Oturduğumuz sitenin penceresinden dışarı bakıyorum. Max doğduğundan beri Birmingham'da yaşıyoruz. O bebekken birkaç yıl boyunca birkaç farklı belediye dairesini dolaştık, ta ki bize bu daire verilene kadar. O zamandan beri şehrin kötü bölgesindeki bu boktan cehennem çukurunda yaşıyoruz. Alt katımızda bir uyuşturucu bağımlısı yaşıyor ve yan dairemizde de sürekli kavga eden, birbirlerini parçalayan ve gecenin her saatinde çığlık atan bir çift yaşıyor. Birçok kez polisi aramak zorunda kaldım çünkü sanki birbirlerini öldürmeye çalışıyorlarmış gibi sesler geliyor ama bu konuda hiçbir şey yapılmıyor. Ertesi gece her zamanki hallerine geri dönüyorlar. Bir keresinde kapımı kırdılar ve sonra bana bağırarak beni hayatlarını dinlemekle suçladılar. O zamandan beri onları polise ihbar etmedim. Eğer sonunda birbirlerini öldürürlerse, bu onların sorunu, benim değil.

Alt katımızda yaşayan uyuşturucu bağımlısı aslında iyi bir adam. Bana karşı hiç kaba davranmadı ya da sorun çıkarmadı ama oğlumun yaşadığı binada uyuşturucu satması fikri hoşuma gitmiyor. Nasıl oldu da hala baskın yapıp suçlanmadı, hiçbir fikrim yok. Ne sattığından da emin değilim, ama her saat binaya girip çıkan ve biraz şüpheli görünen insanlar var. Bundan uzak duruyorum ama hoşuma gitmiyor. Burada yaşamaktan nefret ediyorum ama gücüm ancak buna yetiyor. Sosyal kira gördüğüm diğer her yerden daha ucuz, bu yüzden korkunç komşulara, kötü kokulara ve kaldırımlardaki kan lekelerine katlanıyorum.

Faturaları ödemek için iki işte çalışmak zorunda olmam yeterince kötü. Bazen elektrik parasını ödemek ya da yiyecek almak arasında bir seçim yapmam gerekiyor. Geç ödemeler nedeniyle birkaç kez yasal işlem tehdidiyle karşı karşıya kaldık. Her zaman bir şekilde idare ediyorum ama her geçen yıl işler daha da pahalılaşıyor, kira artıyor, faturalar yükseliyor ve göğsümdeki mengene gittikçe daralıyor.

En kötüsü de Max'in de değişiyor olması. Gözlerimin önünde bir erkeğe dönüşmekle kalmıyor, aynı zamanda ona hak ettiği hayatı veremediğim için bana içerlediğini, hatta belki de benden nefret ettiğini biliyorum. Benden daha fazlasını istiyor. Annesi olduğum ve tatile gidip güzel şeyler alamadığımız için hayal kırıklığına uğruyor. Hala yedi yaşından kalma bir Pokémon nevresimi var çünkü ona bir tane daha almadım. Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum. Her gün

Onu biraz daha başarısızlığa uğrattım. Şimdi bana yalan söylüyor, bir şeyler saklıyor, geceleri kim bilir ne yapmak için dışarı çıkıyor.

Onu birkaç kez mahalleden bir sürü başka gençle takılırken gördüm ve onlar kötü haber. Berbat olduklarını söylerken utanmıyorum. Birkaç kez okuldan aradılar ve Max'in gelmediğini söylediler. Altı hafta önce, Max ve diğer iki çocuk alkollü araç kullanmaktan tutuklandı. Neyse ki polis onu bir uyarıyla bıraktı ama o zamandan beri içimi kemiren bir his var ve bana bunun son olmadığını söylüyor. Max'in daha kötü bir şey yapması an meselesi. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama gerçek bu. Ona o çocuklarla takılmasını istemediğimi söyleyip duruyorum ama kendi kendime de konuşuyor olabilirim.

Oğlumun yardıma ihtiyacı var. Onun güvenliğini sağlamak için bir şeyler yapmam gerekiyor ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Onunla konuşmayı denedim, ama o susuyor ve nefesinin altında mırıldanarak fırtınalar koparıyor. Eğer yakında bir şey yapmazsam, küçük oğlumun sonsuza dek elimden kayıp gitmesinden korkuyorum.

Bunun olmasına izin veremem.

Ama ona nasıl yardım edebilirim? Kendi kaygılarımdan kendimi zor kurtarıırken onu nasıl kurtarabilirim? Başına kötü bir şey gelirse ya da başka birine bir şey yaparsa kendimi asla affetmeyeceğim. Bu benim de hatam olacak çünkü onun arkadaşları ve yaptıklarıyla daha fazla ilgilenmeliydim ama kafamı kuma gömmek ve tüm uyarı işaretlerini görmezden gelmek, ayağa kalkıp onun ve benim davranışlarımın sorumluluğunu almaktan daha kolay oldu.

Kendimden nefret ediyorum. Rutinimi kaybetme endişesinin ve bilinmezlik korkusunun bana yaptıklarından nefret ediyorum. Bu beni, hayatımı alt üst etme ve oğlumun davranışlarıyla ilgili sorunlarla yüzleşme riskini almaktansa her gün aynı şeyi yapmayı tercih eden bencil bir anneye dönüştürdü.

Max'i kaybedemem.

Rutinimi kaybetmeyi tercih ederim. Ve gerçek de bu. Gerekirse endişeyle başa çıkarım ama onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Ne olursa.

2

Bir şekilde sabah rutinimin geri kalanında kendimi sürüklemeyi ve işe sadece beş dakika geç gitmeyi başarıyorum ki bu da kalp çarpıntısı yaşamama yetiyor. Her zaman en kötüsünü hayal ederim: kapıdan geç girdiğimi ve oracıkta kovulduğumu ya da tüm ofisin önünde azarlandığımı... Ama nefes nefese ve ter içinde geldiğimde kimse kılını bile kıpırdatmıyor, bu da bana aşırı dramatik hayal gücümün sakinleşmesi ve kendine gelmesi gerektiğini kanıtlıyor. Patronum bana el sallıyor ve gülümsüyor.

Neyse ki günün geri kalanı, okuldan gelen cevapsız bir telefon ve aynı bilinmeyen numaradan gelen üç telefon dışında sorunsuz geçiyor. Bu son zamanlarda, özellikle de son birkaç aydır çok sık oluyor, ancak iki nedenden dolayı asla cevap vermiyorum: birincisi, tanımadığım birine telefon açmanın küçük bir panik atak geçirmeme neden olması, ikincisi ise diğer uçtaki kişinin büyük olasılıkla benden para talep edecek olması. Öğle tatilinde okulu tekrar arıyorum, kimsenin cevap vermeyeceğini umarak parmaklarımı çapraz yapıyorum.

'Oh, merhaba, beni daha önce aramıştınız? Ben Natasha Moore.'

"Ah, evet, Max'in annesi. Korkarım bugün yine gelmedi. Bu son iki haftada beşinci kez oluyor. Sanırım içeri gelip müdürle konuşmanız gerekiyor.'

Kalbim sıkışıyor ve adrenalininim yükseliyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Çok özür dilerim.

Telefondaki kadından sızan yargıyı neredeyse duyabiliyorum. 'Lütfen bu hafta sohbet etmek için tercih ettiğiniz gün ve saatleri e-posta ile bildirin. Max'in de orada olması gerekecek.

"Tamam, yapacağım. Teşekkür .'

Telefonu kapattım ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Max okula gitmiyorsa hangi cehenneme gidiyordu? Sonra bir batma hissine kapılıyorum, sanki zemin ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Ya A seviyeleri için çalışmıyorsa? Kahretsın. Şu anda on ikinci sınıfta ve yaz döneminin sonunda tahmini notlarını alacak, ancak hangi seviyede olduğu ya da devam durumunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ben dünyanın en kötü annesiyim.

Ve en kötüsü, sürekli çalıştığım için okulundaki bir toplantıya gitmeye bile vaktim olmuyor ve onu da nasıl yanımda sürükleyebilirim?

Saat üçte müşteri hizmetleri vardiyamı bitirip kendimi bir sonraki işime sürüklediğimde, saat dörtte barda çalışmaya başlamak için hazır olduğumda, gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşuyor ve bas davulu gibi gümbürdüyor. Akşam vardiyam başlamadan önce zamanım var, bu yüzden barın arkasındaki ara sokakta her zamanki pozisyonumu alıp küçük bir sandığın üzerine oturuyorum. Barda sadece üç saat çalışıyorum ama bunu müşteri hizmetlerindeki altı saate eklediğimde hafta boyunca günde dokuz saat çalışıyorum. Artı cumartesi günü barda sekiz saat. Bu da haftada elli üç saat eder, asgari ücretin biraz üzerinde. Yine de iki yakamı bir araya getiremiyorum. Kredili mevduat hesapları, kredi geri ödemeleri ve diğer her şey paramı emiyor. İçinde bulunduğum borç miktarı, ne zaman e-posta alarmım çalsa ya da telefonum çalsa, beni mahkemeye vermek ya da berbat evimi elimden almak isteyen biri olma ihtimaline karşı baş ağrılarımın ve hafif panik ataklarımın durmamasına neden oluyor.

Max bana mesaj atmış olabilir diye telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Her zamanki gibi. Neden ondan gelen bir mesaj olup olmadığını kontrol etme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Hızlı bir WhatsApp mesajı yazıyorum, eve döndüğümde konuşmamız gerektiğini, akşam yemeği için buzdolabında turta kaldığını ve her zamanki gibi yedi buçukta döneceğimi söylüyorum. Birkaç öpücük ekliyorum ama sonra vazgeçip sil tuşuna basıyorum. Sevgimle onu boğuyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Zaten öpücüklerimi takdir etmeyecektir. Ayrıca, yeni öğrendiklerimden sonra şu anda ona karşı özellikle sevgi dolu hissetmiyorum. Eğitimini bir kenara atmasını istemiyorum ama yaptığı tam olarak bu, değil mi? Para durumuyla ilgili çok endişeli ve sürekli tetikte olduğum için farkına bile varmadım.

Max hemen mesajı beğenerek yanıt verir. İşte bu kadar. Artık oğlumdan alabildiğim tek şey bir beğenme bildirimi. Kelimelerle yanıt verme isteği bile duymuyor. En azından hayatta olduğunu biliyorum sanırım.

"Hey, Nat.

İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum ve barın sahibi Phil'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Altmış yaşlarında, uzun, gri bir sakalı var ve yıllardır onun için çalıştığımı defalarca söylememe rağmen bana Natasha demeyi reddediyor. Her zaman Nat. Bu beni böcek gibi gösteriyor. Bu isimden hiç hoşlanmadım ve her söylediğinde, eskiden sahip olduğum 'Natty Nat' lakabını hatırlayarak midem sıkışıyor.

"Selam Phil. Nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemem. Sigara ister misin?"

"Eğer yedek bir tane varsa.

"Senin için her zaman bir tane var, Nat. Bana bir sigara ve çakmak uzatırken göz kırpmıyor. Parmaklarımız birbirine değdiğinde içimden gelen yaltaklanma isteğiyle savaşıyorum. Beni huzur içinde sigara içmeye bırakarak barın arka kapısından kayboluyor. Sigara içtiğim gerçeğiyle gurur duymuyorum. Gerçek şu ki sık sık sigara içmiyorum. Buna gücüm yetmez. Genelde Phil'den sigara aşırıyorum, o da bana yardımcı olmaktan mutluluk duyar. Artık sigara içmenin moda olmadığını biliyorum. Bugünlerde çoğu insan elektronik sigara kullanıyor ama ben onlara hiç alışamadım ve parmaklarımla dudaklarım arasında gerçek bir sigara hissini tercih ediyorum.

Çoğu insan gibi nikotin bağımlısı değilim. Bir sigara alabilirim ya da bırakabilirim ve bazen haftalarca, hatta aylarca sigarasız kalabilirim, ancak bugün reddedemeyeceğim günlerden biri, özellikle de bu sabahın şokundan sonra, Max'in yatağını boş bulmak, rutinimin bir an için buharlaşması ve şimdi de okula gitmediği ve muhtemelen sınavlarında başarısız olduğu gerçeği.

Bu sabahki sahne zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Max o anda içeri girmeseydi ne yapardım hayal bile edemiyorum. Panik boğucu, ezici ve acı vericiydi. Sigaradan uzun bir nefes çekip bir tane daha içime çekiyorum ve ardından kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Max'in önünde hiç sigara içmedim ve içmeyeceğim ama onun da içmeye başladığını biliyorum. Giysileri sık sık duman kokuyor ve bir keresinde çantasında bir çakmak bulmuştum.

İç çekiyorum ve bunun başarısız olduğum bir başka şey olduğunu fark ediyorum. Bu konuda onunla yüzleşmedim bile çünkü nasıl yapabilirdim ki? Yapsaydım ikiyüzlü olurum. Sigarayı söndürüp izmaritini yanımdaki çöp kutusuna attıktan sonra kendimi fırçalayıp içeri giriyorum.

"Natasha, tatlım, bana hemen yardım eder misin?

Dönüyorum ve Phil'in karısının bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Carol, Phil ile aynı yaşta ama rahatlıkla yirmi yaş daha genç görünüyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ona yaşlanma sürecini durdurmak için sırrının ne olduğunu sormalıyım çünkü geçen gün ilk gri saçımı buldum ve bundan hiç memnun değilim. Kirli banyo aynasına her baktığımda gözlerimin etrafında giderek daha fazla kırışıklık oluşmasından da memnun değilim. Henüz otuz beş yaşında bile değilim ve şimdiden yaşlı bir kadın gibi hissediyor ve görünüyorum. Saçlarımı boyatacak ne zamanım ne de param var, evde kutu boyası bile yaptıramıyorum. Yine de kumral saçlarımı ve soluk tenimi seviyorum. Herkes her zaman Nicola Roberts ya da Emma Stone'a benzediğimi söylüyor, ancak yaşlanmak yine üzerinde kontrolüm olmayan bir şey ve bunu her düşündüğümde endişem beni sarsıyor.

'Elbette,' diye yanıtlıyorum.

Carol'ı arkadaki depoya kadar takip ediyorum ve birkaç yeni bira kasasını açmasına yardım ediyorum.

"Yeni açılan yerel bir bira fabrikasından yeni biralar geldi" diyor ve siyah ve altın rengiyle oldukça çarpıcı olan etiketini göstermek için bir şişe uzatıyor.

Aldım ve iyice baktım, arkasındaki etikete de bakmak için ters çevirdim.

"Güzel görünüyor," dedim. Dürüst olmak gerekirse, biralar ve neyin iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. İçmeyi hiç sevmedim, özellikle de on altı yaşında arkadaşlarımla bira pong oynamaya karar verip arkadaşımın bahçesinde kendi kusmuğumla bayıldığımdan ve özellikle eteğimin boyunu görünce hiç de mutlu olmayan babam tarafından kaldırılmak zorunda kaldığımdan beri. O zamandan beri biraya dokunmadım ve ne zaman kokusunu alsam, erkek arkadaşımın beni hamile bıraktığı o geceyi hatırlıyorum. Uzun zamandır içki içmemiş olsam da şarap daha çok ilgimi çekiyor, çünkü ucuz bile olsa bir şişe almaya gücüm yetmiyor. Beş ya da daha fazla sterlinimi Max ve benim için uygun yemeklere harcamayı tercih ederim.

'Müşterilerin görebilmesi için barın arkasına koyacağım. Eğer soluk bir bira istiyorlarsa bunu bir öneri olarak sunduğunuzdan emin olun.

"Yapacağım.

Birkaç dakika sessizce çalıştıktan sonra bir sonraki kutuyu bana vermesini istiyorum ama Carol cevap vermiyor. "Carol? Carol!"

Kafasını kaldırdı. "Aman Tanrım, özür dilerim, kilometrelerce . "Her şey yolunda mı? diye sordum.

"Evet, iyi, sadece bu sabah haberlerde gördüğüm hikayeyi düşünüyordum.

"Oh, ne hakkındaydı?

'Korkunç bir iş. Dün gece sizin mahallede bir bıçaklama olayı daha oldu,' diyor.

Boğazımda sert bir yumru oluşurken duraklıyorum. "Var mıydı?

"Korkunçtu. Bir genç başka bir çocuğu yan tarafından bıçakladı ve kaldırımda kanlar içinde bıraktı. Buna inanabiliyor musunuz? Maalesef inanabiliyorum çünkü itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez başıma geliyor.

"Yaşadı mı? Depo rafındaki biraları mükemmel düz çizgilerle sıralayarak soruyorum.

"Evet, ama çocuğun durumu kritik.

Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum. Ben daha durduramadan aklıma bir düşünce geliyor ve Max'in elinde bıçakla bir cesedin başında durduğunu hayal ediyorum. Korkunç bir ürperti bedenimi kaplıyor. Neden zihnim otomatik olarak Max'i bıçaklayan kişi olarak belirledi? Kendi oğlum hakkında böyle mi düşünüyorum? Başka bir çocuğu bıçaklayabileceğini. Suçluluk duygusu midemi altüst ediyor ve utanç üzerime çöküyor.

"İyi misin, aşkım? Çok solgun görünüyorsun. Yani normalden daha solgun." "Ben iyiyim. Özür dilerim. Bıçaklanma olayı çok üzücü. Yardım edemem ama

"Ya Max olsaydı?

Carol uzandı ve omzumu hafifçe sıktı. "Biliyorum. Düşünmeye bile değmez, değil mi? Ama Max iyi bir çocuk. Eminim böyle insanlarla takılmıyordur.

Boğazımda yükselen safrayı yutarak 'Doğru,' diyorum.

Vardiyamın kendimi daha iyi hissetmiyordum. Her küçük ayrıntıyı çarpıtıp inceleyen ve abartan arkadaşım kaygısı sayesinde daha kötü hissediyorum. Zavallı kıcımlı merdivenlerden daireye sürüklediğimde saat sekiz olmuştu çünkü Carol benden biraz daha geride kalmamı ve kocaman bir sos küveti yere düştüğünde patladıktan sonra mutfağın zeminini, duvarlarını ve tavanını temizlemeye yardım etmemi istedi. Ayrıca köşedeki bakkala da uğramam gerekti. Elimde bir bardak yeşil kapaklı süt ve çantam var.

Anahtarı kilide sokuyorum ama çevirmeye çalıştığımda sıkışıyor. Lanet kapıyı açmak için onunla boğuşuyorum. Çantam elimden kayıyor ve içindeki eşyalar yere dökülüyor. İç çekerek eğiliyor, her şeyi topluyor ve sonra mutfığa gidip sütü buzdolabına koyuyorum, hiç kalmadığını görünce yarın daha fazla ekmek almak için aklıma bir not alıyorum. Max'in odasından gelen sesleri dinliyorum ama şüpheli bir sessizlik var. Bazen bütün akşam odasında kalır. Orada ne yaptığından pek emin değilim çünkü bir oyun konsolu ya da bilgisayar yok.

Hiçbir şey duyamıyorum ama akşamın bu saatinde hâlâ dışarıda olması alışılmadık bir durum değil. Ona bahsettiğim turta hâlâ buzdolabında, yenmemiş. Odasını kontrol ettim. Boştu. Yine boş.

Telefonumu kontrol ediyorum ama ondan mesaj yok. *En son* beş saat önce *görölmüş*.

Korkunç endişe arka planda, her an patlamaya hazır, sürekli daireler çizerek dönüp duruyor. Bununla yaşamak çok yorucu. Her şeyden çok onu kontrol edebilmeyi, ona defolup gitmesini söyleyebilmeyi diliyorum.

ve beni rahat bırak, ama etrafımda dolaşmayı seviyor gibi görünüyor, beni sürekli gergin tutuyor.

Turtayı Max için buzdolabında bırakarak kendime biraz makarna yapıyorum, içine bir kaşık pesto koyuyorum ve televizyon izlerken derme çatma kanepede yiyorum. Sky TV, Netflix ya da herhangi bir süslü kanalımız yok, bu yüzden pembe dizi olmayan yarı iyi bir şey bulana kadar karasal kanallar arasında geziniyorum ve akşam için yerleşiyorum.

Bir noktada uykuya dalıyorum ve sonra bir başlangıçla uyanıyorum, saati öğrenmek için telefonumu kontrol ediyorum.

On bir oldu.

Kalktım ve Max'in odasına gittim. Hala dönmemişti ve turta hala oradaydı.

Beni hemen aramasını isteyen bir mesaj yazarken midemdeki o batma hissi tekrar ortaya çıkıyor. Neden burada değil? Bir okul gecesinde saat on birde nerede olabilir? Dışarı çıkıp onu aramalı mıyım? Kötü bir şey olduysa polis beni arardı, değil mi? Ama ya bir çukurda ölü yatıyorsa?

Bugün ikinci kez, kaygım kontrolden çıkarken neredeyse nefes nefese kalıyorum, aklıma çok sayıda soru ve farklı senaryolar geliyor. hakim olamıyorum. Ne yapacağım ya da bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Max'e neler oluyor?

Odasının ışığını açıp etrafa göz gezdiriyorum. Belki de meseleyi kendi ellerime alma vakti gelmiştir ama ergen oğlumun odasını onun izni olmadan gerçekten arayabilir miyim? Ne olabilirim ki? Ne bulacağımı sanıyorum? Şu anda içeri girse o kadar mahcup olurum ki gözlerinin içine bakabileceğimden emin değilim. Onun haberi olmadan burada olmak bile avuçlarımı nemlendiriyor.

Yatağı yapılmamış çünkü henüz yeniden yapmaya fırsat bulamadım. Köşede duran ve ev ödevleri için kullanılması gereken küçük çalışma masası giysiler, çöpler ve birkaç ıvır zıvırla dolup taşıyor. Masaya doğru yürüyorum ve üst çekmeceyi yavaşça açarken dudağımı ısıırıyorum, nefesimi tutuyorum ve tehlikeli bir şey bulmamak için sessiz bir dua ediyorum. Kâğıtlar, daha fazla çöp ve yaklaşık yüz kalem.

Nefesimi bıraktım ve çekmeceyi kapattım.

Suçluluk duygusu ve baskı bunaltıcı. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünürken zar zor nefes alabiliyorum. Gözlerim masayı tekrar tarıyor. Kıyafetleri elime alıyorum, onları

Geçen hafta yıkadıklarım. Onları kaldırmamış bile. Kirli çamaşırlarıyla birlikte masasının üzerine atmış.

Pes ediyorum.

Bu çocuğa yardım etmenin bir yolu yok.

Bir dakika, ben de aynı şeyi yapıyorum... Sanırım onu yargılamamalıyım.

Ön kapıdan gelen anahtar hışırtısı beni zıplatıyor. Işığı kapattıktan sonra kendimi onun odasından banyoya atıyorum ve kapıyı biraz fazla sert çarpıyorum. Kapıya yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ucuz atlatmıştım.

Ayak sesleri kapının dışında duyuluyor.

"Anne?" Sesi tuhaf geliyor. Küçük. Zayıf. Bir sorun var. Bir anne her zaman anlayabilir.

"Max? Kapıyı açıyorum ve oğluma bakıyorum. Elimi ağzıma kapatıp durduramadan yüksek sesli bir nefes patlıyor. Her annenin en kötü kabusu bebeğinin yaralanmasıdır ve benim kabusum gözlerimin önünde canlandı. Endişem yüzüme sert bir tokat gibi çarpıyor ve ağlamamak ve yere yığılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Max önümde duruyor. Tişörtü yırtılmış ve göğsünde kan olduğunu tahmin ettiğim lekeler var. Burun deliklerinin ve ağzının etrafı koyu kanla kaplanmış; sol gözünün etrafında siyah bir morluk oluşmuş, o kadar şişmiş ki açamıyor bile. Yanakları kan ve gözyaşlarıyla lekelenmiş, sol yanını tutuyor ve sanki ayakta duramıyormuş gibi eğiliyor.

'Max! Bebeğim! Ne oldu?' İleri atılıyorum ama önce ne yapacağımı bilemiyorum. Panikle yanlışlıkla ona çarpıyorum ve yüzünü buruşturuyor. Acı çekiyor, üstü başı kirli ve kanıyor ama bunu ona kimin yaptığını bilmem gerekiyor. Onları çıplak ellerimle öldüreceğim.

"Anne," diye fısıldıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Bana çok nadiren anne diyor ve on iki yaşından beri onu ağlarken görmedim. Şu anda annesi olmama ihtiyacı var. Sorgulanmaya ihtiyacı yok. Max bana doğru çöktü. Morarmış yüzünü omzuma gömüp bir çocuk gibi ağlarken sonunda gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Yavaşça yere çöküyoruz, kollarımız birbirimize sarılmış, ikimiz de ağlıyor ve titriyoruz. Kendi endişemden beslenmediğini umarak yumuşak saçlarını okşuyorum.

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Bu sözleri tekrar tekrar ama onlara inanmıyorum. En çok korktuğum şey oldu. Max yaralandı ve ben onu korumak için orada değildim. Bebekken yaptığım gibi onu yatıştırmaya çalışıyorum ama o artık on yedi yaşında. Oğlumun artık kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nazik ses tonum ve ninnilerim artık işe yaramıyor.

Hıçkırıkları azalırken birkaç dakika yerde kalıyoruz ve sonunda benden uzaklaşıyor. Tişörtünü tutuyorum, bırakmaya korkuyorum. Bana ilk kez sarılıyor... Oğlumun bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum. Onu sonsuza kadar yakınımda tutmak ve hiç istiyorum. Kokusunu içime çekmek, bebekken göğsümde uyuduğu zamanlardaki gibi kalbinin benimkine çarptığını hissetmek istiyorum ama bunun artık sadece bir peri masalı olduğunu biliyorum, bugünden çok uzak bir zamanda ve yerde. Yavaşça üstünü bırakıyorum ve ona alan tanıyorum. Bana bakıyor ve yüksek sesle kokluyor.

'Hadi seni ,' dedim.

Başını sallayıp banyoya giriyor ve kapalı tuvalet kapağına oturuyor. Banyo çok küçük olduğu için manevra yapacak çok fazla yer yok ve uzun, sırık gibi bacakları alanın çoğunu kaplıyor. Başını eğik tutuyor, gözlerimin içine bakamıyor. Elimde pek fazla ilk yardım malzemesi yok, birkaç yara bandı dışında, ki onlar da pek işe yaramayacak, bu yüzden yüzündeki kanı sıcak bir pazenle silerek işe başlıyorum, böylece hasarın ne olduğunu ve dikiş atılması için onu A&E'ye götürmem gerekip gerekmediğini görebiliyorum. Birkaç kez irkildi ama onun dışında ses çıkarmadı. Burnunun kırıldığını sanmıyorum ama çok kanadığı kesin. Şimdi pıhtılaşmış. Gözünün üstünde bir kesik var ama dikiş gerektirdiğini sanmıyorum.

Tişörtünü çıkarmasına yardım ediyorum, göğüs kafesinin sol tarafındaki çürükleri gördüğümde nefesimi tutuyorum. Siyah ve mavi. Bıçak ya da kurşun yarası gibi daha kötü bir şey olmadığı için rahatlamadan edemiyorum.

Daha iyi görebilmek için eğilerek, "Sanırım kaburgan kırılmış olabilir," diyorum. Parmaklarımla hafifçe derisine dokunuyorum ve hemen acıyla irkiliyor. "Özür dilerim. Sana biraz ağrı kesici getireyim. Lavabonun üstündeki banyo dolabını karıştırıyorum ve eski bir parasetamol paketi buluyorum. Onları içtikten ve bir bardak su içtikten sonra göğsündeki ve kollarındaki kanı temizlemeye başlıyorum, hareketlerimi yavaş ve nazik tutmaya dikkat ederek, çok kirlendiğinde fanilayı duruluyorum. Lavabodaki ılık suyun pembeye dönmesi uzun sürmüyor.

İşim bittiğinde temiz bir tişört getirip giymesine yardım ediyorum, sonra da odasına gitmesine yardımcı oluyorum. Yatağına henüz temiz nevresim koymadığım için sandalyesine oturuyor ve ben bunu yaparken beni izliyor. Sanki okulda yaptığım gibi bir koşu pistinde depar atmışım gibi kalbim hızla çarpıyor. Eskiden iyi bir koşucuydum, ama hamile kaldığımda bu durum kısa süre içinde cehenneme döndü. O zaman başka pek çok şey de mahvoldu. Kaygım beni bunaltmakla tehdit ediyor ama onu bastırıyorum. Oğlumun şu anda benim içimdeki şeytanların sorun çıkarmasına ihtiyacı yok. Sakin ve akli başında olmama ihtiyacı var, ki bu durum göz önüne alındığında benim için çok zor bir şey.

"Anne," diyor sessizce, "sanırım başım belada.

Derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. Bana içini açıyor. Yanlış bir şey söylemek ya da yapmak istemiyorum, bu yüzden sadece dinliyorum; şu anda yapabileceğim tek şey bu.

'Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendi başıma halletmeye çalıştım ama ... kötü bir şey yaptım.

Bu havasız odadaki hava kayboluyor. Hayır. Hayır, Max olmaz. Lütfen...

Yatağı toplamayı bitirip yüzümü ona döndüm. "Ne yaptın sen? Kalp atışlarım bir kez daha ikiye katlandı.

"Ben... Uyuşturucu satmak için okulu asıyordum.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı, ben de tekrar kapattım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Uyuşturucu mu? Aklım en kötü yere gitti: birini öldürmüş olabileceği. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama dün geceki bıçaklama olayından sonra bütün akşam düşünebildiğim tek şey bu oldu.

"Ne tür uyuşturucular? diye sordum. Onu sınavlarıyla ilgili sorgulamam gerektiğinin farkındayım ama şu anda en kritik konu bu değil.

"Fark eder mi?

"Ot olsaydı yine endişelenirdim ama örneğin A sınıfı uyuşturucu satıyor olsaydınız endişeleneceğim değil.

Cevap vermiyor ve göz temasından kaçınıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Max ayağa kalkıp sürünerek yatağına girerken iç çekiyor. Yorganını bacaklarının ve göğsünün üzerine çekiyorum ve o rahat ederken yastığını kabartıyorum; sonra yatağının kenarına oturuyorum.

'Bana her şeyi anlat,' dedim. 'Bunun ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyor ki nasıl başa çıkacağımı anlayabileyim.

Max yavaşça başını sallıyor. "Bir süredir bu adamlarla takılıyorum, ot falan içiyorum, içki içiyorum. Hepsi zararsız şeyler, gerçekten.

"Bunlar geçen hafta sizi içki içmek ve araba kullanmaktan tutuklatan çocuklarla aynı kişiler mi?

"Evet, bazıları.

"Sana onlardan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum." "Buralarda başka arkadaşım yok.

"Ben onlara arkadaş demezdim.

Bana bir bakış attı.

Özür dilerim. Devam edin. Devam edin.'

'Her neyse, içlerinden biri uyuşturucu satmak için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Ottan bahsettiğini sanmıştım ama sonra kokain olduğu ortaya çıktı.

Keskin bir nefes alıyorum. "Lütfen bana hiç kullanmadığını söyle?" "Hayır, sadece ot içtim, yemin ederim.

Bir nefes verdim.

"Her neyse, bu gece bu kokaini bir teslimat noktasına götürmem, bu adamlarla buluşmam, biraz para toplamam ve parayı satıcıya iade etmem gerekiyordu.

"Tamam...

"Teslim yerine vardığımda üzerime atladılar. Yüzleri maskeli üç adam beni yakaladı, kokaini aldı ve kaçtı. Parayı alamadım. Geri döndüğümde satıcı mutlu değildi. İki adama daha beni dövdürttü ve ay sonuna kadar parayı geri ödemem gerektiğini, aksi takdirde beni öldüreceğini söyledi.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyor, ayağa fırlama ve bana bu adamların kim olduğunu söylemesini talep etme dürtüsüyle savaşıyorum, böylece gidip onları kendim öldürebilirim, ama mantıklı tarafım kontrolü ele almayı başarıyor. Düşüncesizce bir şey yaparsam muhtemelen kendimi öldürteceğimi biliyorum. Ayrıca, kaygılarımın bir uyuşturucu satıcısına karşı durmayı kaldıracabileceğinden de emin değilim.

"Tamam," dedim sonunda. "Burada ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Beş bin dolar.

"Beş bin," diye tekrarladım. Ay sonuna kadar kazandığım her kuruşu biriktirsem bile bunun bir kısmını bile karşılamaz. Vergilerden sonra sadece iki binden biraz fazla kazanıyorum ve kesinlikle buna yakın bir birikimim yok. Aslında, hiç birikimim yok.

Yine sessizlik içinde oturuyoruz. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunu onun için nasıl daha iyi hale getirebilirim? Yalan söyleyip her şeyin yoluna gireceğini mi söylemeliyim? Ona param olduğunu ve hiçbir şey için endişelenmemesini mi söylemeliyim? Ona söylemeli miyim?

Gerçek şu ki, tamamen meteliksiz ve satıcıya geri ödemesi için gereken parayı bulmamın hiçbir yolu yok.

Ben gerçeği seçiyorum.

'Benim o kadar param yok,' diyorum.

Biliyorum anne. Senden bunu istemiyordum. Paran olmadığını biliyorum.'

"Bir şeyler düşüneceğim.

Max bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. Onu kaybediyorum. Yavaş yavaş tanıdığım genç kıza dönüşüyor. Daha önce bana sarılan ve kollarımda ağlayan o çocuk her kimse artık yok. Onu şimdiden özlüyorum.

'Unut , tamam mı? Ben . Bilmiyorum, adamdan fazladan iş falan isteyebilirim. Ona bu şekilde geri öderim.

Kesinlikle olmaz. Sana ne yaptıracağını Tanrı bilir. En başta uyuşturucu satmayı kabul etmen yeterince kötü, Max. Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum.' Kahretsin. Bu söylenecek en yanlış şeydi.

Max susar. 'Evet, doğru, tıpkı diğer tüm önemli şeyler gibi bana öğretti.'

Gözlerimden yaşlar akmakla tehdit ediyor. Tıraş olmayı öğretme zamanı geldiğinde zorlandığımı kabul ediyorum ama elimden geleni yaptım. Ona araba kullanmayı öğretmeyi bile teklif ettim ama reddetti. Ayrıca, ona doğru düzgün ders aldırarak param da yoktu.

"Elimden geleni yapıyorum

Max," diyorum. Bana cevap

vermiyor.

"Max... Beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Bu kişi nerede yaşadığını biliyor mu?"

"Evet.

"Bu çok kötü. Sanki kapıyı açmak yeterince endişe verici değilmiş gibi. Şimdi de bir uyuşturucu satıcısının kapımı kırıp oğlumu öldürmesi konusunda endişelenmem gerekiyor. "Okulda neler oluyor? Ya şimdi ya da asla bu konuyla yüzleşmemeye karar vererek soruyorum.

"Arada birkaç gün atladım.

'Evet, ama A seviyelerine çalışmak ne olacak? Tahmini notlarını yakında alacaksın, değil mi?

"Neden umursuyorsun ki?

'Ben senin annemim. Tabii ki umurumda.'

Max omuz silkiyor. 'Notlarımın çok iyi olacağından şüpheliyim. Zaten umurumda da değil.

Onlar sadece aptal A seviyeleri.'

"Ama... Ama..." Ayağa kalkıyorum, öfkeyle patlamaya hazırım ama kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Bunların benim suçum. Neler olup bittiğine daha fazla dikkat etmeliydim.

Max iç çeker. 'Bak, gerçekten yorgunum ve acı çekiyorum. Bir süre uyumama izin verebilir misin?

Yavaşça başımı salladım. 'Evet, tabii ki. Sabah daha çok konuşuruz, tamam mı? Her şey hakkında. Bunu birlikte çözeceğiz, söz veriyorum.

Max yorganı başının üzerine çekerken yine homurdanıyor. Ve gitti.

Odasından çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum, sonra yere çöküp sırtımı kapıya yaslıyorum; yoksa devrilmekten korkuyorum. Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı dizlerimin etrafına sarıyorum ve çenemi dizlerimin arasındaki boşluğa yerleştiriyorum. Kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum. Bunun olacağını nasıl ? Oğlumun nerede olduğunu ve ders dışı faaliyetlerini neden bu kadar görmezden geldim? Ama görmüştüm, değil mi? İçten içe er ya da geç kötü bir şey olacağını biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Neden yapmadım? Neden saklandım ve olanları görmezden geldim? Çünkü ben bir korkağım, işte bu yüzden. Her şeyi görmezden gelmek daha kolaydı. Max'le konuşup doğru yolda olduğundan emin olmalıydım. Bunun yerine kafamı kuma gömdüm ve her şey normalmiş gibi davrandım. Doğru kararlar verdiği konusunda ona güveniyordum. Bir anne olarak kendi başarısızlığımla yüzleşmekten korkuyordum.

Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım.

Şimdi ise hayatı bir uyuşturucu satıcısı tarafından tehdit edilmektedir.

İki haftadan kısa bir sürede beş bin poundu nasıl bulacağım? Satabileceğim hiçbir şeyim yok. Arabam muhtemelen iki yüz eder. Diğerleri ödenene kadar başka kredi kartı alamam çünkü kredi puanım neredeyse sıfır. Banka bana başka bir kredi vermiyor çünkü zaten geri ödemelerde başarısız oldum. Yakın zamanda geri ödeme umudum olmadığı için kredili mevduat hesabımı çoktan aştım. Maaş çeklerim gün ışığını zar zor görüp tekrar kayboluyor.

Benim adıma hiçbir şey yok. Hiçbir şeyim yok.

Oğlumun yatak odasının kapısının önünde sessizce ağlıyorum, bütün gece orada kalıyorum, onun koruyucusu ve kollayıcısı gibi. Bir noktada alnımı dizlerime dayayarak uykuya dalıyorum ve sabah ışığı beni uyandırıyor. Kıçım uyuşmuş ve ağrıyor, kendimi ayağa sürükleyip salyalarımı silerken

ağzımdan. Boynum da tutulmuş durumda, bu yüzden uzanıp parmaklarımla boynumun arkasına masaj yapıyorum, bir yandan diğer yana esneterek gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Ancak ne kadar masaj yapsam ve gerinsem de üzerimde biriken gerginlik ve endişeden kurtulamıyorum. Yıllar içinde bununla yaşamayı öğrendim.

Kapıyı biraz aralayıp içeri bakıyorum. Max yorganının altına sarılmış, hafifçe horlayarak derin bir uykuya dalmış. Kapıyı tekrar kapatıyorum. Okuldan kaçtığına inanamıyorum. Eskiden zeki bir çocuktuk ama son dört yıldır notları düşmeye devam ediyor. Belli ki okulu bitirdikten sonra üniversiteye gitmek gibi bir planı yok. Hayatında ne yapmak istiyor? Ona hiç sormadım. Daha çok çabalamalı mıydım? Max'in şu anda hiçbir beklentisi yok. Bir işe girmek, bir kariyere başlamak isteyebilir ama nitelikleri olmadan nasıl bir kariyere başlamayı bekliyor?

Kendimi çok aptal hissediyorum. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Ben onun annesiyim. Notlarını yüksek tutmak için daha çok çabalamalıydım. Onu uyuşturucu satıcısı bir suçluya dönüştüren ve öldürmekle tehdit eden sözde arkadaşlarıyla takılmasına izin vermek yerine bir iş bulması için onu teşvik etmeliydim. Polise gidip olanları anlatmalı mıyım? Yoksa bu işleri daha da mı kötüleştirir? İsteyeceğim son şey polisi oğlumun uyuşturucu sattığından haberdar etmek.

Belki Max'i suçlamadan ya da parayı geri ödemek zorunda kalmadan bu işi kendim halletmenin bir yolunu bulabilirim. Max'in borcunu bu kişiyle kapatmasına izin vermeyeceğim, ama onun yerine bunu ben yapabilirim. Hiçbir şekilde mükemmel değil ve muhtemelen bazı tehlikeli anlaşmaları kendim yapmak zorunda kalacağım anlamına, ancak Max'i kancadan kurtarır ve onu güvende tutarsa, oğlum için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Müşteri hizmetleri vardiyam iki saat içinde başlıyor. O saatten önce yapmam gereken yüzlerce şey var. Rutinim artık yok ve normalde şimdiye kadar düş almış olurdum ama düşüncelerimi bir türlü düzene sokamıyorum. Artık kafamda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Önce neye odaklanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim Max'i korumak zorunda olduğum. Annelik içgüdülerim aşırı hızla çalışıyor.

Yatak odasının kapısını tekrar iterek açarken nefesimi tutuyorum. Telefonu yatağının yanında yerde duruyordu. Yavaşça elime alıyorum ve kendimi küçük bir suçlu gibi hissederek odadan çıkıyorum.

En son kullandığı kodu girdim: doğum günüm. Ama yanlış kod.

Lanet olsun.

Bana söylemeden deęiřtirmiř. Acil bir durumda telefona eriřmem gerekirse diye bana řifreyi söyledięi sūrece bir telefona sahip olmasını kabul ettim. Onun izni olmadan telefonuna hiç bakmadım. Asla. Ama bu acil bir durum ve bana řifresini deęiřtirdięini söylememiř olması endiře verici. Belli ki telefonunda görmemi istemedięi řeyler var.

Doğum gününü
deneyeceğim.

Yanlış.

Derin bir i ekiyorım ve kodun ne olabileceğine dair başka bir fikir umuduyla tavana bakıyorum; sonra tekrar telefona, ana ekranındaki resme bakıyorum. Bu onun ya da benim resmim değil, bir lunapark atraksiyonunun, bir Hook a Duck'ın resmi.

Panayıra gittiğimiz günü dün gibi hatırlıyorum. Max on iki yaşındaydı ve sadece on pound bozuk para getirmeme rağmen, çünkü param ancak buna , tam anlamıyla bir patlama yaşadık. Tüm paramızı şu lanet olası Hook a Duck oyununa harcamıştık çünkü Max bir tane kazanmaya kararlıydı.

Ve yaptı da.

Hatırladıkça gülümsüyorum. Bildiğim kadarıyla lastik ördek hâlâ odasında, tüm o eşyaların altında bir yerde duruyor, tabii onu dışarı atmadıysa. Temmuz'un ilk günüydü. O günü çok iyi hatırlıyorum çünkü Max ergenlik çağına girerken benden uzaklaşmaya başlamadan önce birlikte gülüp eğlendiğimiz son gündü.

0107'yi giriyorum ve telefonun kilidi açılıyor.

Belki o tarih onun için de çok řey ifade ediyordur. Oęlumun benden tamamen nefret etmedięi dūřūncesiyle kalbimde bir umut ıřıęı parlıyor.

Mesajlarını açtım.

Özel bir numaradan bir tane var, diyor ki:

|

Paramı aldın mı, kaltak?

Cevap yazarken dişlerimi gıcırdatıyorum:

|

Hayır, ama konuşalım.

Bir yanıtın gelmesi iki dakika sūrüyor:

|

Bir saat içinde Monk Sokağı'ndaki depoya gel. Paramı alsan iyi olur.

Bu kötü bir fikir.

Ama iyi olanlardan hiç kalmadı, o yüzden elimde kalan tek seçenek bu.

Kendi telefonum elimde canlanıyor ve o kadar kötü irkiliyorum ki onu düşürüyorum. Yine aynı bilinmeyen numara. Vazgeçmiyorlar. Her kimse sesli mesaj bırakıyor ama duymazdan . Bekleyebilirler. Şu anda uğraşacak yeterince şeyim var.

3

Deponun otoparkına yanaştığımda vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyor, sanki kar fırtınasında titriyormuşum gibi. Nereye bakacağımı ya da şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hâlâ dün giydiğim kıyafetleri giyiyorum, Max'in telefonunu odasına geri götürmeden önce duş bile almadım ve kendi telefonuma satıcının numarasını not edip kapıdan çıktım. Konfor alanımdan o kadar uzaktayım ki, çıkmadan önce anksiyete ilacımdan fazladan bir doz almayı düşündüm, ancak bunu daha önce bir kez yaptım ve tekrar dengelemem günlerimi aldı. Fazladan bir doz almak neredeyse almayı unutmak kadar kötü. Bunu daha önce de yaptım ve en kötü baş ağrılarını ve beyin sisini yaşadım.

Ne halt ediyorum ben? Sadece çaresizlik beni bu kadar aptalca ve pervasızca bir şey yapmaya zorladı. Potansiyel olarak tehlikeli bir duruma girdiğimin farkındayım ama beynim mantıklı başka bir şey düşünemiyor. Bu ben değilim, ama içimde bir şalter attı ve kendimi tehlikeye atmak anlamına gelse bile çocuğumu ne pahasına olursa olsun savunmaya hazırım.

Hâlâ arabamın içinde, depoya bakıyorum. Nabzım hızlanıyor. Derin bir nefes alıyorum ama bu daha da kötüleştiriyor, bu yüzden spor ayakkabılarıma bakıyorum. Kir içinde kalmışlar ve topuk kısımları aşınmış. Keşke yenilerini alacak param olsaydı ama onun yerine birkaç ay önce Max'e yeni ayakkabılar almıştım çünkü onunki parçalanmıştı ve tabanlarını bir arada tutmak için ancak bu kadar bant kullanabilirdim. Alnımı direksiyona yaslayıp sessizce çığlık atıyorum.

Çık şu lanet arabadan, Natasha!

Korkup kaçmaya fırsat bulamadan kapıyı açıp deponun çift kapısına doğru ilerliyorum ve üç kez sertçe vuruyorum. Ses tüm alanda yankılanıyor, sanki kapıyı kırmaya çalışıyormuşum gibi iki kat daha yüksek çıkıyor. Burası kullanılmış bir depoya benzemiyor. Etrafta hiç araba yok ve yaşam belirtisi de yok. Bir sürü eski araba ve atılmış çöpler her yere yığılmış.

Tam dönüp arabama, güvenliğime doğru koşacaktım ki kapılar açıldı.

Artık çok geç.

"Kimsin lan sen? Max nerede?" Karşımda yontulmuş bir çenesi ve kısa, siyah saçları olan kaba görünümlü bir adam duruyor. Adam

siyah bir eşofman giyiyor.

Mesanem küçük bir çış salgılıyor. "Ben... ben... ben onun annesiyim.

Adam kakhahalara boğuldu. Sonra ben fark etmeden arkamdan gelen iki sert görünümlü adam daha yanımda beliriyor. Telaşla çığlık atıp kenara çekilmeye çalışıyorum ama en yakınımıdaki geçip yolumu kapatıyor. Kendimi bir santim boyunda, çok iri, çok öfkeli görünen üç adamın arasında sıkışmış hissediyorum.

'Maxy oğlan kirli işlerini yapması için annesini gönderdi, ha? Bu çok komik,' diyor ilk adam.

Yanımdaki iki adam bana doğru yaklaşıyor ve beni deponun içine girmeye zorluyor. Adımıımı atar atmaz kapılar çarparak kapanıyor.

Nefes almak için ağzımı açıyorum ama hava kaybolmuş gibi görünüyor. "Bakın," diyorum fareyi andıran bir sesle, "şu anda param yok, ama belki bir tür anlaşılmaya varabiliriz. Yanımdaki iki adam benden en az bir buçuk metre yüksekte. İri yarı ve kaslıydılar, korumalar gibiydiler.

Önümdeki adam yüksek sesle burnunu çekiyor, sonra ayaklarımın dibine bir küre balgam tükürüyor. İrkildim ama öğürerek yutkunurken ayaklarımı hareket ettirmedim. "Ne tür bir düzenleme düşünüyorsun, ha? Kasıklarına uzanıyor ve kendini yeniden düzenliyor.

Tekrar öğürme isteğimle savaşıyorum. 'Ben... Emin değilim ama belki de borcunu ödeyene kadar senin için çalışabilirim. Ne kadar süreceği umurumda değil.

Adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Dinle, iyi bir hatuna benziyorsun ama Maxy'nin annesiyle anlaşma yapmayacağım. Ya o işe yaramaz oğlunun bana olan beş binlik borcunu ödersin ya da adamlarımı gönderirim, o zaman da işler çirkinleşir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? İlk dayaktan kurtulduğu için şanslı. İkincisinden sağ çıkamaz.'

Bedenim bana ihanet ediyor ve tekrar titremeye başlıyor ama korkudan değil. Kendimi bu adama doğru patlarken ve ellerimi boynuna dolayarak içindeki yaşamı sıkarken görüyorum. Öne doğru atıldığımı ve göğsüne sertçe vurduğumu, sonra da acı içinde yerde yuvarlanırken onu defalarca tekmelediğimi görüyorum. Ama hepsi zihnimde. Bunların hiçbirini yapabilmemin imkanı yok. Benden iki kat büyük ve muhtemelen üç kat daha güçlü. Ayrıca, iki koruması sadece birkaç santim ötemde. O da bunu biliyor çünkü bana doğru bir adım atarken yüzüne kaba bir sırtıma yayılıyor, o kadar yakın ki bira nefesinin kokusunu alabiliyorum.

'Parayı bulmak için iki haftan var. Bu kadar hoşgörölü olduğum için şanslısın. İki hafta. Geçtiğin her gün için 100 sterlin ekliyorum. Anladın mı? Seni izliyor olacağım. Sen ve Maxy'nin nerede yaşadığınızı biliyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölüyor. "Lütfen...

Adam cevap vermiyor. Yanımdaki adamların her birine bakıyor ve sonra başını sallıyor. İtaatkâr köpekler gibi dönüyorlar ve gidip daha uzakta duruyorlar. Önümdeki adam tekrar bana doğru eğiliyor.

'Tek bir kelimeyle adamlarımı senin üzerine salarım. Ne tür aptal bir kadın böyle bir duruma isteyerek girer? Aptal mısın sen?'

"Ben... Ben sadece oğlumu güvende tutmak istiyorum," diyorum gözyaşlarım yüzümden akarken.

'O zaman belki de ona benim gibi insanlardan uzak durmasını öğretmelisin, değil mi? İki hafta. Eğer paramı göremezsem, Maxy çatıdan atılır ve sen de benim çocuklarıma yem olursun ve inan bana, bunu istemezsin, değil mi?'

Başımı sallıyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum ama iki eli birden ceketimi kavırıyor. Bacaklarım bükölürken çığlık atıyorum ama o beni kolayca tutuyor ve yüzümü kendine yaklaştıyor. "Gözümün önünden kaybol," diye mırıldanıyor. Sonra beni bırakıyor ve beton zemine bir yığın halinde yığılıyor.

Sürünerek ayağa kalkıyorum ve bir şekilde çıkışa ulaşmayı başarıyorum. Haydutlardan biri kapıyı benim için açık tutuyor ve içeri girdiğim anda kapıyı çarparak kapatıyor. Çıkardığı ses o kadar yüksek ki beynimi titretiyor.

Yere yığıldım, ayağa kalkacak gücü kendimde bulamadım.

Ara

ba. O kadar parayı bulmamın imkanı yok.

Annem ve babam öldü, hayatta olsalar bile

Bana yardım ettiler. Bana defolup gitmemi bebekten kurtulmadığım sürece geri gelmememi söyledikten sonra, avukatları beni arayıp ikisinin de bir araba kazasında öldüğünü söyleyene kadar onlardan haber almadım. Vasiyetlerinde bana hiç para bırakmadılar, hatta varlığını bile kabul etmediler. Bu sekiz yıl önceydi.

Ben tek çocuğum ve arayabileceğim başka bir aile üyem yok. Annemle babamın küçük aileleri vardı ve ikisi de tek çocuktı. Ayrıca, büyükannem ve büyükbabam genç yaşta öldüler. Bildiğim kadarıyla yaşayan hiç akrabam yok.

Güvenebileceğim arkadaşlarım yok. En azından bu kadar büyük bir borç isteyebileceğim biri yok. Patronumun bana para vereceğinden ya da önümüzdeki beş ay için peşin ödeme yapacağından şüpheliyim.

Kendimi arabama sürüklemeyi başarıyorum, direksiyona geçtiğimde kapıları kilitliyorum. Otomatik pilotta eve dönüyorum. Yolculuğu hatırlamıyorum bile.

Binanın ön kapısından içeri girdiğimde üzerimden ter damlıyordu. Hava tüm hafta boyunca iyi olacak gibi görünüyor ve sıcaklık her geçen gün artıyor. Mayıs genellikle yılın en sevdiğim ayıdır, ancak açan muhteşem çiçekleri veya yeni kesilmiş çimlerin kokusunu hayranlıkla seyretmek için duramıyorum. Bunların hiçbirisi aklıma gelmiyor çünkü tek düşünebildiğim şu anda içinde bulunduğum durum.

Merdivenlerden daireme çıkmadan önce posta kutusunu kontrol ediyorum, tehditkâr görünümlü zarflara bakıp yüzümü buruşturuyorum, şüphesiz içinde sahip olmadığım daha fazla para talebi var. Bir avukattan gelmiş gibi görünen ve önünde acil yazan bir zarf bile var. Bu insanlar neden beni rahat bırakmıyor? Telefonumda bu sabah aynı bilinmeyen numaradan gelen bir cevapsız arama daha var.

"İyi misin aşkım?"

"Ha? Gözlerimi kırptırıyorum ve binanın daha kıdemli sakinlerinden birinin bana baktığını görüyorum. Zemin katta oturuyor.

"Orada kilometrelerce uzaktaymışsın gibi görünüyordun," diyor hafif bir gülümsemeyle.

Birkaç kez göz

kırptım. Aman

Tanrım. İşte bu .

"Teşekkür ederim! Diyorum ve sonra aceleyle merdivenlerden daireme çıkıyorum. Az önce bana bir fikir verdi.

Potansiyel olarak beni ya da Max'i bulamayacakları uzaklara gidebilirim.

Mükemmel bir plan değil ama banka soygunu içermeyen tek planım bu.

Vardiyam bir saatten az bir süre sonra başlıyor; fazla vaktim yok. Max hâlâ horluyor, ben de uyumasına izin veriyorum. Uyandığında muhtemelen çok rahatsız olacak. Mutfak tezgahının üzerine bir not bırakıyorum, yemesi için küçük bir parça pasta artığı olduğunu hatırlatıyorum ve bir paket ağrı kesici ekliyorum, gerekirse her dört saatte bir doz alabileceğini ekliyorum. Her zamanki saatte olmamasına rağmen çok hızlı bir duş aldım ve iş kıyafetlerimi giydim, sonra zamanın geri kalanını belediye konutuna taşınmak için başvuru formunu inceleyerek geçirdim, ancak düşündüğümde daha karmaşık. Taşınmak istemem için meşru bir nedene ihtiyacım var.

şehirden. Oğlumun bir uyuşturucu satıcısına yüklü miktarda borcu olduğunu söylemenin geçerli ya da yasal bir sebep olduğundan emin değilim.

Bu yüzden, kiralık bir mülkün tam fiyatını ödemek diğer tek seçeneğim. Bunun da işe yarayacağının garantisi yok. Ayrıca, benim fiyat aralığında kiralık bir yer bulsam bile (ki bu neredeyse hiç yok), iki haftadan daha kısa bir sürede taşınamam. Başka ne seçeneğim var ki?

Yakındaki kasabalarda kiralanacak ucuz yerler arıyorum ve işe yürürken emlakçılara birkaç e-posta gönderiyorum. Phil kapıdan girer girmez bana bir sigara teklif ediyor ama reddediyorum.

'Keyfin bilir,' diyor.

"Phil, önümüzdeki beş ay için peşin ödeme yapman mümkün mü? Ben de sorabilirim.

Phil yüksek sesle güler ve uzaklaşır.

Sanırım bu bir hayır demek.

Gün ilerledikçe, emlakçılardan birinden yanıt almak için sürekli telefonumu kontrol ediyorum. Bir tanesi bölgede mevcut olan birkaç mülkle yanıt veriyor, ancak hepsi şu anda ödediğimin neredeyse iki katı ve kendimi güvende hissetmem için yeterince şehir dışında değiller. Kilometrelerce uzağa taşınmam gerekiyor. Belki İskoçya'nın uzak bir bölgesine. Hep oraya gitmek istemişimdir ama her şey çok pahalı. Depozito için param yok.

Mesaim saat üçte sona eriyor ve onunla birlikte taşınma ve kaçma planlarım da.

Bu mümkün değil. Her şey umutsuz.

Eve dönerken bakkala uğrayıp biraz daha ekmek, makarna ve Max'in en sevdiği çikolatayı alıyorum. Ona fazla bir şey veremiyorum ama umarım bu küçük jest onu neşelendirir. Eve vardığımda her yer sessizdi. Buzdolabını kontrol ediyorum ve turta gitmiş, yani en azından bugün yemek yediğini biliyorum.

Yatak odasının kapısını çaldım. "Max, misin?" "Evet.

"İçeri girebilir miyim?" "Evet.

Kapıyı iterek açıyorum ve yüzüme çarpan bayat, keskin koku karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Bir pencere açıp içeri biraz doğal ışık ve hava girmesini sağlayabilir misiniz?

Max yatağında uzanmış, telefonunda geziniyor. Telefonunu tekrar yere koymadan önce gönderdiğim mesajları sildiğime memnunum. Annesinin satıcısıyla bir anlaşma yapmaya çalıştığını öğrenseydi bunun hoşuna gideceğinden şüpheliyim. Yeni şifresini kırabildiğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Beni duyduğuna dair hiçbir ses çıkarmıyor ya da kılını kıpırdatmıyor, ben de yatağına doğru eğilip perdeleri açıyorum ve odadaki dağınıklık ve kaos ortamını aydınlatıyorum. Gün ışığında, öncekinden daha da kötü görünüyor. Pencereyi açıp bir adım geri çekiliyorum ve yatağının üzerindeki rafta duran, fuarda kazandığı küçük, sarı ördeği görüyorum.

Yüzümü ona dönmeden önce kendi kendime gülümsüyorum. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim.

"Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" "Zaten biraz aldım.

"Aç mısın?" "Hayır.

Bunun yalan olduğunu biliyorum. Oğlum her zaman açtır. O leş yiyen bir sırtlan gibidir. Rastladığı her şeyi yer. Gerçi buzdolabında ya da dolapta pek bir şey yok. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Max her zaman zayıftı, ama belki de onu daha fazla besleyebilseydim, daha iri, daha kaslı, kendini daha iyi savunabilen biri olurdu.

"Sanırım bunu istemiyorsun o zaman. En sevdiği tutuyorum. Gözlerini yukarı çeviriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkürler.

Yatağa attım, o da yırtıp attı.

Gülümseyerek dönüyorum ve odadan çıkıyorum. Mutfığa giriyorum ve mutfak masasının üzerindeki açılmamış fatura yığınının görüyorum. Faturaların ardı arkası kesilmiyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Telefonum cebimde titriyor.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Rahatlamaya ihtiyacım var. Daha önce üç korkunç görünümlü adam tarafından tehdit edildikten ve onlara geri ödeme yapmanın ya da kaçmanın hiçbir yolu olmadığından, bu beni uçurumun kenarına itmek için yeterli. Aslında, şu anda o kadar uçurumun kenarındayım ki, bir daha ayağa kalkıp sağlam bir zemine oturmamın imkanı yok.

Telefonumu elime alıyorum, beni aramaktan aynı bilinmeyen numarayı görüyorum ve parmağımı ekrana vuruyorum. "Beni aramayı keser misin! Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi bir anlığına daha iyi hissediyorum.

"Özür dilerim hanımefendi, ama-" diye sessiz bir erkek sesi gelir.

"Ama ne? Beni günde yarım düzine kez arayıp sesli mesajımı doldurmanı gerektirecek kadar önemli ne olabilir ki? Aklımı kaybettim. Tamamen kaybettim. Bu ben değilim. Ben telefonda insanlara bağırıp çağırmam. Bu zavallı adamın sadece işini yaptığından eminim ama bir parçam artık umursamıyor. Benden bu kadar.

"Hanımefendi... sesli mesajlarımdan herhangi birini gerçekten dinlediniz mi?" "Hayır, dinlemeyi de . Şimdi, lütfen beni rahat bırakır mısınız?"
Tam telefonu kapatacaktım ki, bir sonraki sözleri beni durdurdu.

"Bayan Harriet Greene'in son arzusu ve vasiyeti hakkında.

İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyor, bu yüzden telefondaki her kimse ona bir şey söylemiyorum. Artık telefonda olmak istemiyorum. Kapatmam gerekiyor. Donup kalmamın tek nedeni, bu adamın Harriet Greene adında biri hakkında beni neden aradığına dair hiçbir fikrim olmaması.

"Hâlâ orada mısınız hanımefendi?"

"Ben... Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Yanlış numara olmalı."

"Ben öyle düşünmüyorum. İki ay önce Harriet Greene'den bir mektup almış olmalıydınız ve ben de size yazmıştım."

"Ben... Hayır, ben yapmadım. Üzgünüm, ama... gitmem gerek. Beni bir daha arama. Ve telefonu kapattım."

Telefonu kapatır kapatmaz çenem açılıyor ve omuzlarım gevşiyor, ama aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanmaya devam ediyor.

Harriet Greene.

Annemin kızlık soyadı Greene'di.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil ama içimden bir ses bunu hemen görmezden gelmememi söylüyor. Karanlıkta yanıp sönen bir fener gibi. Gözlerim mutfak tezgahının kenarındaki açılmamış posta yığınının takılıyor, aylardır görmezden geldiğim ve üzerine eklemeler yaptığım yığının. O kadar büyük ki birkaç kez çöktü ve tek yaptığım onları toplamak ve tekrar yan tarafa koymak, böylece hepsi tarih sırasına göre olacak.

Telefondaki adam iki ay önce bir mektup almam gerektiğini söyledi.

Direkt atmış olabilirim. de atmazdım ve daha sonra açmak üzere yığının eklerdim. Fatura ve posta yığınının ele almam gerektiğini biliyorum, ancak için çok fazla, bu yüzden orada oturdu büyüdü. Çok fazla endişeye neden oluyor, bu yüzden bazen onu görmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Posta yığınının doğru yürüyorum, elime alıyorum ve zarfları karıştırmaya başlıyorum, hiçbirini açmıyorum ama her zarfın ön yüzüne bakarak dikkatimi çeken bir şey olup olmadığına bakıyorum. Önünde korkutucu kırmızı yazılar olan her zamanki faturalar var ve sonra kredi kartı olan kalın zarflar ifadeler.

Neredeyse yığının sonuna gelmişim, tüm bu garip durumu aklımdan çıkarmak üzereydim ki düz beyaz bir zarf gözüme çarptı, yanında da resmi ve korkutucu görünen başka bir zarf. Zarfın üzerinde

göze çarpan sade bir tane. Sadece adım, adresim ve basit bir pul. Posta damgası neredeyse iki ay öncesine ait olduğunu gösteriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bu o mu? Harriet Greene'den gelen mektup bu mu?

Kim bu kadın ve neden bana yazıyor? Eğer son arzusu ve vasiyetiyle ilgiliyse, o zaman ölmüş demektir.

Mutfak masasına oturuyorum, mektubu elime alıyorum ve merakım endişemin önüne geçip zarfı yırtmadan önce uzun süre bakıyorum.

Sayfadaki el yazısını tarıyorum, karaladığı el yazısı nedeniyle kelimelerin çoğunu hemen çözemiyorum. Altında Harriet Greene imzası var. Evet, bu o.

Sevgili Natasha,

Bu mektup sizin için sürpriz olabilir, ama umarım güzel bir sürpriz olur. Ancak sana karşı baştan dürüst olmalıyım; eğer bu mektubu aldıysan, ben ölmüşüm demektir. Üzülme canım, harika bir hayatım oldu.

ölümüm üzerine, bu mektup için
oldu

Bilinen son adresinize hemen gönderildiumarım sizi bulur. Ben artık yaşlı bir kadını ve kendi çocuğum yok. Yeğenim Prudence, birkaç yıl önce onaylamadığım bir adamla evlenmek için beni terk etti. Terk ettiği güne kadar benim birincil bakıcım ve vasiyetimin tek lehtarıydı. Ancak kaçmaya karar verdiğinden beri onu vasiyetimden çıkarmaya karar verdim. Bazıları bunun sert olduğunu söyleyebilir ama benden hiçbir şey istemediğini açıkça belirtti.

Bu yüzden her şeyimi sana veriyorum. Annen benim ablamdı, yani sen benim yeğenimsin. Seninle hiç tanışmamış olabilirim ama yine de ailedensin.

Çok param yok ama bir evim ve bir hesapta biraz param var. Ancak bu para bakımevi ücretleri, defin işlemleri ve Yew Tree House'un işletme masrafları yüzünden yavaş yavaş eriyip gitti, ama artık ben öldüğüme göre geriye ne kaldıysa hepsi sizindir.

Aile avukatım, Adrian Stanton. vasiyetnameye ve tüm detaylara erişebilir. Bu mektubu aldıktan birkaç hafta sonra, ben ölür ölmez sizin olan evin mülkiyetini ayarlamak için sizinle temasa geçmeye çalışacağını umuyorum. İstedğin gibi kullanabilirsin.

Tanışma şansımız olmadığı için üzgünüm.

En içten

sevgilerimle,

Harriet Greene

Sayfadaki kelimelere bakıyorum ama Max mutfağa girdiği için tekrar okumaya vaktim olmuyor.

"O da ne?" diye soruyor. "Başka bir gecikmiş fatura mı? Bana sırtıyor. Normalde ona çıkışır, kabalığını yüzüne vurur ya da yanlış bir şey olduğunu inkâr ederek saklamaya çalışırdım ama yüzümdeki şoku gizlemek için hiçbir şey yapamıyorum.

"Um," dedim. "Harriet Greene'den bir mektup.

"Kimden?

"Annemin kız kardeşiydi.

Max birkaç saniye bana baktı. "Huh. Garip." Sonra dolabı açtı. "Bisküviler nerede?"

"Bitti."

"Bummer. Dolabın kapağını çarparak kapatıyor. Belli ki çikolatayı bitirdiği için canı daha fazla şeker çekiyordu. Hiç şeker bulamayınca, beni hala mutfak masasında oturur ve mektubu tutarken bırakarak odasına geri döndü. Ne dediğimi duydu mu? Umurunda mı ki? Bu garip mektubu deşifre etmek ya da en azından anlamlandırmak için yardımına gerçekten ihtiyacım olabilirdi. Yine de Max muhtemelen bu konuda konuşulacak en iyi kişi değil."

Adrian Stanton.

Onun daha önce telefonda bağırdığım ve son birkaç aydır beni günde birkaç kez arayan adam olduğunu varsayıyorum.

Bu konuda konuşulacak en iyi kişi o. Hâlâ yanlış Natasha Moore'u bulduklarına inanıyorum. Evet, annemin kızlık soyadı Greene'di ama bildiğim kadarıyla annemin bırakın iki kız kardeşini, hiç kız kardeşi olmadı.

Su ısıtıcısını açıyorum ve telefonumu alıp mutfak masasına oturuyorum, kaydedilen son numaraya gidiyorum. Kalbim küt küt atıyor ve göğsümde biriyle telefonda konuşurken hep hissettiğim o tanıdık endişeli duygu var. Belki de artık böyle şeyler yapılmadığı içindir. Müşteri hizmetleri işimde bile iletişimin çoğu anlık sohbet mesajlarıyla yapılıyor. Bar işim için insanlarla konuşuyorum ama en son ne zaman iş dışında biriyle telefonda konuştuğumu hatırlamıyorum. Gecikmiş ödemelerin peşinde olan şirketler bile beni çok sık aramıyor. Tehdit mektupları ve e-postaları göndermeyi tercih ediyorlar. Telefonda konuşmaya alerjim var ve bundan kaçınmak için her şeyi yaparım.

Tam da bunu yaparak Google'a avukatın adını yazıyorum ve karşıma Stanton & White Family Solicitors adlı bir işletme web sitesi çıkıyor. Profillere göz atıyorum ve tuzlu ve biberli saçları, güçlü bir çene hattı ve nazik gözleri olan Adrian Stanton'ın bir resmini görüyorum. Kendisi hakkında kısa bir biyografi ve aynı yaşlarda olan Johnathan White için de bir biyografi var. Sanırım o meşru. Yine de kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor çünkü şimdi göğsümde umut çiçekleri açıyor ve ben umuda bel bağlamamayı öğrendim. Bu sadece bir parıltı, sadece bir kıvılcım, ama nabzımı hızlandırmaya yetiyor.

Bu ev tüm sorunlarıma cevap olabilir.

Tek kuruş ödemededen uzak bir yere taşınmak çoğu insan için bir hayalin gerçekleşmesidir, ancak benim için bu oğlum için özgürlük ve güvenlik anlamına geliyor. Bir ev sahibi olmak, paraya erişimim olacağı ve uyuşturucu satıcısına borcumu ödeyebileceğim, Max'in borçlarından kurtulmasını sağlayabileceğim ve Birmingham'dan uzakta yeni bir hayata başlayabileceğim anlamına geliyor.

Çevir tuşuna basıyorum ve nefesimi tutarak zil sesini dinliyorum.

'Stanton & White Aile Avukatları. Ben Adrian. Nasıl yardımcı olabilirim?'

'Ah, merhaba... um... Benim adım Natasha Moore. Daha önce

konuşmuştuk. "Ah, evet, elbette, Bayan Moore. Senden haber almak güzel.

Benim de bir

"Beni geri arayabileceğinizi

düşündüm. "Aslında, Bayan

Moore. "Özür dilerim, Bayan

Moore.

"Doğru Natasha Moore'u aradığınızdan emin misiniz?"

"Doğum gününüz ne?

Duraksadım.

"Sizi temin ederim ki bu bir aldatmaca değil Bayan Moore. Doğum 20 Eylül 1990 mı?"

"Evet.

"Annenizin adı Frances Greene miydi ve babanız William Moore ile mi evlendi?"

"Evet.

"O zaman doğru Natasha Moore olduğunuza inanıyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ama ailemde Harriet Greene adında birini hiç duymadım. Bana gönderdiği mektupta annemin kız kardeşi olduğunu söylüyor ama annem bana bir kız kardeşi olduğunu hiç söylemedi. Ve eğer bu Prudence denen kadın onun yeğeniyse, annemin ikinci bir kız kardeşi daha var demektir. Annem birkaç yıl önce öldü ve ondan önce, on yedi yaşımdan beri onunla konuşmamıştım. Zaten onunla hiçbir zaman çok yakın olmadım, ama sizi temin ederim ki bana bırakın iki kardeşi, bir kardeşi olduğundan bile hiç bahsetmedi.

"Anlıyorum," diyor Adrian. "Frances ve Joan adında iki kız kardeşi vardı, bu da Harriet'i senin teyzen yapıyor. Harriet Greene bu yıl 30 Mart'ta bir bakım evinde öldü. Ben 2017 yılında onun avukatı olarak atandım. Küçüklüğünden beri Yew Tree House'da yaşıyordu ve vasiyetine göre öldüğünde burayı yeğeni Prudence Greene'e, Joan'ın kızına bırakmak istemişti. Ama ne yazık ki Prudence yedi yıl önce onu terk etmiş. Harriet'e biriyle evlenmek için kaçtığını söyleyen bir not bıraktı, ancak sonra hiçbir yerde kaydı yoktu. Harriet

Vasiyetinin değiştirilmesini talep etti ve öldüğünde size gönderilmek üzere bir mektup yazdı.

'Ohhhkayyyy...' Beynimde milyonlarca soru patlıyor. Birkaç kelime üzerinde tökezliyorum, cümlemin başlangıcına karar veremiyorum.

'Bunun sizin için biraz şok edici olduğunun farkındayım, özellikle de başlangıçta Harriet'ten haberiniz olmadığı için. Sizi bu kadar sık aradığım için özür dilerim ama Harriet'in isteklerinin yerine getirildiğinden emin olmak istiyorum. Herhangi bir sorunuz var mı?'

"Sadece bir milyon kadar.

Adrian güler. "Anlaşılabilir.

'Harriet beni nereden biliyor ki? Onunla hiç tanışmadım.'

Korkarım bunu bilmiyorum. Sanırım anneniz bir noktada ona sizden bahsetmiş olmalı. Ancak size söylemeliyim ki vasiyetnamede, eğer bulunamazsanız ya da evi almak istemezseniz, evin satılacağı ve gelirinin son yıllarında ona bakan bakımevine verileceği belirtiliyor. Evi miras olarak almakla ilgileniyor musunuz?'

Birkaç kez öksürüyorum, hemen verdiğim "Evet!" tepkisini bastırıyorum ama belki de bunu bir an düşünmeliyim. Büyük bir evin masraflarını karşılayabilir miyim? Taşınmak rutinimden o kadar uzak ki ilk olarak ne yapacağımı bile düşünemiyorum ama uyuşturucu satıcısına borcumu ödeyebilmemin ve bu zehirli ortamdan kaçabilmemin tek yolu bir ev sahibi olmak.

Siktir et.

Evet, alacağım. Ne zaman ?'

'Atlanması gereken birkaç lojistik çember ve imzalanması gereken belgeler var, ancak isterseniz hemen taşınmamanız için hiçbir neden yok. Burası yasal olarak sizin, ancak resmi evrak işlerinin tamamlanması biraz daha uzun sürecektir.

"Nerede yaşıyorsunuz?'

Newcastle-upon-Tyne yakınlarında. Avukatın evi Newcastle'ın hemen dışında Haymere Bridge adında küçük bir köyde.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. Yıllardır herhangi bir yöne doğru birkaç milden fazla nadiren araba kullanmışımdır. Bilmediğim bir yere, hiç görmediğim bir eve bu kadar uzağa gitme fikri... Kulağa çok fazla, çok riskli, çok karmaşık geliyor ama şu anda içinde bulunduğum durumdan daha riskli ve daha karmaşık olamaz. Bebeğimin hayatı tehlikede. Bu ev tüm sorunlarımın cevabı, saklanabileceğim ve yeniden başlayabileceğim bir yer.

"Bayan Moore?'

"Evet, üzgünüm. Evrakları imzalamak için yarın orada olabilirim ve hemen taşınacağım.

"Mükemmel. Başka sorularınız varsa yanınızda getirin, buluştuğumuzda cevaplamak için elimden geleni yapacağım.

Teşekkürler, Adrian. Yarın öğleden sonra görüşürüz. Oraya varmamın ne kadar süreceğinden emin değilim.

'Salı günleri akşam yediye kadar açığız. Hoşça kalın, Bayan Moore.'

Telefonu kapatıyorum ve masanın üzerine koyuyorum. Uzun bir süre ona bakıyorum, bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değilim.

Lanet olsun, şehir dışında bir eve taşınıyorum.

Max ve ben özgürüz. Bu bir rüya mı? Bunu gerçekten başarabilir miyim? Max'i bir an önce buradan çıkarmalıyım. Bunu yapmanın en iyi yolu nedir? Kimseye söylemeden, belediyeye ya da ev sahibine haber vermeden bu daireyi terk etmeli miyim? İsteyeceğim son şey, birilerinin nereye gittiğimizi ya da taşındığımızı bilmesi. Eğer biri Max'i aramak için buraya gelirse, ev sahibinin onlara taşındığımızı söylemesini istemiyorum. Bu konuda sinsî olmalıyım. Ayrıca, bir noktada Max'i yeni bir okula kaydettirmem gerekecek, bu da çok sayıda soruna neden olabilir, ancak bunun beklemesi gerekecek. Önce güvende ve hayatta olmasını tercih ederim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve derin bir iç çekiyorum. Toplanacak fazla bir şey yok. Çok fazla eşyam yok. Max'in de yok. Ama Max'e nasıl söyleyeceğim? Yarın sabah mümkün olduğunca erken yola çıkmamız gerekiyor, böylece duraklar da dahil olmak üzere oraya gitmek için bolca zamanımız olacak.

Hayatını altüst ettiğimi ve bizi ülkenin diğer ucuna taşıdığımı ona nasıl söylerim?

Bu onun iyiliği için. Bunu onun için yapıyorum. Yaptığım her şey Max için. Ama oğlumu tanıyorum. Bu taşınmayı iyi karşılamayacaktır. Arkadaşlarından ayrılmak istemeyecektir. Birçok yönden bana benziyor. Belli ki buradaki rutini seviyor ama burada kalmamızın imkanı yok.

Evden alabileceğim parayla uyuşturucu satıcısına geri ödeyeceğim ama bu iki haftadan kısa bir sürede gerçekleşmeyecek, bu da Max'in tehlikede olduğu anlamına geliyor. Ben parayı bulana kadar kaçıp saklanmalıyız.

Ama Max'e planı söyleyemem. Henüz söyleyemem. Onu kapıdan çıkarıp arabaya bindirene kadar olmaz.

5

Max'in yatak odasının kapısının önünde bekliyor, derin nefesler alıyor ve yüzüne karşı yalan söyleyecek cesareti topluyorum. Gerçekten bir planım yok. Beynim hiçbir şeyi mantıklı bir sıraya koyamıyor. Sadece bu daireden, bu şehirden çıkmak, yeni eve varmak ve oradan devam etmek istiyorum.

Kapıyı hafifçe çaldım. "Max, içeri girebilir miyim? Biraz konuşmamız lazım. Hâlâ gereken bir okul meselesi olduğunu biliyorum ama eğer taşınıyorsak, o zaman her şey tartışmalı hale gelir. Özgür olduğumuzda, belki de okuluna daha fazla odaklanmak isteyecek ve gelecek yıl üniversiteye gitmek için notlarını yükseltmeye çalışacak.

Max içeri girmeme izin verdiğinde kapıyı iterek açarken avuçlarım terliyor. Perdelerin ve pencerenin hâlâ açık olduğunu görmekten memnunum, bu yüzden burası biraz daha iyi kokuyor. Max yatağında uzanmış, yine telefonunda geziniyor. Odadaki varlığını kabul etmiyor.

'Um... Harriet Greene'den gelen mektubu yeni okudum. Annemin kız kardeşi olduğu ortaya çıktı ve bizi onu ziyaret etmeye davet etti, ben de yarın sabah yola çıkabileceğimizi düşündüm.

Max yanıt vermiyor, ben de yüksek sesle boğazımı temizliyorum. "Seni duydum," diyor.

"Tamam, güzel. Bir ya da iki gece kalırsanız diye düşünmüştüm. En fazla üç."

"Hayır.

"Affedersiniz?

"Hayır, ben gitmiyorum. O senin akrabası, yani gidip onu görebilirsin. Ben burada kalıyorum.

"Böyle bir şey . Benimle geliyorsun." "Neden?"

"Çünkü..." Bir cevap bulamadım. Evde tek başına kalabilecek yaşta ama tek başına kalması için ona güvenemem. Onun önünde dururken kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Gerçek şu ki korkuyorum ama bunu ona söyleyemem. Oğluma zayıflığımı gösteremem çünkü ona her zaman güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu kanıtlamak istemişimdir, kulağa ne kadar klişe gelse de. Onu tek başıma büyüttüğümü biliyor. Yıllar boyunca birkaç erkek arkadaşım oldu, ancak hiçbiri hayatında kalıcı bir erkek figürü olarak kabul edilecek kadar uzun süre kalmadı. Her şeyi kendim yaptım, hayatının büyük bölümünde iki işte çalıştım ve zaman zaman onun beslenmesini ve giyinmesini sağlamak için gıda bankalarına başvurmak zorunda kalsam da, hiçbir zaman bir kavgadan geri adım atmadım,

sorunlarımdan asla kaçmadım. Yine de buradayım. Tam olarak bunu yapıyorum. Ve bu konuda yüzüne karşı yalan söylüyorum.

"Max, istesen de istemesen de benimle geliyorsun," diyorum. Sesimdeki yalpalama neredeyse beni ele veriyor. 'Bu şehirden biraz uzaklaşmanın senin için iyi olacağını düşünüyorum.

Max telefonunu indirdi ve bana baktı. 'Gidip yaşlı bir kadını ziyaret etmek istemiyorum. Arkadaşlarım ne olacak?

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. "Seni uyuşturucu satmaya zorlayan ve şimdi onlara borcunu ödemezsen seni öldürmek isteyen arkadaşlarından mı bahsediyorsun?

Max'in burun delikleri alevlenir. 'Kimse beni zorlamadı. Ben yapmak istedim.

"Sen istedin... Max, on yedi yıldır seni tek başıma büyütmedim ki hayatını sokaklarda uyuşturucu satarak heba edesin.

Bu çok komik. Beni neredeyse hiç büyütmedin, değil mi? Özellikle de son birkaç yıldır. Seni çok az görüyorum. Hep çalışıyorsun. Hiç birlikte bir şey yapmıyoruz. Birlikte yaptığımız son şey ben 12 yaşındayken lunaparka gitmekti. Beni hiçbir yere götürmüyorsun, okul gezilerine katılmama izin vermiyorsun ya da ihtiyacım olan şeyler için beni alışverişe götürmüyorsun.

"Çünkü hiç param yok! Bağırıyorum. Sesimi alçaltarak başımı sallıyorum. "Max, birlikte daha çok takılmayı, bir yerlere gitmeyi, birlikte bir şeyler yapmayı ve sana dünyadaki her şeyi almayı çok isterdim ama bunlar parayla oluyor. Ve eğer iki işte birden çalışmasaydım, o zaman hiç paramız olmazdı. Sokaklarda dileniyor olurduk.'

'O zaman neden iş bulmama izin vermiyorsun? Yardım edebilirdim.'

İçimi çektim. 'Biliyorum ama okula odaklanmanı ve iyi notlar almanı istedim, böylece belki üniversiteye gidebilirsin. Düşük gelirim ve tek ebeveynli bir aileden geldiğin için burs almaya hak kazanabilirsin. Bunu senin için hala istiyorum Max, üniversiteye gitmeni ve hayata benden daha iyi bir başlangıç yapmanı ama sen her şeyi bir kenara attın.

"Yani doğarak hayatını mahvettiğim için mi?

Hayır! Ben öyle bir şey demedim. Sen benim hayatımı mahvetmedin. Daha iyisi için değiştirdin.'

Max bir şeyler

mırıldanıyor. "Neydi o?"

"Hiçbir şey. Önemli bir şey değil.

Ben durduramadan bir iç çekiş daha kaçıyor. Oğlum bazen beni çileden çıkarıyor. Omuzlarından tutup onu sarsmak istiyorum. Neden

Onu hayatta tutmak için kendimi yavaş yavaş öldürdüğümü, ona hayatta verebileceğim her şeyi verdiğimi ama bunun onun için hala yeterli olmadığını görüyorum.

'Max... arkadaşlarından ayrılacağın için üzgünüm ama... bu sadece olaylar yatışana kadar birkaç günlüğüne. O adam ve çetesi nerede yaşadığımızı biliyor.

"Umurumda değil. Ben gitmiyorum.'

Neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Eskiden Max sorgusuz sualsiz her dediğimi yapardı ama artık çok inatçı oldu. Ergenlik çağındaki bir çocuktan annesiyle birlikte hiç tanımadığı yaşlı bir akrabasını ziyaret etmesini istemekle çok şey istediğimin farkındayım ama kendisini neyin içine soktuğunun farkında değil. Sanki ikimizi de soktuğu tehlikeyi görmüyor.

"Öylesin ve bu son sözüm," diyorum. "Yarın sabah dokuzda ayrılıyoruz.

Max bir şey söylemek için ağzını açıyor, muhtemelen haksızlık ettiğimi ya da mantıksız davrandığımı iddia etmek için, ama sonra gözlerini deviriyor ve ağzını tekrar kapatıyor. "Her neyse.

'Şimdi, iyi bir uyku çekmeni ve ardından erkenden kalkıp yanına almak istediğin her şeyi toplamanı istiyorum-'

"Bu kadın size neden tekrar yazdı?

'Um... beni yeni öğrendi ve tanışmak istedi. Geriye kalan tek ailem o.' Söylediğim her yalan midemin daha da düğümlenmesine neden oluyor.

"Ne kadar uzakta yaşıyor?"

"Yaklaşık iki yüz mil.

Bir homurtu daha, ama başka bir şey söylemiyor. Çoktan telefonuna odaklanmış, bir şeyler yazıyor. "Lütfen hiçbir arkadaşına gideceğini söyleme," diye ekliyorum.

"Neden olmasın?

"Çünkü... uyuşturucu satıcısı arkadaşınıza herhangi bir bilginin ulaşmasını istemiyorum ve lütfen konum ayarlarınızı kapatın.

"Her neyse.

Odasından geri çıkıyorum ve kapısının diğer tarafına güvenli bir şekilde geçtiğimde derin bir nefes alıyorum. Beklediğim kadar iyi gitti. Sonunda gerçeği, yani taşınacağımızı ve geri dönmeyeceğimizi açıkladığımda nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Taşınma kararımı işime bile söylemeyeceğim. Aslında, yapacağım bir sonraki şey bu. Her iki işimi de arayıp ihbarımı vereceğim ve şöyle diyeceğim

Yeni bir işim var. Telefonu olabildiğince çabuk kapatıyorum ve en kısa zamanda yeni bir SIM kart alıp numaramı değiştirmeyi not ediyorum. Şimdi tek yapmam gereken Max'in SIM kartını ya da telefonunu yok etmek. Onu uyarmama rağmen nerede olduğunu arkadaşlarıyla paylaşmayacağına güvenmiyorum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde ne olacağını bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç bu kadar plansız olmamıştım ve bu beni korkutuyor. Fiziksel olarak hasta hissediyorum ama bu zehirli ortamdan uzaklaşmak, Max ön kapıdan her adım attığında onun için endişelenmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Belki de sonunda buradan ve onu ve iyiliğini umursamayan korkunç insanlardan uzakta olduğunu bilerek geceleri daha rahat nefes alabileceğim. Bunun için benden nefret edebilir ama ben onu kendinden kurtarıyorum. Bir gün bana teşekkür edecek. Bir gün, bunun şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karar olduğunu görecek.

Umarım haklıyım.

GÖZÜMÜ BİLE KIRPMIYORUM. Beynim kapanmayı reddediyor ve kendimi gerçekleştirebilecek ya da gerçekleşmeyecek rastgele senaryoları tekrar tekrar düşünürken buluyorum. Otoyolda korkunç bir araba kazasında ölebiliriz. Bir köy yolunda tamamen kaybolabilir ve bir seri katil tarafından pusuya düşürülüp derimizi yüzüp duvarına asabiliriz. Hiçliğin ortasında arabamız bozulabilir ve medeniyete dönüş yolunu bulmaya çalışırken açlıktan ölebiliriz.

Kalkma vakti geldiğinde çoktan bitkin düşmüştüm. Burada son kez düş alacağımı fark ederek düş alıyorum. Rutinim artık yok olmak üzere ve bu, akan suya karışan gözyaşlarımın gözlerime dolmasına neden oluyor.

Doğru düzgün bir valizim yok, bu yüzden kıyafetlerimin çoğunu siyah çöp torbalarına dolduruyorum. Çok fazla maddi eşya götürmek niyetinde değilim ama geride bırakmaya dayanamadığım birkaç şeyim var, örneğin en sevdiğim kupam. Düzgün bir şekilde taşınyormuşum gibi görünemem, aksi takdirde Max şüphelenir, bu yüzden çantalarımı bagaja saklıyorum ve neden su ısıtıcısı ve ekmek kızartma makinesini getirdiğimi sorgulamamasını umuyorum. Evin ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden en kötüsüne hazırlanıyorum, en kötüsü elektriğin olmaması olabilir, ama Harriet'in mektubu evin mobilyalı ve yaşanabilir olduğunu söylüyor, ama hiçbir şeyden emin olamıyorum. Max birkaç giysi topluyor ama eve döneceğimizi düşündüğünden, almasını tercih ettiğim birçok eşyayı geride bıraktı, bu yüzden o düş alırken ben de odasına girip daha önce gördüğüm sarı ördek de dahil olmak üzere duygusal eşyalardan birkaçını alıyorum.

Saat dokuz olduğuunda hepimiz gitmeye hazırđık. Göğsümdeki ve midemdeki endişe saatlerdir yavaş yavaş artıyor. Kollarımın derisini ve burnumun köprüsünü çimdiklemek ve parmaklarımı saymak da dahil olmak üzere tüm başa çıkma mekanizmalarımı ve güvenlik davranışlarımı deniyorum, ancak hiçbir şey bilinmeyen ve yoğun yollarda uzun bir sürüşün yükselen paniğini bastırmıyor. Burada yaşadığımdan beri bir seferde yarım saatten fazla araba kullanmak zorunda kalmadım, bu nedenle iki yüz küsur millik bir yolculuk ihtimali beni korkutuyor, özellikle de birkaç yıldır yapmadığım bir şey olan otoyollarda araba kullanmak. Yıllar boyunca endişe ve kaygılarımın Max'e de yansıyacağından hep endişe ettim, ancak yolculuğumuzun tam kapsamı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, her şey hakkında son derece rahat görünüyor. Bu öğleden sonra varış noktamıza vardığımızda ona gerçeğı söylemek zorunda kalacağım ve umarım bana kızmaz.

Max ön koltuğa oturuyor, hemen koltuğunu yatırıyor ve kollarını kavuşturarak gözlerini kapatıyor. Son on yıldır yaşadığım gri, iç karartıcı binaya, oğlumu tek başıma büyüttüğüm, ona bakmak ve geçimini sağlamak için elimden geleni yaptığım yere bakıyorum. Ne burayı, ne mahalleyi ne de gecenin uzun saatlerine kadar süren gürültülü partileri özleyeceğimi söyleyemem. Ama barındırdığı anıları özleyeceğim. Mesela Max sekiz yaşındayken bir karınca çiftliği kurmaya karar verdi ve karınca yakalamanın kolay olacağını düşünerek yere bir sürü yiyecek koydu ve saatlerce karıncaların gelmesini bekledi ama karıncalar gelmedi. Bir fare geldi ve ben de iki günümü o lanet şeyi yakalamaya çalışarak geçirdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, çok değer verdiğim bir zamandı ve her zaman yüzümde bir gülümseme yaratıyor.

Arabanın kapısını kapatıp kontağı açıyorum, birkaç dakika oturup motorun sesini dinliyorum. Arabamın son tekerlekleri üzerinde. Bir sonraki muayeneden geçeceğinden şüpheliyim. Umarım önümüzdeki birkaç yüz mili patlamadan ya da durmadan atlatır. Kafamdaki olası senaryolardan biri gerçekten gerçekleşebilir ve hiçliğin ortasında bozulup açlıktan ölebiliriz. Zihnim endişelerle dolup taşıyor. Ya otoyolda bozulursak? Bu daha da kötü. Mahsur kalırız. Benim arıza sigortam yok. Ya lastik patlarsa? Nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye soruyor Max gözlerini açmadan ya da bir santim bile kıpırdamadan.

"Evet, bir dakika içinde.

Araba sayısını not olarak otoparkı tarıyorum. Sadece iki tane. Çoğu insan çoktan işe gitmiş. Öğleden sonra herkes evine dönmeye başlamadan önce buradan ayrılmak iyi olur. Bir mavi ve bir de tamponu eksik kırmızı araba var.

Arabayı vitese takıp uzaklaşıyorum ve boktan hayatımızı geride bırakıyorum. Şehir dışındaki tabelaları ve telefonumdaki navigasyonu takip etmeye başladım. Bir teknoloji parçasına bu kadar güvenmem çılgınca. Doğru adresi girip girmediğimi beş kez kontrol ettim bile. Ya navigasyon bozulur ve yanlış yöne gidersek?

Radyonun sesini kısmıştım. Parmaklarım direksiyonu o kadar sert kavırıyor ki beyazlaşıyorlar.

Sağ aynada gözüme kırmızı bir ışık çarptı. Bu çok garip.

Kırmızı bir Vauxhall. Daha önce binamın otoparkında park halinde gördüğüm arabayla aynı araba mı? Gösterge panelindeki saat bana on dakikadır araba kullandığımı söylüyor ve o zamandan beri birkaç dönüş yaptım, ancak araba bir süredir arkamda. En azından ben öyle düşünüyorum.

Doğru olmayan bir şeyler .

Sanırım takip ediliyorum.

Birkaç test dönüşü yapmaya karar verdim, bu yüzden bir sonraki yoldan sola, sonra sağa işaret ediyorum.

Kırmızı araba takip ediyor. Kahretsin.

"Max," dedim. Cevap yok. "Max," diyorum daha güçlü bir şekilde. "Ne?"

"Sanırım takip ediyoruz. "Ha?"

"Oturup beni dinleyecek misin?"

Max koltuğunu dik konuma getirirken inliyor.

"Sanırım birkaç araba gerideki kırmızı araba binamızdan ayrıldığıımızdan beri bizi takip ediyor.

Max yan aynayı kontrol eder. "Emin misin?"

"Oldukça eminim. Arabayı tanıdın mı?"

'Hayır. Paranoyaklaşıyorsun.

Öyle mi? Aynı araba olabilir. Ayrıca, uyuşturucu satıcısı nerede yaşadığımızı bildiğini ve bizi izleyeceğini açıkça belirtti. Ya biz arabayı toplarken bizi izliyorlarsa?

Bir sonraki virajı gerekli görülenden biraz daha hızlı dönüyorum. Tekerlekler feryat ediyor. Virajdan hızlanarak çıkarken ayağımı yere basıyorum ve yolda tutmak için direksiyonla boğuşuyorum. Max koltuğunun kenarlarını tutuyor ve hayali bir fren pedalına basıyor.

"Tanrım, anne.

Onu görmezden geliyorum. Birkaç saniyede bir dikiz aynasına bakıyorum. Artık kırmızı arabayı göremiyor gibiyim, ama şimdi tam arkamda siyah bir araba var; çok yakın.

Yollar daha da kalabalıklaşıyor ve bir dizi trafik ışığı . Başarabileceğime eminim. Ayağımı yere koyuyorum, motor devirleniyor.

Araba yeşil ışığa doğru hızla ilerliyor. Kırmızı yanıyor ama ben durmuyorum, arkamdaki siyah araba duruyor. Kırmızı ışıktaki yarışırken nefesimi tutuyorum. Bir korna çalıyor ve ilk tepkim frene basıp direksiyonu sola kırarak trafikten uzak durmaya çalışmak oluyor. Bir uzun bip sesi daha.

"Anne, ne halt ediyorsun!" diye bağırır Max.

Arabalar geçip giderken, sahipleri bana küfürler savururken kayarak duruyorum. Göğsüm inip kalkarken bakışlarımı önümde tutuyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bizi öldürebilirdim. Kaza yapmaya ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde gözlerim yaşıyor ve henüz şehirden bile çıkmamıştım.

"Özür dilerim," diyorum arabayı vitese takarken.

Trafiğe çıktığımda, bugün anksiyete ilacımı almadığımı fark ettim. Eğer şimdi alsaydım, sadece birkaç saat gecikmiş olacaktı. Bu ters bir reaksiyona neden olmak için yeterli mi? Daha önce de atlamıştım. Rutin eksikliğimi suçluyorum. Her sabah uyandığımda yaptığım ilk şeylerden biridir. Düşünüyorum da, çantama koymuş muydum ki? Acaba kaçıp gitme telaşıyla, sarmal halindeki düşüncelerimi kontrol etmeme yardımcı olabilecek tek şeyi unuttum mu?

"Anne?

Oğlumun sesi beni zamana geri döndürüyor. "Özür dilerim. Evet."

Dikkatimi tekrar yola veriyorum, belki başka bir kuyruk görürüm diye birkaç saniyede bir gözlerimi dikiz aynasına çeviriyorum.

Max'in telefonu çalıyor.

"Telefonunu kapat. "Hayır, beni zorlayamazsın.

Sonra hem tehlikeli hem de aptalca bir şey yapıyorum. Yolcu kapısının kilidini açtım, yan camı indirdim, Max'in telefonunu elinden kaptım ve yola fırlattım, orada bir arabanın altına düştü. Hepsi bir saniyeden daha kısa bir sürede oldu.

Anne! Bu ne lan!"

"Bizi güvende tutmak için, Max. Yapabildiğimde sana yeni bir tane alacağım, söz veriyorum.

Max kapının kolunu tutuyor ve çekiştiriyor. Şimdi daha işlek yollara ve otoyola doğru ilerliyoruz, ama dikkatimin yolda olması gerektiğini bildiğim halde Max'e odaklanmış durumdayım.

"Max, sakın ; bu sadece bir telefon.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim! Kapıyı açmaya çalışmaktan vazgeçiyor, kollarını kavuşturuyor ve küçükken yaptığı gibi suratını asarak pencereden dışarı bakıyor.

"Özür dilerim. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum.'

Max neredeyse öfkeden titriyor. Onunla konuşmaya çalışmıyorum.

Otoyola çıktığımızda kendimi her zamankinden daha gergin, gözlerimi yola dikmiş halde buluyorum. Biri beni her solladığında irkiliyorum ve ateşli bir patlamada öldüğümüzü hayal ediyorum.

Max pozisyonunu koruyor ve gözlerini kapatıyor. Kalbim çılgınca atıyor ve o endişe dalgası hala orada, beni tetikte tutuyor. Ancak dakikalar geçtikçe kendimi daha iyi hissediyorum ve geçen her kilometrede göğsümdeki ağırlık azalıyor.

Doğru kararı verdim. biliyorum. Kimse bizi takip etmiyor.

Kimse nereye gittiğimizi bilemez.

Daha iyi bir hayata, kendimize ait bir eve ve yeni bir başlangıç yapma umuduna doğru yol alıyoruz.

Haymere Köprüsü'nün nasıl olduğunu merak ediyorum.

Birmingham şehir merkezinden daha iyi olmalı.

6

İki saat sonra erken öğle yemeği/geç kahvaltı için bir McDonald's servis istasyonunda duruyoruz. Bir süreliğine otoyoldan çıktığıma sevindim çünkü otoyola çıktığımdan beri anksiyetem tavan yapmıştı. Hız sınırına uydum, belki birkaç mil altında kaldım ama yine de sürekli şerit değiştiren aptal sürücüler beni akıl almaz bir korkuyla doldurmaya yetti. İki kez, anlam veremediğim bir sebepten dolayı araba kornaları çaldı, bu yüzden servislere işaret ettiğimde nabzım biraz normale döndü. Yine de paranoyam hala tamamen geçmedi. Birkaç kez bir arabanın bizi takip ettiğini düşündüm ama Max kafamın içinde devam eden savaştan habersizdi. Gözlerini kapalı tutuyor, sevgili telefonuna yaptığım şeyden sonra benimle konuşmayı reddediyordu.

Restoranda sessizce yemek yiyoruz. Ben birkaç ısırdıktan fazlasını midem kaldırmadığı için cipslerimi didiklerken, Max duble çizburgerini ve cipslerini sanki daha önce hiç yememiş gibi mideye indiriyor. Çiğnemek için zar zor duruyor.

Tuvaletleri kullanıyorum ve kendime Costa'dan sert bir kahve alıyorum. Sırada beklerken bir adamın sürekli bana baktığını fark ediyorum ve hemen midem bulanıyor. Onu görmezden gelerek önüme bakmaya devam ediyorum ve kahvemi alıp arabaya doğru koşarken etrafımı kontrol ediyorum. Adam beni otoparka kadar takip etmişti. Neden beni takip ediyor?

Arabaya kayarak derin bir nefes alıyorum ve kendime bu kadar aptal olmayı bırakmamı söylüyorum. Max yolcu koltuğunda kalan cipslerimi mideye indirirken tek kelime etmiyor ve ben de otoyola geri dönüp trafiğin rahatlaması ve altıma kaçırmama neden olacak başka bir olay yaşanmaması için dua ediyorum.

Ekstra shot kahvemi höpürdeterek içiyorum ama dürüst olmak gerekirse kafeine ihtiyacım bile yok. Adrenalin beni uyanık tutmaya ve yola odaklanmamı sağlamaya yetiyor. Max yemeğini bitirir bitirmez uykuya dalıyor ve horlamaya başlıyor.

Güzel oğluma bakıyorum ve gülümsüyorum. Bebekliğinden beri onu uyurken izlemeyi çok severim. Rüya görürken gözlerinin hafifçe dalgalanması, göğsü inip kalkarken aldığı sığ nefesler, hatta hafif horlamaları. Hastalandığında uyanık kalır, yüzündeki çilleri inceler ve kapalı gözlerini çevreleyen kirpikleri sayardım.

Şimdi, hatırladığım bebek ve küçük çocuktan çok farklı. Başlangıç olarak çenesi kirli. Yine de o benim güzel oğlum. Biliyorum.

Son zamanlarda bana zor zamanlar yaşıyor ama bu benim hatam. Onun yanında olamadım. Güvensizliğimin arkamdan yaptıklarını görmemi engellemesine izin verdim ama şimdi onu kurtarıyorum. Benden nefret edebilir ama kendini öldürtmektense benden nefret etmesini tercih ederim.

Avukatlık binasının bulunduğu Haymere Köprüsü'ne vardığımda saat öğleden sonra iki buçuğu geçiyordu. Binanın önüne park ediyorum ve motoru kapatıyorum.

Çok fazla duygu ve düşünce kafamın içinde yarışıyor, hepsi birbirine karışıyor. Göğsümdeki ağırlık eskisinden daha az olmasına rağmen hala orada, nefes almamı ve hareketlerimi kısıtlayan sabit bir baskı. Tamamen geçip geçmeyeceğinden emin değilim. Sanırım, bir ebeveyn olarak, asla gerçekten geçmez. Vücudunuz üzerinde her zaman sizinle hiçbir ilgisi olmayan bir baskı vardır. Çocuklar size bunu yapar. Farkında olmadan sizden bir parça koparıp kendilerininmiş gibi saklarlar. Max gittiği her yere kalbimin bir parçasını da götürüyor. Göğsümdeki kalp onsuz atamaz.

Hamile kaldığımda bunun zor olacağını biliyordum, özellikle de ailemin desteği olmadan. Bana bir hata yaptığımı, onu doğurduğum için her zaman pişman olacağımı söylediler. Ama bu doğru değildi. Yine de bir konuda haklıydılar: asla kolaylaşmıyor; sadece zorluklar değişiyor.

Doğru, burada öylece oturamam. Max'e burada olmamızın gerçek sebebini söylemeliyim. Onu dürterek uyandırıyorum. "Max, buradayız.

"Ha?" diye homurdanıyor ve kolunu benden çekiyor.

"Ben, şey... Bir itirafta bulunacağım. Aslında buraya teyzemi ziyaret etmeye gelmedik. Teyzem öldü."

Bunun üzerine Max uykulu gözlerini açar. "Sen neden bahsediyorsun? Neredeyiz biz? Etrafındaki binalara bakar.

"Newcastle yakınlarında Haymere Bridge diye bir yerdeyiz. Size yalan söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama yalan söylemezsem gelmeyi kabul edeceğinizi düşünmedim. Teyzemden bana bir ev miras kaldı ve yaşamak için buraya taşınıyoruz. Sadece bazı evrak işlerini halletmek için avukata uğramam gerekiyor.

Max sanki İngilizce anlamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?

"Hayır, Max, değilim. Gerçekten burada yaşayacağız."

Şunu açıklığa kavuşturalım. Öldüğü ortaya çıkan bir akrabayı ziyaret edeceğim diye bana yalan söyledin. Buraya gelirken neredeyse bizi öldürüyordun. Telefonumu camdan attın ve şimdi de bana asla

Arkadaşlarımı görmek için Birmingham'a dönüyorum ve bu boktan taşra köyünde mi yaşayacağız? Odamda bıraktığım eşyalarım ne olacak?"

Tanrım, beni canavar gibi gösteriyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Odanızdan birkaç şey aldım ama çoğu ıvır zıvırdı.

'Evet, *senin* için belki. Aklını kaçırmışsın,' diyor gülerek. 'Kapımın kilidini aç. Hemen.

"Max...

"beni! Kafesteymiş gibi kapıyı tıkırdatıyor.

Yüksek sesi beni zıplatıyor ve hızla merkezi kilidi kapatıyorum. Kapıyı zorla açtı, dışarı çıktı ve yola doğru fırladı. Arabadan dışarı fırlayıp arkasından sesleniyorum ama durmuyor.

Kahretsin.

Bağırmaı kesiyorum, bunu yaparken bana bakan insanlar olduğunun farkındayım. Vermek istediğim ilk izlenim bu değildi. Max'in gidebileceği hiçbir yer yok. Telefonu ve parası yok. Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var. Eminim ona yüklediklerimi sindirecek zamanı olduğunda geri gelecektir.

Şimdilik, o biraz stres ben de evdeki evrak işlerini halledebilirim.

İçeri giriyorum.

Adrian şen şakrak, çekici, yaşlı bir adam çıktı ve yasal evrak işlerini halledip ev hakkında daha fazla bilgi verirken bana bir fincan kahve yaptı. Tüm teknik jargonu ve detayları açıklarken başımı sallıyorum, çoğu kafamın üzerinden geçiyor. Gözlerim kamaşmaya başladığında elinden geleni yapıyor.

Adrian yirmi dakika boyunca detayları gözden geçirdikten sonra bir sürü evrakı masanın üzerinden bana doğru itti. 'Pekala, şimdi geriye kalan tek şey sekme koyduğum yeri imzalamanız. Sorusu olan var mı?"

'Şey... Sanırım hayır. Dürüst olmak gerekirse tüm bunlar biraz bunaltıcı. Kalemi alıp sayfaları tarıyorum.

'İhtiyacınız olan her konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Sen .'

İlk satıra imzamı atarken gülümsüyorum. "Teşekkürler. Hevesinden etkilendim ama hayatımla ilgili çok fazla detayı açıklamak konusunda biraz kararsızım. Bana gülümsemeye devam ediyor ve ihtiyaçlarıma karşı çok dikkatli görünüyor. Görmek istediğimden daha fazla ilgi.

"Eve gittiğinizde, herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin, tamam mı?"

"Elbette.

O sırada ön kapının zili çalıyor. Adımı ve tarihi yazan yeri imzalamaya devam ediyorum. Adrian, "Yardımcı olabilir miyim, genç adam?" diye soruyor. Dönüyorum ve Max'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Hayır," diyor Max sert bir şekilde. "Üzgünüm, bu benim oğlum Max.

"Ah, özür dilerim. İltifatına karşılık vermeyen Max'e başıyla selam veriyor. Benim gidip onu aramam yerine onun bana dönmeye karar vermesine sevindim.

Son evrakı da imzaladıktan sonra yığını masanın üzerinden Adrian'a doğru itiyorum, derin bir nefes alıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Peki... şimdi ne olacak?

Adrian neşeyle, "Anahtarlarınızı alayım," diye cevap verir.

Adrian arka odaya geçerken, Max sandalyeye kaydı. "Burası hiçbir yerin ortasında.

"Evet," dedim. "Mesele de bu zaten.

'Satıcıya borcunu ödeyecek misin yoksa hayatımızın geri kalanında burada mı saklanacağız?

'Evden para çekebildiğim zaman ona geri ödeyeceğim ama bu birkaç hafta ya da daha fazla sürecek. Parayı aldıktan sonra onlarla temasa geçip bu işi çözeceğim; o zaman burada yaşamakta özgür olacağız.

"Cidden şehre geri dönmeyecek miyiz?"

"Hayır. Bizi orada tutan hiçbir şey yok.

Max homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve binadan dışarı çıkıyor. Onu izliyorum, yine hışımla çıkıp gidecek mi diye merak ediyorum ama gitmiyor. Kollarını kavuşturmuş, arabaya yaslanmış, yere bakıyor.

Adrian elinde bir dosya dolusu evrak ve bir dizi ev anahtarıyla dönüyor.

Ayağa kalkıp eşyaları alırken tekrar 'Teşekkürler,' diyorum. Elimi uzatıyorum

Adrian da elimi sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Moore.

Ve sen, Adrian. Lütfen bana Natasha de.'

Karşılıklı gülümsüyoruz. 'Unutma... bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Yardım etmekten mutluluk duyarım. Evrakları imzaladığınıza ve hesap bilgilerinizi verdiğinize göre Harriet'in parası beş iş günü içinde hesabınızda olacak. Geriye on bin pounddan biraz az kaldı.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum.

Aman Tanrım. O parayla satıcının borcunu hemen ödeyebilirim! Umarım paranın gelmesini beklerken bizi aramaya gelmez.

Adrian'a veda edip arabaya dönüyorum.

Ana köyün içinden yavaşça geçiyorum, her şeyin nerede olduğunu not ediyorum: postane, yiyecek dükkanı, banka, doktor muayenehanesi ve dışı. Güzel ve hoş görünüyor, ancak ev köyün merkezinde değil, daha ziyade pitoresk ve huzurlu olan eteklerinde yer alıyor. Şirin bir taş köprünün üzerinden geçerken, hemen ardından Yew Tree House'un harap tabelasını görüyorum. Frene basıyorum. Max öne doğru sarsıldı ve tısladı.

'Lanet olsun! Beni kırbaçlamaya mı çalışıyorsun?'

'Dönüşü kaçırdım. Özür dilerim.'

Eve giden yol engebeli, çukurlarla dolu ve her iki tarafı da aşırı büyümüş. Görünüşe bakılırsa yıllardır kimse bu yoldan geçmemiş. Harriet yedi yıl önce evi terk edip bir bakım evine taşınmış. Neden o zaman burayı satmamış? Ya da hala buralardayken Prudence adındaki o kadına vermedi?

Zihnim Prudence'a kayıyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğim aile üyelerim olduğunu bilmek çok garip. Şimdi, hem o hem de Harriet gittiler. Ayrıca, Prudence'ın ailesi var. Joan ve babası her kimse. Onlar neredeler? Onlar da mı öldü? Bu eve taşınmak farklı bir dünyaya adım atmak gibi olacak, onların dünyasına. Harriet ve Prudence kimdi? Neden küçükken annemden onlar hakkında hiç bir şey duymadım?

Garaj yolu çakıl ve bir miktar molozla kaplı. Arabayı durduruyorum, kontağı kapatıyorum ve ön camdan yeni evimize bakıyorum.

Siktir. Benim. Hayatım.

Kendimi neyin içine soktum

ben? "Ne boktan bir yer,"

diyor Max.

Ona daha fazla katılamazdım. Ev orman tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyor, kalın sarmaşıklar, siyah sarmaşıklar ve karışık otlarla kaplı. Zemin kattaki pencerelerden biri kırılmış ve içinden bir ağaç büyüyor. Ev gerçekten de doğa tarafından ele geçirilmiş. Rastgele mobilya parçaları ön tarafa gelişigüzel yığılmış, bazıları kırılmış ama hepsi yabani otlar ve çürümeyle kaplanmış. Düzinelerce bira şişesi, teneke kutu, çöp ve şüpheli bir şekilde prezervatif ambalajına benzeyen şeyler etrafı kirletiyor. Iyy.

Evin önü böyle görünüyorsa, içinin nasıl göründüğünü tahmin etmek bile istemiyorum. Ben ne yaptım böyle?

Evin arazisi aşırı büyümüş ve dağınık ama geniş. Yan tarafta keşfedilmeyi bekleyen bir ağaçlık var ve küçük bir gölet var gibi görünüyor, çoğunlukla yeşil yosunlardan oluşuyor ama içinde muhteşem beyaz zambaklar yetişiyor.

Max arabanın kapısını açıyor ve iniyor. Onu taklit ediyorum ve yan yana durup eve bakıyoruz, ikimiz de ilk önce ne söyleyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyoruz.

"Harriet'in mektubunda evin bu kadar kötü durumda olduğuna dair bir şey yazmıyordu," diyorum sonunda. Adrian bile bundan bahsetmemişti. Belki de bilmiyordu. Eve göz kulak olmak onun işi değil ki. O sadece evrak işlerini düzenliyor ve tutuyordu. Eğer Harriet yedi yıl önce bir bakımevine taşındıysa, bu onca zamandır boş olduğu anlamına gelir. Açıkça görülüyor ki, kişisel eşyalara saygısı olmayan çocuklardan başka kimse buraya gelmemiş.

"Cidden burada yaşamamızı mı bekliyorsunuz?" diye soruyor Max. "Elektrik bile yok gibi görünüyor.

Kalbim parçalanıyor. Evin durumuna bakınca, yaşanabilir hale getirmek için çok fazla çalışmaya ihtiyacı olduğu açık. Ayrıca, zemin katta kırık bir pencere var. Herkes istediği zaman içeri girebilir.

"Şey... sanırım bunu heyecan verici bir macera olarak düşünebiliriz," diyorum sesimde hiçbir coşku olmadan.

Sonra aklıma geldi. Tüm bu tamirat masraflarını nasıl karşılayacağım? Elimde kalan beş bin kadar para çok uzağa gitmez. Belki de evin sermayesini kullanarak bankadan kredi çekebilirim.

Max bir şeyler mırıldanır ve ön kapıya doğru yürür.

Onu takip ediyorum, sonra anahtarı kilide sokuyorum, nefesimi tutuyorum, diğer tarafta ne bulacağımı merak ediyorum. Şimdiden rutubet ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyorum, çürümüş bir şeyin. Küflenmiş yiyecek belki de.

"Bu koku da ne?" diye soruyor Max etrafımdan dolanıp sağdaki ilk odaya girerken.

Havayı kokluyorum ve kokuyu takip ederek mutfığa gidiyorum; yerde yarı çürümüş bir fare buluyorum. Elimini ağzıma kapatıp tıkaçla savaşıırken odadan çıkıp salonda Max'e katılıyorum. Burası penceresi kırık olan oda ve sanırım mahallenin çocukları boş kaldığı uzun yıllar boyunca eve nasıl girmişler. Pencerenin dışındaki ağaç, ahşap kitaplığın içinde ve etrafında büyüyor ve kalın bir yığın

Yıllarca büyüyüp sonra dökülen çürümüş yapraklar yerde yatıyor ve kalın bir yeşillik halısı oluşturuyor.

Neyse ki kış ortasında değil de ilkbaharda taşınıyoruz.

Yapmam gereken ilk şey akan suyumuz ve elektriğimiz olup olmadığını görmek. "Hımm... hadi bazı ışık düğmelerini kontrol edelim," diyorum ve Birincisi. Zihinsel olarak parmaklarımı çapraz yapıyorum ve fiske vuruyorum.

Hiçbir şey.

"Bu harika," diyor Max, odadan çıkıp koridora doğru ilerlerken. Merdivenleri tepinerek çıktığını duyuyorum, boş evde yankılar yaratıyor.

Mutfığa girip dolap kapaklarını açmaya başlıyorum. Eski yiyecek kutuları, tencere ve tavalar ve çeşitli mutfak aletleri burada bırakılmış. Yan tarafta eski bir tost makinesi ve su ısıtıcısı var, ikisi de kalın tozla kaplı ve hala fişe takılı. İyi ki kendiminkileri getirmişim çünkü ne kadar fırçalarsam fırçalayayım onları kullanıma uygun hale getiremeyeceğim. Sanki bu ev zaman içinde donmuş gibi görünüyor. Harriet bakımevine taşınmadan önce hiçbir şeyi toplama zahmetine bile girmemiş.

Çekmecede bir rulo çöp poşeti buluyorum, böylece ölü fareyi köşedeki taşan çöp kutusuna atıyorum. Sonra başka bir ışık düğmesini deniyorum.

Hiçbir

şey.

Rakamla

r.

Umarım sigorta kutusu atmıştır. Elektrikten pek anlamam ama eski dairemde birkaç kez elektrikler kesilmişti, çünkü kablolarda sorun vardı ve ana sigortanın atmış olduğu ortaya çıkmıştı.

Sigorta kutusunu aramaya başlıyorum.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, merdivenlerin altında örümcek ağları ve tozla kaplı sigorta kutusunu keşfediyorum. Birkaç düğmeye basıyorum. Üst kattan gelen yüksek sesli bir patlama beni zıplatıyor ve çığlık attırıyor. Az önce bir şey mi patladı? Bazı şalterler yukarıda kalırken, diğerleri aşağıda kalıyor. Bu ne anlama geliyor?

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Son yedi yıldır elektrik ve faturaları kim ödüyordu? Sonra Harriet'in mektubunu ve içinde bakım masraflarını karşılamak, evi işler halde tutmak ve faturaları ödemek için kullanılan bir banka hesabından bahsettiği gerçeğini hatırlıyorum.

Sigorta kutusu sıfırlandığına göre (sanırım), en yakın elektrik düğmesine basıyorum ve başımın üzerindeki ampul yanıp sönerken neredeyse sevinçten havalara uçuyorum.

Evin içinde dolaşıp ışık düğmelerini test ediyorum. Bazıları çalışıyor, bazıları çalışmıyor. Işık piyangosu gibi.

Tozla kaplı mobilyalara dikkat ediyorum, hepsi küf kokuyor. Duvarlarda birkaç düzine eski resim var, bunlardan birkaçı düşmüş ve yerde kırık bir şekilde duruyor. Eğilip bir tanesini kaldırıyorum. Yaşlı bir kadın ve kolunu onun kemikli omuzlarına atmış genç bir kadının resmi. Bunların Harriet ve Prudence olduğunu tahmin ediyorum. Birbirlerine olan benzerliklerini gözlerinden ve duruşlarından anlayabiliyorum. Harriet'in burnunda ve ince ağzının şeklinde annemin yüz hatlarını bile tanıyorum. İkisinin de saçları benimki gibi kumral değil. Annem her zaman saçlarımın ben doğduğumda sürpriz olduğunu söylerdi. Bildiğim kadarıyla ailemde kumral saçlı kimse yok.

"Anne! Oğlumun gür sesi gezinen zihnimi sarsıyor. "Evet?

"Tuvalet tıkalı!" "Tabii ki tıkalı," diye mırıldandım.

Böyle zamanlarda bir ya da iki kadeh şaraba gerçekten ihtiyacım oluyor. Max ve ben mutfakta toplanıyoruz.

"Max," diyorum çekingen bir tavırla, "burası bu halde olduğu için üzgünüm ama ikimiz de çok çalışırsak burayı yaşanacak rahat bir yer haline getirebileceğimize inanıyorum. Adrian bana Harriet'in bana bir miktar para bıraktığını ve bu paranın beş iş günü içinde hesabıma yatacağını söyledi, ben de bu parayla o satıcıyı geri ödeyeceğim ve bir kısmını da tadilata başlamak için kullanacağım.

Max parmağını tezgahın üzerinde gezdirerek kalın bir toz tabakası topluyor.

Yüzünü buruşturuyor.

"Ve... bence ikimizin de bir an önce iş bulması iyi bir fikir olur. Kalan para, burayı onarmak için gereken iş miktarıyla birlikte uzun süre dayanmaz.

"Bunu kendin yapmayı , değil mi?

Omuz silktim ve etrafıma bakındım. "Bizim için iyi bir proje olabilir.

"Doğru... çünkü kendin yap işinde çok iyisin. Seni duvara resim asarken ya da tornavida kullanırken bile görmedim. Bütün bir evi yenileyebileceğini düşündüren nedir?"

"Güvenoyunuz için teşekkürler.

"Sadece gerçekçi oluyorum.

"Bir keresinde akan tuvaleti tamir ettiğimi ve karyolanızı iki elimle birleştirdiğimi bilmenizi isterim.

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?" "Tamam, peki, anladım."

Bu işe yarayacak. Bundan eminim. İşe yaramasını sağlayacağım. Ne pahasına olursa olsun. Hemen bir iş arayacağım, mümkün olan en kısa sürede bir ev kredisi alacağım ve tadilat işlerinin çoğunu kendim yapacağım. Kendimi kendin yap konusunda bir dahi olarak görmüyorum ama televizyondaki ev geliştirme ve bahçe yenileme programlarına bayılıyorum. Ayrıca, internet üzerinden her şeyi yapmayı öğrenebileceğinizden neredeyse eminim. YouTube'da bir duvarın nasıl döşeneceğini veya bir tuvaletin nasıl kurulacağını açıklayan yüz binlerce video var. Bir keresinde su sızdıran bir tuvaletin nasıl tamir edileceğini araştırmış ve ev sahibi tamir için birini bulana kadar en az üç gün geçeceğini söylediğinde kendim halletmeyi başarmıştım. Bu sadece kendim için değil, Max için de yeni beceriler öğrenme şansı olabilir.

Birlikte öğrenebilir ve evi yan yana düzenleyebiliriz. Birlikte daha çok şey yapmak istediğini kendisi söyledi. İşte ona bir fırsat. İlk başta bundan mutlu olmayacağını tahmin ediyorum, ancak bir evi yenilemenin ve yaşam boyu sürecek beceriler öğrenmenin ne kadar tatmin edici olduğunu gördüğünde, arkadaşlarını ve geride bıraktıklarını unutacak.

Max'i yerleşmesi için bırakıyorum ve mutfak köşesindeki eski buzdolabı/dondurucuyu fişe takıyorum. Hâlâ çalışıyor ama kokuyor, bu yüzden en kısa zamanda temizlemem gerekecek. Mutfakta çalışan sadece iki priz var, bu yüzden diğeri şimdilik tost makinesi ve su ısıtıcısı arasında paylaştırılabilir. Daha sonra kasabaya gidip temizlik için bir şişe çamaşır suyu ve biraz Dettol de dahil olmak üzere bazı malzemeler aldım. Evdeki az miktardaki yiyeceği de yanımda getirdim ama buzdolabına koymak için süt ve birkaç taze malzemeye daha ihtiyacım var. Ödeme yaparken, yarı zamanlı bir iş için bir tabela görüyorum. Soruşturuyorum ve Max'e yarın sabah saat dokuzda bir görüşme ayarlamayı başarıyorum. Oğlumu o saate kadar kaldırmakta zorlanacağım ama bir yolunu bulacağım.

Okul konusunda, Max için yıl içi transfer başvurusunda bulunmam gerekecek, ancak son birkaç hafta veya ay boyunca ya da Birmingham'daki arkadaşlarıyla takıldığı süre boyunca çok fazla öğrenmeyi kaçırmış olması konusunda endişeliyim. Burada yerel bir okul var, bu yüzden en iyi seçeneğim okul müdürü ile konuşmak ve ne yapmamızı önerdiğini görmek. Ancak şu anda kafamda o kadar çok şey var ki her şeye odaklanamıyorum. Bence bir iş zihnini boşaltması için ona iyi gelecektir. Belki de okula ara vermek iyi bir fikirdir ve belki de yaz boyunca arayı kapatabilir.

Sonra, yolun karşısındaki yerel bar Fox and Hound'a girdim ve kendim için bir iş istedim. Bir barda nasıl çalışılacağını zaten bildiğimden, başlamak için en bariz yer orası gibi görünüyor. Müdür Darren beni hemen işe aldı! Görünüşe göre, çaresizdi ve daha deneyimli (yani daha yaşlı) bir barmen işe almak istiyordu çünkü personel indiriminden yararlanmaya devam eden yirmili yaşlarındaki genç çocuklar tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan bıkmıştı.

Yarın ikide başlıyorum.

Derinlere atlamaktan bahsediyoruz.

İki gün öncesine göre kendimi farklı bir kadın gibi hissediyorum. Hâlâ endişe, tedirginlik ve genel stresle doluyum, ancak bunların üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bir şeyler yapıyorum. Kendime güvenebileceğimi hiç düşünmediğim kararlar alıyorum. Çünkü başka seçeneğim yok. Eğer yapmazsam, işler tekrar üstüme gelir. Bunun olmasına izin veremem.

Kendimi tanıyamıyorum. On yedi yaşında hamile olduğumu öğrenmem ve tıp okumak için üniversiteye gitme planlarımın suya düşmesi dışında başıma hiç bu kadar çılgınca bir şey gelmemişti. Geriye dönüp baktığımda, kendimi şu anda tıp alanında çalışırken göremiyorum. Sık sık o iki mavi çizgi çubukta belirmeseydi hayatımın neresinde olacağımı merak ediyorum, ama kesinlikle burada, bu güzel kasabada, bir kır evini miras almış olarak olmazdım.

Eve döndüğümde mutfakta duruyorum ve her şeyi içime çekiyorum: pis tezgahlar, kirli pencereler, çalışan iki priz, ölü farenin hala devam eden kokusu, iğrenç buzdolabı/dondurucu. Birmingham'dan getirebildiğim kadarını getirdim, ancak bulaşık bezi ve bulaşık deterjanı gibi genel eşyalar hala eksik. Bavul hazırlama konusundaki dağınık yaklaşımım sırasında, geldiğimde neye ihtiyacım olacağını düşünmemiştim çünkü evin bu kadar kötü durumda olacağını tahmin etmemiştim. Aldığım ürünlerle buzdolabını temizlemeye başlıyorum, böylece süt ve sebzeleri bir kenara koyabiliyorum. Max'in yukarıda ne yaptığından çok emin değilim ama arada sırada bir patlama sesi ya da ayak sesleri duyuyorum. Belki de en iyisi odasını düzenlemesi için onu biraz yalnız bırakmam.

Komşulardan gelen sarhoş bağırırları ve araba kornaları yerine, öğleden sonraki hava gıcırtilar, inlemeler ve rastgele tıkırtıların yanı sıra baykuşlar ve diğer kuşlar gibi vahşi yaşam sesleriyle dolu. Bunun dışında, gün sona ererken ve karanlık çökerken, tamamen sessiz, hiç alışık olmadığım bir şey. Duvarlara ya da döşeme tahtalarının altına yuva yapan daha fazla fare olabileceğini düşünüyorum çünkü minik ayakların ve pençelerin pıt pıt seslerini de duyuyorum. Belki çatıda bir ya da iki güvercin bile vardır.

Akşam yemeğini hazırlamaya başlamadan önce, tuvaletteki açmak için üst kata çıktım. Neyse ki tıkanıklık borunun çok aşağısında değil ve eski, paslı bir mutfak aletini klozetin içine soktuktan sonra tıkanıklığı giderebildim.

Tamam, ellerimi yıkayıp yemeğe başlama zamanı.

Tamamen iğrenç olmayan tencere bulmayı başardım. Pestolu makarna yapmaya karar veriyorum çünkü bizim için temel bir yemek ve çok fazla tencere ve tava kullanmadan hızlıca yapbir şey. Ama bir sorun var. Ocak çalışmıyor ve musluktan akan su bulanık bir kahverengiyle başlıyor. Bir süre çalıştırıyorum ve sonunda berraklaşıyor ama içmek için ne kadar güvenli olduğunu kim bilebilir?

Ama bozuk ocak bir sorun. Elektrikli olduğu için belki de sadece bağlı olduğu priz çalışmıyor. Fişi prizden su ısıtıcısı ve tost makinesi arasında paylaştırılan prize takmaya çalışıyorum ama lanet kablo yeterince uzun değil.

"Tanrı aşkına!

Bir elimle burnumun kenarını sıkıyor, diğer elimle parmaklarımı birbirine vurarak yükselen panik ve hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. Ocakta su bile kaynatamıyorum! Bir nefes alıyorum, sonra kendimi sakinleştirmek için bir nefes daha.

Tamam, düşün. Çaydanlıkta su kaynatabilirim. Mükemmel değil ama idare eder. Su ısıtıcısını suyla dolduruyorum, bekliyorum ve sonra tenceredeki makarnanın üzerine kaynar suyu döküp kapağını kapatıyorum. Su soğudukça muhtemelen bu işlemi birkaç kez tekrarlamam gerekecek ama en azından akşam yemeğinde tereyağlı tost servis etmekten daha iyi çünkü şu anda yapabildiğim tek yemek bu.

Uzun bir yirmi dakika sonra, nihayet yenilebilir bir makarna elde ettim ve içine bir topak pesto karıştırdım. Max çoktan masaya gelmişti. Elinde telefonu olmadan kaybolmuş gibi görünüyor.

",," diyorum, önüne bir kase dumanı tüten makarna koyarak.

İç geçiriyor, bir kaşık alıyor ve bir ısırık alıyor. "Biraz... çıtır çıtır," diyor.

"Al dente," diyorum. 'Her neyse. Yine de sert.'

Bir ısırık alıyorum ve iniltimi gizlemeye çalışıyorum. Konuyu değiştirmenin iyi olacağına karar verdim. "Neredeyse unutuyordum, yarın sabah dokuzda Co-op'ta bir iş görüşmen var ve ben de saat ikide yerel bar Fox and Hound'da işe başlıyorum. Sudan bir yudum aldım. Tadı fena değil, umarım dizanteriden ölmem. Neredeyse dükkânda kendime bir şişe beyaz şarap ısmarlayacaktım ama Max ve benim için uygun bir yemeğin daha gerekli olduğuna karar verdim.

Max çatalını ağzına götürürken duraksıyor. "Co-op. Gerçekten mi?"

'On yedi yaşındasın, bu senin ilk işin ve hiçbir vasfın yok. Seçici olmayı göze alamazsın.

"Okul ne olacak?" "Ne

olacak?

Max bana boş boş bakıyor. "Mesela... yeni bir okula mı gidiyorum?" "Ne yapmak istiyorsun?"

Max omuz silkiyor. "Bilmiyorum," diyor.

'Birkaç hafta yerleşiriz diye düşündüm, sonra yerel okulla irtibata geçeceğim ve gidip onlarla konuşacağız. Belki yaz boyunca okul ödevlerini tamamlayabilirsin ya da Eylül ayında 12. sınıfı tekrar etmeni sağlayabilirler.

Max ağzı açık bir şekilde yüksek sesle çiğniyor, sonra yüzünü buruşturarak bir yudum su içiyor. "Her neyse.

'Mülakatınıza gelince, lütfen yarın profesyonel olmaya çalışın. Sorulara tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını verirsiniz yardımcı olur. Ve temiz bir tişört giymenizi istiyorum.

"Ne zaman yeni bir telefon alacağım?

'Para geldiğinde, ama birkaç kural var. Sosyal medyaya giremezsiniz ya da konum ayarlarınızı açamazsınız.

Max alay ediyor. 'MI5'ten saklanmıyoruz. Luke'un bir telefonu nasıl takip edeceğini bildiğinden şüpheliyim.

'Adı bu mu? Luke mu?'

Max başını sallar.

"İyi. Yine de ben tamam diyene kadar sosyal medyadan uzak durmanı istiyorum.

Max bu açıklamaya cevap vermez. "Telefonum olmadan seninle nasıl iletişim kurabilirim ki?

"Ne yani, eski telefonun varken benimle iletişim kurduğun gibi mi? Eskiden mesajlarıma cevap vermek yerine sadece beğendiğini ima ediyorum.

Makarnasını bitirir ve ayağa kalkar. "Yatağım nerede?"

"Ben... Ben getirmedim. Kahretsin. Getirmeyi unuttuğum bir şey daha. "Küflü eski yataklarda uyumayacağım.

Özür dilerim. Ben... arabanın arkasında bir battaniye var. Onu kullanabilirsin.'

Oğlumun arabaya doğru yürümesini ve altında uyumak için bir battaniye getirmesini izlerken kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyorum. Henüz üst kata bakmadım bile ama orada uyumayacağımı şimdiden biliyorum. Gecenin köründe davetsiz misafir gelirse diye salonda, kırık pencerenin yanında kamp kuracağım.

Makarnayı pişirmek için kullandığım ılık suda bulaşık yıkamayı bitirdikten sonra salonda tek başıma kanepeye oturup evin gürültüsünü dinliyorum. İkinci bir battaniye getirmemiştım ama salonun köşesindeki büyük dolapta bir tane buluyorum. Naftalin gibi kokuyor ama yeterince temiz görünüyor. Açık pencereye bakıyorum, hafifçe titriyorum.

Biri içeri girse bile, ne yapmamı bekliyorsunuz? Belki de sadece benim varlığım onları caydırmaya yetecektir. Arabayı garaj yolunda görecekler ve artık burada birinin yaşadığını fark edecekler. Benim için uzun zaman alıyor

Kalbim saatte yüz mil hızla atmayı bırakıyor. Uyku kolay gelmiyor, ama sonunda gözlerim o kadar ağırlaşıyor ki, onları bir an daha açık tutamıyorum ve yorgunluğa yenik düşüyorum ve buradaki yeni hayatımızı ve yarının ne gibi sürprizler getireceğini hayal ediyorum.

Kuş sesleri ve kırık pencereden doğrudan yüzüme vuran sabah ışıyla . Sanırım kimse içeri girip beni uykumda öldürmedi. Max'i düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Battaniyeyi atıp üst kata koşuyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, uyuşturucu satıcısının bizi bulmaması ve ben uyurken Max'i öldürmek için eve girmemesi için dua ediyorum. Hangi yatak odasını kendi odası olarak sahiplendiğini bilmiyorum, bu yüzden gördüğüm her kapıyı açmaya başlıyorum, sonunda onu ikinci en büyük yatak odasında, yatağa kıvrılmış ve battaniyeyi örtmüş halde buluyorum. Ancak o zaman uzun bir nefes alıyorum.

Tembel oğlumu yataktan kaldırmak için üç deneme yapmam gerekiyor. Duş almıyor (gerçi onu suçlamıyorum çünkü sıcak su yok ve su basıncı bir damladan biraz daha fazla) ve saçlarını taramıyor, ben de hızlıca dağınık saç tellerini düzleştirmeye çalışıyorum. Neden sanki okulun ilk gününü tekrar yaşıyormuş gibi hissediyorum? Ona tosttan oluşan bir kahvaltı yediriyorum ve sonra onu kapıdan çıkarıp arabaya bindiriyorum ve şehre götürüyorum.

Oğluma el sallarken dükkanın müdürü bana güven verici bir gülümseme veriyor. O iyi olacak. Umarım. Ne kadar kalacağından emin değilim ama müdür Max'in işi bittiğinde beni arayacağını söyledi. Bugün ikiye kadar işe başlamıyorum, yapacak başka bir şeyim olmadığı için eve geri dönüyorum ve ilk yapmam gereken işlerin bir listesini yapmaya başlıyorum. İşe gitmediğim zamanlarda kendimi meşgul etmek için rastgele işler yapmak anlamına gelse bile, kendimi bir tür rutine sokmam gerekiyor. Eğer hareketsiz ve sessiz olursam, beynim fazla mesai yapıyor ve tüm düşüncelerim bir pistte yarışmış gibi hissediyorum, bu yüzden beni tamamen ele geçirmeden önce onları kontrol altına almam gerekiyor. Bugün sabah ilaçlarımı almadığım ilk gün, bu yüzden bedenimin ve zihnimin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Hazırladığım çantayı kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim, ama kesinlikle onları geride bıraktım.

Hesabıma para yatana kadar hiçbir şey yapamam, ancak para gerektirmeyen yapabileceğim pek çok iş var. Evde çok fazla dağınıklık ve çöp var, bu yüzden işe bir çöp torbası alıp onları toplamakla başlıyorum. Sonra evin içinde dolaşıp hangi mobilyaları saklayacağıma ve hangilerini fazladan para kazanmak için satacağıma karar veriyorum. Ev büyük ve gerçekten ihtiyacım olmayan mobilyalarla dolu.

Ayrıca kırılan pencereden salona doğru büyüyen ağacın dallarını kesmeyi denemek istiyorum ve evin yan tarafındaki kulübede paslı bir testere bulduğumda memnun oldum. Bu iş için mükemmel bir alet sayılmaz ama işimi görecektir. Salonumda bir ağacın büyümesine izin veremem ama paslı testereyle büyük dalları da kesemem. Etrafta pencereyi kapatmak için kullanabileceğim bir şey de bulamadım, bu yüzden şimdilik salon hala dış etkenlere açık.

Üç saatin sonunda ilerlememden memnunum ama sırtım memnun değil. Ancak o zaman Co-op'taki müdürden haber alamadığımı fark ediyorum. Bir iş görüşmesi üç saat sürmez herhalde? O kadar meşgul ve dikkatim dağınıktı ki Max'i hiç düşünmedim bile.

Cebimden telefonumu çıkardım ve tam Co-op'u arayacaktım ki Max ön kapıdan içeri girdi. Görünüşü beni yerimden sıçrattı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "İşin bittiğinde seni almaya geleceğimi sanıyordum.

"Evet, John telefonunuzu birkaç kez aradı ama açmadınız.

Telefonuma baktım. "Hiç cevapsız çağrı yok. Kahretsin, belki de burada telefon çekmiyordur. Bunu düşünmemiştim bile. "Çok özür dilerim. Nasıl geçti?

"İyi.

Detay vermesini umarak bekliyorum ama vermiyor. "İşi aldın mı?

"Evet.

'Bu harika! Tebrikler! Telefonumu kaldırdım. "Ne zaman başlıyorsun?

'Yarın dokuzda başlıyorum. Kimliğimi getirmem ve bir banka hesabı açtırmam gerekiyor.

"Kendininkini mi açmak istersin yoksa benimkini mi

kullanmak istersin?" Omuz silkiyor. "Benim için

fark etmez.

'Sana kendi hesabını açalım. Kendi paranı nasıl idare edeceğini öğrenmenin zamanı geldi. Bir saat içinde yeni işime başlayacağım. Yemek odasını temizlemen için seni yalnız bırakabilir miyim? Dışarıda taşınabilecek bir sürü rastgele kutu var.'

Yapamam. Megan bir saat içinde beni alacak. Hızlıca bir duş alacağım. Su hala soğuk, anladığım kadarıyla?"

"Evet, öyle. Pardon ama.. Megan kim?"

"Dükkanında çalışan bir kız."

"Tamam..." Aklım Megan'ın nasıl bir kız olduğuna dair düşüncelerle dolup taşıyor. Umarım eskiden birlikte vakit geçirdiği kızlara benzemiyordur. "Peki Megan seni nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum. Sadece."

Max döner ve üst kata çıkar. Birkaç saniye sonra bir kapı çarpıyor ve duştan su akmaya başlıyor. Sırtımın küçük kısmını ovuyorum. Aklıma hemen Birmingham'da birlikte takıldığı *arkadaşları* geliyor. Yaklaşık bir yıl önce bir kız arkadaşı olmuş ama kazayla aşırı doz alınca hemen ayrılmışlar ve iyileştikten sonra ailesi taşınmış. Umarım burada orada olduğundan daha iyi arkadaşlar edinir. Ona güvenmem gerektiğini biliyorum ama geçmişte bu kadar kötü kararlar vermişken nasıl güvenebilirim? Onu pamuklara sarıp korumak istiyorum ama kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesi gerekiyor. Umarım bu iş onun için iyi olur ve ona sıkı çalışmanın değerini öğretir.

Bu hareketin bizi yakınlaştırmasını istemiştım. Şimdiyse sanki tekrar uzaklaşıyormuş gibi hissediyorum. Annesi yerine kızlarla takılmayı tercih edeceği günün geleceğini hep biliyordum ama bunun ne kadar acı vereceğine hazırlıklı değildim.

Şimdi fark ediyorum ki Max olmadan kimsem yok. Belki de onun kitabından bir yaprak alıp yeni arkadaşlar edinmeliyim, ama bu düşünce beni korkudan başka bir şeyle doldurmuyor. Kendimi bu evde yeni bir rutine sokmayı tercih ederim. Bu benim zihnimi odaklayacağım bir proje olacak.

Bardaki ilk iyi geçti. Ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışırken ve içki doldurma alıştırmaları yaparken başlangıçta sessizdi, ama saat beş olduğunda, mekan yerlilerle hızla doluyor ve Max'ın Megan'la ne yapıyor olabileceği konusunda endişelenecek zamanım bile olmuyor. Yeni bir işe başlamakla ilgili endişelerim yüksek, ancak meşgul olmanın artan endişeyi azaltmaya yardımcı olduğunu görüyorum.

Bar müdürü Darren beni kanatları altına alıyor ve vardiyamın bittiği saat sekize kadar gecenin geri kalanında onun gölgesi oluyorum. Benden çok daha yaşlı görünmüyor ve kendimi onun arkadaşlığından keyif alırken ve saçma şakalarına gülerken buluyorum. Ayaklarım beni öldürüyor ve sırtım kasılmaya devam ediyor, bu sabahki el işçiliğinin ve bütün gün durmaksızın ayakta olmanın bir karışımı.

"Bugün harika iş çıkardın Natasha. Daha önce bir barın arkasında çalıştığını söyleyebilirim. Doğuştan yeteneklisin,' diyor Darren bana.

"Teşekkürler," diye garip bir şekilde cevap veriyorum. İltifat almakta hiçbir zaman iyi olmadım.

"Yeni evinize nasıl yerleştiniz?

Mesaimin başında evrak işlerini tamamlamak zorunda kaldığımda ona evin miras kaldığını söyledim. Önceki adresimi sorduğunda, daha fazla ayrıntı istemeyeceğini umarak boş bıraktım. İnsanlara Max'le nereden geldiğimizi söylemek istemediğime çoktan karar vermiştim.

"Um... evet. İyi, sanırım. Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var.'

'Ha! Evet, Yew Tree House biraz çöplük gibi... Üzgünüm.

Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. 'Hayır, haklısın. Öyle,' diyorum gülerek; yoksa ağlayabilirdim.

"Nereden taşındın?

Korktuğum soru. Neden umursuyor ki?

"Um... Manchester. Yalan dilimden çabucak kayıyor. Max'in peşindeki Luke denen adamı her düşündüğümde hâlâ içimi bir korku kaplıyor. Tek bildiğim, dışarıda bizi arayan adamları olduğu. Birkaç yüz mil uzağa taşınmış olmama rağmen kendimi hâlâ omzumun üzerinden bizi takip eden ya da izleyen birileri var mı diye bakarken buluyorum. İnsanlara ne söylediğime, ne kadarını açıkladığıma dikkat etmeliyim. Max'e defalarca Birmingham'daki önceki hayatımızdan kimseye bahsetmemesini söyledim. Umarım hatırlar. Yine de aksanlarımız bizi ele verebilir, bu yüzden benimkini yumuşatmaya çalışmak için aklıma bir not alıyorum. Max'inki çok belirgin değil ama benimki yıllar içinde gelişti, yine de Brummie lehçesini çok nadiren kullanıyorum.

"Gerçekten mi? Aksanın pek Mancunian değil.' Lanet olsun.

"Her yerde yaşadık sayılır," diyorum gergin bir kahkahayla ve garip bir Manchester aksanı deniyorum.

Darren kaşlarını kaldırıyor, sonra neyse ki konuyu değiştiriyor. "Evdeki işleri yapması için bir inşaatçı mı getireceksin?" diye soruyor Darren, bir yandan da elindeki bira bardağını kuruluyor.

"Ah, evet, eninde sonunda bir inşaatçı tutacağım, sanırım, ama şu anda para biraz sıkışık, bu yüzden çoğunu kendim yapacağım. Bir inşaatçı tutmayı düşünmemiştim bile ama mantıklı. Pek çok şeyi yapabilecek nitelikte değilim.

İş. Sanırım kozmetik işleri yapabilirim ama elektrik ve sıcak suyu tamir etmek için bir profesyonele ihtiyacım olacak.

"Aferin sana. Bir bira doldurup barda oturan ve tek kelime etmeden başını sallayarak teşekkür eden bir adama uzatıyor. "Burası güzel bir yer, değil mi?"

"Biraz fazla büyümüşler ama evet, çok güzel görünüyorlar. Biraz yer açmak için tüm aşırı büyümüş çalıları ve ağaçları kesmeye başlayacağım. Belki bir sebze bahçesi ekmeye başlayabilirim. Bunu neden söylediğimden emin değilim çünkü bir sebze bahçesi kurmayı hiç düşünmemiştim ama bu kötü bir fikir değil. Bahar ve yaklaşan yaz boyunca beni meşgul edecek bir proje olabilir. Fikirler aklıma girer girmez hiç düşünmeden dökülüp duruyorum. Ancak terapistim bana her zaman ellerimi ve zihnimi bahçe işleri ve dışarıda olmak gibi işlerle meşgul etmenin ruh sağlığım için yapabileceğim en iyi şeylerden biri olduğunu söylerdi. Ve şu anda ihtiyacım olan de tam olarak bu.

"Görünüşe göre elinizde büyük bir yenileme projesi var. 'Gerçekten de öyle,' diyorum.

İşten sonra eve geldiğimde boş bir evle karşılaşıyorum. Neden Max'in benden önce evde olmasını beklediğimi bilmiyorum ama burada olmaması beni rahatsız ediyor. Henüz bir telefonu yok, yüzden aramasını beklemiyordum, ama eve ne zaman geldiğimi biliyordu. Lanet ocağı hala tamir ettiremedim, bu yüzden eve dönerken dükkana uğradım ve ikimiz soğuk yenebilecek hazır yemekler aldım.

Yemekten sonra yatmak yerine uyumayıp Max'in gelmesini bekliyorum, sessizce fokurduyor ve gelmediği her geçen dakika daha da sinirli ve endişeli oluyorum. Daha önce ondan yapmasını istediğim işi, yemek odasını toplamayı bitirerek kendimi meşgul ediyorum. Max sıkı çalışmamı takdir etmeyebilir ama ben ediyorum. Yan masayı silmeyi bitirip süsleri düzeltirken içimde büyüyen bir gurur duygusu var. Birçoğu eski moda, bazıları biraz tuhaf ama her biri kendi tarzında güzel. Harriet eşyalarını çok seviyor olmalı. Onları atmaya kıyamıyorum. Çok fazla anı barındırıyor olmalı. Ne de olsa onlar, sahip olduğumu hiç bilmediğim aile yadigârları. Her biri kendi hikayesini anlatıyor ama ben tek bir tanesini bile bilmiyorum.

Lastiklerin çakıllara çarparken çıkardığı çıtırtılar başımı kaldırmama neden oluyor. Pencereye koşuyorum ve karanlığa bakıyorum. Garajımın siyah bir araba park edilmiş, yolcu koltuğunda Max, sürücü koltuğunda ise bir kız oturuyor. I

Arabanın iç ışıkları altında genç ve narin yüz hatlarından birkaçını görebiliyorum. Sarışın, zayıf ve bolca göz kalemi kullanıyor. Çok güzel.

Oğlumu ve yeni arkadaşını gözetlediğim için suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlıyor, ben de pencereden uzaklaşıp onları yalnız bırakıyorum. Birkaç dakika sonra Max içeri giriyor ve beni ön kapının karşısındaki merdivenlerin dibinde kollarımı kavuşturmuş bir şekilde otururken görünce olduğu yerde duruyor.

'Gece yarısı oldu,' diyor.

"Evet, saatin farkındayım Max. Ya sen?"

'Sana az önce söyledim-'

'En son gecenin her saatinde insanlarla takılmaya başladığınızda, şu anda sizi öldürmek isteyen bir uyuşturucu satıcısına bulaştığınızı hatırlatabilir miyim?

Max huffs. "Kendi başımın çaresine

bakabilirim. "Bakabilir misin?

Ne, birden benim için endişelenmeye mi başladın? Bunun yeni bir başlangıç olacağını sanıyordum. Ben de bunu yapıyorum. Yeni arkadaşlar ediniyorum.'

'Evet, bunu biliyorum Max, ama hâlâ tehlikede olduğumuzu anlamalısın. Tek gereken haberin geri ulaşması-'

Haber geri gelmeyecek. Telefonum yok, bunu nasıl berbat edebilirim ki? Endişelenmeyi bırak, tamam mı? Sen bu boktan eve odaklan, ben de boktan işime odaklanayım.

Yumruklarımı sıkarak kendimi en alt basamaktan aşağı itiyorum. "En azından senin için yaptığım her şey için minnettar olabilirsin.

'Minnettar mı? Ne için minnettar? Beni bu köhne eve taşıdığın, arkadaşlarımdan uzaklaştırdığın, telefonumu elimden aldığın ve beni lanet olası bir işe girmeye zorladığın için mi? Bizim için kurduğun hayal her neyse, bu evi birlikte düzenlemek ve mutlu bir aile olmak, bu gerçekleşmeyecek.

Max hışım ile yanımdan merdivenlerden odasına çıkarken öfkeli gözyaşları görüşümü bozuyor. "Max! Lütfen beni dışarıda bırakma. Elimden geleni yapıyorum, gerçekten.

"Elinizden gelenin en iyisi yeterince iyi değil," diye fokurdayan bir cevap gelir.

Ağzım açıldı ama hiçbir şeyim kalmamıştı. Oğlum göğsüme uzanmış, kalbimi sökmüş ve bir bıçakla saplamış olabilir. Hıçkırıklar bedenimi sararken yere çöküyorum. Saçlarımı çekip yere doğru bağıriyorum, açılıp beni bütünüyle yutmasını diliyorum.

İçinde bulunduğumuz tüm durum üzerime çöküyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, net bir hedefim ya da rutinim olmadan bir andan diğerine yaşıyorum. Oğlum benden nefret ediyor ve her şey için beni suçluyor.

Burada olduğum için. Uyuşturucu satıcısına borcumu ödeyebilmem için para gelene kadar önümüzdeki beş gün boyunca ortalıkta görünmemem gerekiyor. Salondaki pencerenin önünde bir delik var, yine bir fedai gibi önünde kamp kurmam gerekecek. Lanet fırın çalışmıyor. Su soğuk ve kahverengi.

Daha kötüsü olabilir mi?

8

Ertesi sabah gözlerimin arkasına vuran bir baş ağrısıyla uyandım. Daha iyisini bilmesem akşamdan kalma olduğumu söyledim. Tüm belirtiler mevcut: ağız kuruluğu, baş ağrısı, midede bulantı hissi, bir damlasına bile dokunmadığım gerçeği dışında her şey. Dün gece hıçkıra hıçkıra ağlamaktan bitap düşmüş bir halde kendimi koridorun zemininden sıyırdıktan sonra salondaki kanepeye kıvrıldım ve saatlerce tavana baktım, eski evin seslerini dinledim ve küf desenlerinden ve gölgelerden garip hayvan şekilleri çıkardım. Sonunda bayılmış olmalıyım ama saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine açık pencere serin bir esinti sağlıyordu ama davetsiz misafir yoktu.

Bu sabah soğuk bir duş alma düşüncesiyle yüzümü buruşturuyorum. Buraya geldiğimden beri yıkanmadım, bunun iğrenç olduğunu biliyorum ama rutinim olmadığı için düşüncelerimi organize etmekte gerçekten zorlanıyorum. Sıcak suyun onarılması ve elektrik tesisatının düzenlenmesi gerektiğini biliyorum, ancak bir inşaatçı arama sürecine başlamaya kendimi ikna edemiyorum.

Belki o avukat yardımcı olabilir. Bu onun işi değil ama ihtiyacım olan her konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını söylemişti. Eminim bu işi yapabilecek yerel bir inşaatçı tanıyor. Bu beni bir sürü inşaatçıyı incelemekten kurtaracak. Neye dikkat edeceğimi bile bilemezdim.

Duş almak için üst kata çıkmadan önce Adrian'ı arıyorum, mutfakta bir sinyal cebi bulmayı başarıyorum.

"Natasha, sesini duymak harika. Buraya nasıl yerleşiyorsun?"

"Evet, harika, teşekkürler. Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Sadece sıcak su ve elektrik işlerini halledebilecek yerel bir inşaatçı ya da tesisatçı tanıyor musunuz diye merak ediyordum.

"Evet, tabii ki. Bir düşüneyim, size isimleri ve numaraları mesaj atarım.

"Harika. Teşekkürler,

Adrian." "Yardım etmekten mutluluk duyarım!

Telefonu kapatıyorum ve onun coşkısına hafifçe sırtıyorum.

Her saniyesinden nefret ettiğim soğuk duştan sonra nihayet aşağı indiğimde, Max'i mutfak masasında bir dilim tost yerken buluyorum. Ergenliği boyunca bir kez bile benden önce aşağı inmemişti, bu yüzden hemen gardımı aldım. Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Hey," diyor.

Dün geceki ayrılıktan sonra benimle konuşmuş olması bile beni biraz şaşırttı. Yıllar boyunca bana 'senden nefret ediyorum' da dahil olmak üzere bazı kötü şeyler söyledi, ancak dün gece söylediği şey, elimden gelenin yeterince iyi olmadığı, beni en çok incitti.

"Günaydın.

"Bu arada, tost makinemizin sadece bir tarafı çalışıyor.

"Tabii ki var," diyorum iç çekerek. Tost makinesi, su ısıtıcısı ve diğer çeşitli aletlerden birini kullanmak istediğimizde fişini çekip takmak zorunda olmamız yeterince kötü. Şimdi, bir seferde sadece bir parça ekmek kızartabiliyoruz çünkü en az on yıllık eski tost makinem iş yükünü yarıya indirmeye karar verdi.

"Bugün kaç kadar çalışacaksın?" diye sordum. "John sana vardiyalarını verdi mi?

"Evet. Üç kadar."

"Yakında oturup çalışma düzenimizi konuşmamız gerekecek. Sizi köye bırakmamı ister misiniz?"

"Megan beni .

Başımı sallıyorum, ekmek kızartma makinesinin fişini çekiyorum ve su ısıtıcısını fişe takıp çalıştırıyorum. Kireç dolu ama en azından hâlâ çalışıyor. Şimdilik.

Max'in çiğneme sesi garip sessizliği dolduruyor. "Özür dilerim... dün gece söylediklerim için.

Oracıkta arkamı döndüm.

" demek istemedim," diye ekliyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor.

İçim rahatlar ve kalbimin paramparça olmuş parçaları tekrar bir araya gelirken gülümsüyorum. Koşup bebeğime sarılmak, onu sıkıca kavramak ve onu affettiğimi, ne söylediğinin önemli olmadığını çünkü ne kadar kötü ve incitici olursa olsun söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin onu sevmekten vazgeçmeme neden olamayacağını söylemek istiyorum. Ama bunu yapamayacağımı ve söyleyemeyeceğimi biliyorum çünkü bu onu utandırır ve potansiyel olarak onu tekrar uzaklaştırır, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Max, sorun yok. Kızgın ve üzgündün. Ben de öyleydim."

"Evet, ama... yeterince iyi olmadığın hakkında söylediklerim. Bu doğru değil. Elinden geleni yaptığını biliyorum. Ve bu boktan evde olmamızın sebebi benim, yani... sanırım her şey için kızgıyım.

"Max, bu senin hatan değil. Daha iyi idare etmeliydim. Sadece..." Devam ederken mutfağa bakıyorum, 'bu ev bir hediye idi ve

Evet, şu anda biraz boktan bir yer ama burayı gerçekten evimiz, güvende ve mutlu olabileceğimiz bir yer haline getirmek istiyorum. Bu konuda gerçekten yardımınıza ihtiyacım var.

Max tostunun son lokmasını da yutar ve ayağı kalkar. "Elbette. İşten döndüğümde bir şeyler yapmamı istiyorsan, yapılması gerekenleri not etmen yeterli. Bir araba kornası duyulur. "Bu Megan.

'İyi günler,' diyorum.

Bana sarılıp veda ama ilk kez umurumda değil.

Çaydanlık kaynıyor ve kendime bir fincan çay yapıp poşeti birkaç dakika daha demlenmeye bırakıyorum. Bugün işte yine geç saate kadar çalışacağım ve şu lanet ağacı salondan çıkarmayı gerçekten bitirmek istiyorum. Arka tarafta kilitli olmayan bir garaj var. Çift kapıyı tutan asma kilit parçalanmış, muhtemelen evi yağmalayan gençler tarafından. Belki de içeride heyecan verici bir şeyler bulmayı umuyorlardı, ama bulabildiğim tek şey ellerimi korumak için kullanabileceğim bir çift eldiven.

Ağaç üzerinde çalışmaya başlıyorum, dalları evin içinden ve ön kapıdan dışarı sürüklüyorum, arkamda dökülmüş yapraklar ve dallar bırakıyorum.

Adrian bana üç yerel inşaatçı ve numaralarını içeren bir mesaj gönderiyor, hepsi de şiddetle tavsiye ediliyor, ancak pahalı olduklarını, günde iki yüz elli pounddan fazla olduklarını söylüyor, bu da midemi bulandırıyor. Bu evi sıfırdan inşa etmek beni mahvedecek. Buraya geldiğimde, bir bin sterlinlik kredili mevduat hesabımda beş yüz sterlinden fazla para vardı. Beklediğim on bin dolar yeterince hızlı gelemmez. Adrian'a hızlı bir mesajla teşekkür ediyorum ama henüz inşaatçılardan hiçbirini aramamaya karar veriyorum. Para gelene kadar bir anlamı yoktu zaten.

Ağacı evden kaldırmayı bitirmem iki saatimi alıyor. Dalları mümkün olduğunca budadım, sonra yaprakları ve talaşları süpürdüm. Mutfak lavabosunda ellerimi yıkarken garaj yolunun karşısındaki pencereden dışarı bakıyorum ve beyaz bir minibüsün yoldan geldiğini görüyorum. Kir içindeydi ve yanaştığında yan tarafındaki soluk yazıyı gördüm: *Clayton İnşaat İşleri*.

Kaşlarımı çatarak ellerimi yakındaki havluya kurulayıp ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda minibüsten inen uzun boylu, iri yarı bir adam görüyorum.

"Yardımcı olabilir miyim? Kapının yanında durup, kalkan olarak kullanmam gerekebilir diye kapıyı tutarak soruyorum. On yıl boyunca Birmingham'ın merkezinde yaşamak bana pek çok değerli hayat dersi verdi. Bir keresinde kapıma yardım isteyen biri geldi ve kapıyı açtığımda beni iterek içeri girmeye çalıştı. Kapıyı suratlarına çarpmaya çalıştım ama ayaklarını içeri soktular.

Kapı. Hiç bu kadar korkmamıştım. Max hala küçüktü ve hemen arkamda oynuyordu ama neyse ki adamın ayağını kapı ile çerçeve arasında ezebildim ve adam geri çekildi. Bir daha asla bir yabancıya kapıyı açmadım ama şu anda savunmam yüksek, özellikle de kimseyi beklemediğim için.

Adam minibüsün kapısını kapatırken kafasını kaldırdı. Bana doğru yürüyor ve ön basamakların yanında duruyor. Gür sakalında gri lekeler ve başının büyük bir kısmını kaplayan kısa kahverengi saçları var. Saç çizgisi daha iyi günler görmüş ve hafif bir göbeği var ama boyu nedeniyle bu onu kilolu göstermiyor. Sadece çok iri, en az iki metre, ama yaşını söylemek zor, muhtemelen kırklı yaşların ortalarında.

'Merhaba, bir inşaatçı aradığınızı duydum' diyor.

"Şey... sayılır. Evet, ama... Özür dilerim... Siz kimsiniz?" Belli belirsiz tanıdık geliyor ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyorum.

"Özür dilerim," dedi. "Henry Clayton.

"Doğru...

"Bir inşaatçı aradığınızı duydum, bu yüzden hizmetlerimi sunmak için buradayım.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, gözlerim minibüsten ona doğru birkaç kez gidip geldi. 'Oh! Um... çok nazıksınız, ancak şu anda bir inşaatçı tutacak param yok, ancak önümüzdeki birkaç hafta içinde biraz para alacağım. Merakımdan soruyorum, bir inşaatçı aradığınızı nereden biliyorsunuz? Aklıma Adrian'ın mesajı geldi ve önerilen isimlerden hiçbirisi Henry Clayton değildi.

Henry'nin dikkati başka yerde gibi görünüyor. Başını kaldırmış eve bakıyor ve gözlerini evin üzerinde gezdiriyor, sanki evi standartlara uygun hale getirmek için harcayacağı parayı hesaplıyormuş gibi. "Barda kulak misafiri oldum.

Yerine oturuyor.

Onu oradan tanıyorum. Geçen gece ilk vardiyamda çalışırken onu barda gördüm ve biz ev hakkında konuşurken Darren ona bira ikram etti. Konuşmalarımıza kulak misafiri olmuş olmalı. Oldukça sinirliydi, barda sessizce oturmuş bira üstüne bira içiyordu ama ne bir ses çıkarmış ne de herhangi bir sorun çıkarmıştı.

"Anlıyorum," dedim. 'Dediğim gibi, şu anda sizi işe almaya gücüm yetmiyor ve-'

'Ucuza çalışıyorum ve paranızı alana kadar bana ödeme zorunda değilsiniz. Depozitoya ihtiyacım yok. Yüz yirmi sterlin nasıl?

günlük ses? Artı tüm malzeme maliyetleri, ki bunları herkesten daha ucuza alacağım çünkü yerel inşaat tüccarlarının çoğunu tanıyorum.

Neredeyse boğuluyordum. Bu bir inşaatçı tutmak için son derece ucuz görünüyor. Adrian'ın önerdiği inşaatçılar, inşaat malzemeleri hariç, bundan çok daha fazlasını istiyorlardı. Henry neden bu kadar ucuz? Gözlerimin önünde kırmızı bayraklar belirmeye başladı. Bir işe başlayıp yarıda bırakarak işi yarım bırakan ucuz inşaatçılar tarafından insanların istismar edildiğini duymuştum. Ya da o kadar kötü bir iş çıkarıyorlar ki, inşaat kalitesiz oluyor ve yıkıp yeniden başlamak gerekiyor. Kısa bir süre önce bu konuda bir Stacey Solomon programı izlemiştim. Hatta insanlara kendi işlerini yapmaları için yardım ediyor ve öğretiyordu ki ben de bunu yapmayı planlıyordum.

"Kulağa hoş geliyor, ama...

"Biraz gergin olduğunuzu görebiliyorum. Buraya böyle daldığım için özür dilerim ama.. şu anda fazla işim yok ve yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor. Tekrar eve baktı. "Elektrikler çalışıyor mu?

"Evet, ama evdeki prizlerin çoğu . Şaşırmamış gibi başını sallıyor.

Artan endişemi yutkunarak bastırıyorum. "Ben... Ben başka birini tutacaktım. Bölgedeki birkaç inşaatçı bana önerildi ama sizin adınız geçmiyordu. Buralardan mısınız?"

"Evet. On beş dakika kadar uzakta yaşıyorum. Yaşlı kız burada yaşarken ben de bu evde çalışırdım. İçeride ve bahçede gördüğünüz işlerin çoğunu bile ben yaptım. Bakımevine taşındığından beri geçen yedi yıl boyunca ev harabeye döndüğünden artık bunu söyleyemezsiniz.

"Harriet'i iyi tanır mıydınız?

"Öyle de denebilir. Yalnız ve yaşlı bir kuştı ve uğradığımda bana her zaman güzel bir fincan çay yapardı. Hatta birkaç kez onu bakım evinde ziyaret ettim.

"Yaptın mı?

"Bana senden bahsetti. O öldüğünde evi senin alacağını söyledi.

"Anlıyorum..." İlk aklıma gelen Harriet'in neden inşaatçıya hayat hikayesini ve sırlarını anlattığı oldu.

Henry boğazını temizler, gergin olduğu bellidir. Kırık pencereyi görür ve işaret eder. "Bunun en kısa zamanda kapatılması ya da pencerenin değiştirilmesi gerekiyor.

"Evet, tahta falan bulmaya çalıştım ama etrafta hiçbir şey yoktu.

"Bugün kolayca değiştirebilirim.

Neredeyse boğuluyordum. İlk cevabım hayır oldu. Sadece gitmesini istiyorum. Yabancılar beni geriyor ve bu adam gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Depozito yok. Günde yüz yirmi sterlin. Para gelene kadar ödeme yapmama gerek yok. Ama kırmızı bayraklar hâlâ yüzümün önünde sallanıyor ve bazen bir şeyler gerçek olamayacak kadar iyiye, genellikle iyi bir nedeni olduğu konusunda beni uyarıyor.

Neden?

Neden? Neden mi? Neden?

"İyi referanslar verebilir misiniz? Sürekli dırdır eden tek kelimelik soruya bir son vererek soruyorum.

"Elbette. Bu bölgedeki tüm insanlar için çalıştım.

"Ne zamandır inşaatçısınız?

"Tüm hayatım boyunca.

"Neden bu kadar az ücret alıyorsunuz?

Henry iç geçirir. 'Herkes için bu kadar az ücret almıyorum. Her zamanki ücretim iki-elli, ama sanırım bunu Harriet'e borçlu olduğum için yapıyorum. Hayattayken bana karşı çok iyiydi. Buralarda pek fazla insan yok. Birkaç ay önce öldüğünü duydum. Bu evin son yedi yıldır burada durup çürüdüğünü görmek korkunçtu. Birinin gelip onu hayata döndürmesine sevindim. Sadece yardım etmek istiyorum. Ayrıca, önümüzdeki birkaç hafta için programımda bir boşluk var. Bu evin bölgedeki herhangi bir inşaatçı tarafından yapılmasına izin veremem. Bazıları gerçekten berbat iş çıkarıyor. Vücut dili rahat ve açık. Hatta sanki eski, mutlu anıları yeniden yaşıyormuş gibi eve bakıyor.

"Bak ne diyeceğim," dedim. 'Eğer bana birkaç referans verebilerseniz ve onlar da uygunsa, nazik teklifinizi kabul edeceğim.

Henry bana olumlu bir şekilde bakıyor. "Harika. Bardaki Darren'a sor. Üst kattaki yatak odalarında çalıştım ve ... Holly Lane on iki numarada yaşayan Carter Jones. Göletini kazdım, duvarlarını sıvadım ve tarlalarındaki çitleri ördüm.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Bana kartınızı bırakırsanız, yarın size haber veririm.

Cebinden çıkardığı bükülmüş ve katlanmış bir kartviziti bana uzattı. "Bugün pencerenizi değiştirmemi mi istiyorsunuz?

'Um... hayır, bu-'

'Ücretsiz. İşimin standardını görebilmeniz için bir deneme çalışması. Çok süslü bir pencere olmayacak ama sanırım minibüsümün arkasında işe yarayacak bir şeyim var.

Ağzım açık kaldı. Buna hayır diyemem. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.'

Henry başını salladı ve minibüsüne doğru yürüdü. Arka kapıyı açıp bir kova alet getirirken onu izliyorum. Üzerinde bir çift gri kargo şortu ve pazılarını sıkkan kirli siyah bir tişört var. Hâlâ onun hakkında ikna olmuş değilim ama adamın hakkını vermeliyim, çok ikna edici ve belli ki işine ve bu eve tutkuyla bağlı.

Sanırım Darren'a onu sorduğumda daha iyi hissedeceğim.

Adrian'ın verdiği inşaatçılar listesine onu neden dahil etmediğini merak ediyorum.

Ben.

Birkaç dakika içinde, Henry çoktan kırık pencere ve etrafa saçılmış cam parçaları. Gerçek şu ki, Henry hissettiğim gerginlik ve stresi biraz olsun azalttı. Pencere tamir edildiğine göre artık üst katta bir yatakta uyuyabilirim, ki bu son iki gecedir yapamadığım bir şeydi. Sırtım beni öldürüyor.

Henry'nin yardımseverliğine rağmen, tavırları ve aniden ortaya çıkışı göğsümde farklı bir tür sıkışma, tam olarak oturmayan huzursuz bir his yaratıyor. Keşke Harriet'e onun hakkında soru sorabilmemin bir yolu olsaydı. Burada çok zaman geçirdiğini ve onun için evde işler yaptığını söylüyor ama buna dair bir kanıt yok. Sadece onun sözüne inanmak zorundayım.

Yine de ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Hâlâ bazı işleri kendim yapmak ve yeni beceriler öğrenmek istiyorum ama Henry'nin burada olması yükümü kesinlikle hafifletecek. Ayrıca, elektrik ve sıcak su gibi benim yapamayacağım bazı inşaat işleri de var. düzeltmek ve her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olmak için bir profesyonele ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Elektrik tesisatını yeniden döşemeye kalkarsam muhtemelen ev alev alır ya da kendimi elektrik çarpabilir.

Para tamamlandığında, satıcıya ödeme yapıldığında ve bazı faturalar halledildiğinde, bu dar göğsün giderek daha fazla gevşeyeceğini umuyorum. Yeni bir başlangıç sanıldığı kadar kolay değil. Stresli ve pahalı ve hala ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ayrıca, birkaç gündür ilaçlarımı almadım. Yerel doktora gidip yeni bir reçete almam gerekecek ama bu da başka bir iş

bu yüksek bir öncelik değil. Tam olarak kurtulamadığım baş ağrıları ve beyin sisi ile başa çıkabilirim. CBT terapistime e-posta göndermeyi bile bıraktım. Şu anda bunların hiçbirini yapmaya yüzüm yok.

Evi düzene sokmam lazım.

Belki Henry'ye bazı işlerinde yardım edebilirim, o da bana temel bilgileri öğretebilir. Ya da Max onun gölgesinde kalıp öğrenebilir.

Henry'nin kılık değiştirmiş bir nimet olduğu ortaya çıkabilir.

Arabayla işe gidip park ediyorum, sonra hemen yolun karşısına geçip Max'e eve geldiğinde Henry'nin muhtemelen hâlâ çalışıyor olacağını söylüyorum. Kim olduğunu ve bizim için ne yapmayı teklif ettiğini açıkladım. Max sadece omuz silkti ve "Harika" diye cevap verdi.

Bunu, yabancı bir adamın evde olmasından memnun olduğu anlamına alıyorum. Max daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Rastgele çıktığım birkaç seferde, erkek arkadaşlarımı asla evime getirmedim. Aslında, Max hiçbiriyle tanışmadı. Bir tanışma gerektirecek kadar uzun sürmediler. Max'in hayatında bir erkek rol modeli veya baba figürü olmasını istemediğimden değil, ama hiç kimse onun için yeterince iyi değildi. Gerçek babası bile benim gözümde yeterince iyi değildi, bu yüzden resimde hiç yer almadığı için mutluyum. Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum.

Ben içeri girdiğimde Darren bardaydı ve bir müşteriye hizmet ediyordu. Bütün gün oturup zihnimin endişeyle dolup taşmasına izin vermektense ona hemen Henry hakkında soru sormaya karar verdim. Müşteriyle işi bitene kadar bekliyorum ve sonra ona yaklaşıyorum.

'Hey, Darren, Henry Clayton'ı evde bazı işler yapması için işe almayı düşünüyorum. Ondan referans istedim, o da bana senin adını verdi.

Darren kasayı kapatır ve ardından barın yüzeyini siler. Henry Clayton mı? Evet, onu iyi tanırım. Üst kattaki yatak odalarında bazı işler yapmıştı. Çok da iyi iş çıkardı. Çoğu gece buranın müdavimidir.'

"Çok mu içiyor o zaman?"

Darren gülüyor. 'Hayır, yapacak daha iyi bir şeyi olmayan yalnız bir adam sadece. Bununla birlikte, genellikle karısının onu terk ettiği yıl biraz alem yapar. Karısının onu başka bir adam için terk etmesine hala biraz içerliyor. Tüm bunlar olmadan önce çok daha mutluydu ama iyi bir inşaatçı. Kalitesi gördüğüm en iyisi. Davranışları ve hastaya yaklaşımı zaman zaman biraz daha iyi olabilir ama onun dışında onu suçlayamam. Çok daha kötüsünü yapabilirsiniz.

Barın arkasında ona katılıyorum ve boş bardakları toplamaya başlıyorum. "Evli miydi?"

'Evet, adını unuttum. Hoş bir hatun.'

Evli olduğu gerçeği beni şaşırtıyor ama ayrıntılar için daha fazla baskı yapmamaya karar veriyorum. Bu beni ilgilendirmez. 'Carter Jones adında birini tanıyor musun? Henry'nin bahsettiği bir başka referans o.'

Darren kaşlarını çatar. "Hayır, adını duymadım.

"Holly Lane 12 numarada oturuyor.

'Hayır. Üzgünüm.'

"Önemli değil. Yine de teşekkürler. Ben burayı devralıyorum,' diyorum, başımla bar alanını işaret ederek.

'Teşekkürler, Natasha. Bana ihtiyacın olursa arkada olacağım'.

Darren bir sonraki müşteriye hizmet etmem için beni bırakıyor ve ben de günün geri kalanını eve döndüğümde yeni penceremi görmeyi dört gözle bekleyerek geçiriyorum. Evin içinde cereyan olmaması ve oturma odasında bir ağaç olmaması güzel olacak ve bu üst katta bir yatakta uyuyabileceğim anlamına geliyor. Bu arada, yeni yatak takımı almam gerekiyor ama birkaç gün daha beklemek zorunda kalacağım.

Bir sürü müşteriyle konuşup kendimi tanıtıyorum. Hepsi Porsuk Ağacı Evi'ni yenilediğim için heyecanlı görünüyordu. Hatta birkaçı dağınıklık için özür diliyor çünkü görünüşe göre çocukları orada takılmayı ve içmeyi seviyor. Gülüşüyoruz ve onlara bulduğum boş prezervatif ambalajlarından bahsetmekten kaçınıyorum.

Harriet Greene de sevilen bir kadınmiş gibi görünüyor, ancak kimse ortadan kaybolan ve onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakan, ilerleyen yaşlarında bir bakım evine taşınmak zorunda kalmasına neden olan yeğeni Prudence'den bahsetmiyor. Prudence hakkında soru sorma zahmetine girmiyorum çünkü günün sonunda kaçarak bana bir iyilik yaptı. Eğer kaçmasaydı, bu eve sahip olamayacaktım ve Max ve ben hala Birmingham'da bir uyuşturucu satıcısı tarafından tehdit ediliyor olacaktık, bu yüzden onun hakkında sebepsiz yere endişelenmek yerine, bunu aklımdan çıkarmaya ve kendime ait bir evim olduğu gerçeğinin tadını çıkarmaya karar verdim.

Prudence Greene bir sorun değil.

O gece nihayet eve vardığımda, sekiz saattir ayakta olmaktan bitkin düşmüş bir halde, pencerenin değiştirilmiş olduğunu görünce gülümsüyorum. Yepyeni bir pencere değil, ama temiz ve bu nedenle evin sağlam, eski duvarlarına tamamen aykırı görünüyor. En azından artık hiçbir orman hayvanı ya da vahşi genç içeri girip ortalığı dağıtamaz. Mükemmel görünüyor.

İçeride ışık yanıyor. Mutfığa girdiğimde Max'i mutfak masasında buldum ve ...

"Ah, işte burada!" diye haykırıyor Henry yanımda getirdiğim en sevdiğim kupamdan yüksek sesle bir yudum almadan önce. Gözlerim kupada kibarlık olarak kabul edilenden daha uzun süre kalıyor ve ağzının kupada düşüncesiyle çenem sıkılıyor.

Gecenin bu saatinde neden hala burada ve Max'in yanında? Yeni pencereyi takması bütün gününü almış olamaz.

"Merhaba. Hâlâ çalışıyor olacağınızı düşünmemiştim," diyorum mutfak tezgâhının üzerinde duran aletlere ve eşyalara bakarak.

"Değilim, ama Max'le konuşmaya başladık ve sıcak suyu tamir etmem için bana yardım etti.

"Sıcak suyu da mı tamir ettin? Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Evet, senin için hızlıca bir göz atayım dedim. Max buraya geldiğinden beri sıcak bir duş almadığından bahsetmişti, ben de bunu senin için tamir kendime görev edindim. Artık duş almak için sıcak suyun var," diyor gülümseyerek.

"Vay... um... teşekkür .

"Max bana Birmingham'dan taşındığınızı söyledi," diyor Henry, ayağa kalkıp mutfak lavabosuna doğru yürürken. Bardağı akan suyun altında çalkalıyor ve sonra süzme tahtasının üzerine bırakıyor. Kırılmasını bekleyerek irkildim ama kırılmadı.

Oğluma ters ters baktım. Henry'ye nereden geldiğimizle ilgili gerçeği söyleyecek kadar nasıl aptal olabilir? Eski hayatımızla ilgili ayrıntıların etrafa yayılmasını istemiyorum, özellikle de insanlara Manchester'dan taşındığımızı söylediğimden beri.

Max omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz, Henry.

"Güle güle, evlat.

Max merdivenlere doğru birkaç adım atıyor. Ona fazladan bir on saniye veriyorum, bana iyi geceler demesini bekliyorum ama demiyor.

"İyi geceler, Max! Merdivenlerden yukarı bağıryorum. "İyi geceler!

Mutfak tezgahına rahatça yaslanan Henry'ye döndüğümde iç geçiriyorum. Vücut dili ve gülümsemesi dostça ve son derece masum görünüyor, ama yine de neden beş saattir burada oğlumla yalnız olduğu konusunda içimi kemiriyor.

"İyi bir çocuğun Nat.

Ona adımı söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum ve kesinlikle birbirimizi bana Nat diyecek kadar iyi tanımıyoruz, ki bundan hala nefret ediyorum. Sonra bana Harriet'in ona benden bahsettiğini söylediğini hatırlıyorum.

Teşekkürler. Evet, o iyi... düşününce. Bunu şaka olsun diye söyledim ama Henry kaşlarını çattı ve boğazını temizledi.

"Bana başının biraz derde girdiğini ve bu yüzden taşınmak zorunda kaldığınızı söyledi. Morarmış gözüne bakılırsa kötü olmuş. Babası müdahale edecek durumda değil mi?"

Max'in bunu Henry'ye söyleyecek kadar dikkatsiz inanamıyorum.

Kendimi en yakın sandalyenin arkasına yaslarken korku içimi kaplıyor. 'Um... hayır, babası buralarda değil. Max olanlar hakkında size ne anlattı?' Oğlum bu bilgiyi kendi isteğiyle ve kendi rızasıyla vermedi herhalde? Henry geçmişimiz hakkında onu sorguluyor muydu?

"Pek bir şey yok. Çok konuşkan biri değil, değil mi?"

Max'in Henry'ye yarım gün içinde, geçen yıl benimle konuştuğundan daha fazla kelime söylediği gerçeğinden bahsetmiyorum.

'Hayır, çok özel biri olabilir,' diyorum.

Henry başını sallıyor ve rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyor. "Peki... referanslarımı kontrol ettin mi? İş alacak mıyım?" Sesi çok umutlu, çok heyecanlı geliyor.

"Şey... evet, yaptım. Derin bir nefes aldım. Henry'yi hemen işe almamam için açık bir neden yok. Ucuza çalışıyor ve peşin para istemiyor. Belli ki burada olmak istiyor ama aşırı hevesi midemi bulandırıyor. Bununla birlikte, burada işleri tamir etmesi kesinlikle üzerimdeki yükü azaltacak ve içimi rahatlatacak. Ayrıca, sıcak bir duş geri çevrilmesi zor bir şey.

"Evet, işe alındın.

Henry ışınlanır.

"Nezaketiniz, pencereyi ve sıcak suyu tamir ettiğiniz ve daha düşük bir ücret karşılığında çalışma teklifiniz için son derece minnettarım, ancak burada çalışırken bazı sınırlar olduğundan emin olmalıyım. Burası benim evim ve... korkarım ki ev üzerinde gerçekten çalışmıyorsanız burada oğlumla birlikte olmanızdan rahatsız oluyorum. Üzgünüm, ama-'

Henry avuçlarını bana doğru kaldırıyor ve ön kapıya doğru adım atıyor. 'Hey, tamamen anlıyorum. Özür dilerim. Çocuk geldi ve ne yaptığımınla ilgileniyor gibiydi, ben de ona yardım etmek isteyip istemediğini sordum, o da evet dedi. Ona biraz iş deneyimi kazandırmakta bir sakınca görmedim. Delikanlı için iyi olabilir.

'Katılıyorum ve size gölge etmesinden çok mutlu olurum. Aslında, bana öğretmeye istekli olursanız ben de yardım etmek isterim.

Henry başını sallıyor.

"Kesinlikle. "Harika.

O zaman ben gideyim. Yarın elektrikleri halletmek için geri geleceğim. Sorun olmazsa aletlerimi şimdilik burada bırakacağım. Bu kadar kötü kablo tesisatı varken buranın alev almamasına şaşırdım. Burada en son çalıştığım da yaşlı kıza kabloların güncellenmesi ve değiştirilmesi gerektiğini söyledim ama beni dinlemeyi reddetti ve bu on yıl kadar önceydi.

'Elektriklerin değiştirilmesi gerekiyorsa, lütfen devam edin. Bir şey sipariş etmeden önce maliyetleri bana sorabilir misiniz?

"Paranızı alana kadar bana ödeme yapma konusunda endişelenmenize gerek olmadığını söylemiştim.

Evet, biliyorum ve çok cömertsiniz ama.. yine de her günün sonunda bana malzeme ve işçilik maliyetlerini söylemenizi istiyorum, böylece giderleri takip edebilirim.

Henry tekrar başını sallar. "Sorun değil.

"Neredeyse hiçbir şey için çalıştığın için gerçekten minnettarım," diyorum bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırarak. Beni biraz tuhaf ve gergin hissettirmesine rağmen, şu anda kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardığını inkar edemem.

Elinin tersiyle itti. "Bir şey düşünme. Dediğim gibi, sanırım yaşlı kıza borçluyum. Ve şimdi, bana borçlu olan sensin. Kahretsin... özür dilerim, kulağa garip ve ürkütücü gelmesini istememişim.

Çok geç.

Seçtiği kelimelere bakıyorum ve geçiştirmeye çalışıyorum. "Merak etmeyin, ne demek istediğinizi anlıyorum.

Henry kızarır. "Hoşça kal,

Nat. "İyi geceler, Henry.

Bir süre daha oyalandıktan sonra kapıdan çıkıp gidiyor. Uzun bir nefes almadan önce minibüsün kapısının çarptığını duyana kadar bekliyorum.

Sonra açlık sancılarımı görmezden gelerek merdivenleri hızla çıkıyorum ve Max'in kapısına normalden biraz daha sert vuruyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve cevabını beklerken gözlerimin önünde dans eden lekeler görüyorum.

Öyle mi?

Kapının kolunu tuttum ama kilitliydi. "İçeri girebilir miyim?

Kapı bir aralık açılır. Max üstsüzdür ama pijamasının altını giymiştir.

'Anne, uyumak üzereyim. Ne istiyorsun?'

"Henry'ye tam olarak ne söyledin? Ben sordum. "Ne mi? Pek bir şey söylemedim.

"Fazla bir şey yok mu? Çünkü ona çok şey anlatmışsınız gibi görünüyor. Birmingham'dan taşındığımızı, senin başının derde girdiğini ve taşınmak zorunda kaldığımızı biliyor. Sana tüm bunlar hakkında sessiz kalmanı söylediğimi sanıyordum.

'Evet, ne olmuş? Morarmış gözümü nereden aldığımı sordu. Ona yalan söyleyemezdin, değil mi?'

"Yani... Sana buradaki insanlara ne söylediğine dikkat etmeni söylemiştim. Dikkat çekmememiz gerekiyor. Henry hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. O... bilmiyorum... tehlikeli ya da başka bir şey olabilir.

'Onu evimizde çalışması için tuttunuz. Ne kadar tehlikeli ki?'

"Evet, ama..." Derin bir nefes alıyorum ve oğlumun haklı bir noktaya değindiğini fark ediyorum. "Ücretleri çok makuldü ve peşin ödeme talep etmedi.

"Yani, temel olarak, mevcut en ucuz ve en kolay inşaatçıyı işe aldınız.

'Hayır, ben... Şey, evet, ama..'

"Peki, tamam. Her neyse, kapalı tutacağım ve bir daha kimseyle konuşmayacağım, değil mi?

"Söylediğim bu değil..." "Her neyse.

Yemin ederim o kelimeyi bir kez daha söylerse kendimi kaybedeceğim.

Omuzlarımın gevşemesine izin veriyorum ve geriye doğru adım atıyorum. "Sadece... lütfen insanlara ne söylediğine dikkat et, tamam mı? Biraz gönülsüzce söylüyorum. 'Henry'yle iyi anlaşıyor olmanıza sevindim ama lütfen dikkatli olun. İsteyeceğim son şey neden taşınmak zorunda kaldığımızın duyulması. Burada başının belaya girmesini istemiyorum.

Peki. Her neyse. Artık uyuyabilir miyim? Erken vardiyadayım. Max kapıyı çarpacak oldu ama ben ayağımı kapı ile pervaz arasına sıkıştırdım.

"Seni ister misin?" "Megan beni alacak.

Ayağımı çekiyorum. Kapıyı çarparken 'Tabii ki öyle,' diye mırıldanıyorum.

Aşağıya inip kendime yiyecek bir şeyler hazırlıyorum, iki dilim fıstık ezmeli tostla yetiniyorum çünkü kendime başka bir şey yapacak enerjim yok. Mutfak masasına oturup bir şeyler atıştırırken duvara bakıyorum ve Henry'nin daha önce söylediği birkaç şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyorum.

Bana biraz sorun yaşadığını ve bu yüzden taşınmak zorunda kaldığını söyledi.

Sanırım yaşlı kıza borçluyum.

Şimdi, bana borçlu olan sensin.

Söylediklerinden geri dönmüş olabilir ama yine de söyledi.

Ertesi sabah erkenden kalkıp sıcak bir duş almak ve saçlarımı yıkamak için banyoya gidiyorum ve Henry'ye, ondan istememiş olmama rağmen dün tamir ettiği için sessizce teşekkür ediyorum. Nazik bir jestti ama beni iyi tanımadığı düşünülürse evdeki işleri düzeltme hevesi tuhaf görünüyor. Endişe dolu beynim bana temkinli olmam gerektiğini söylüyor ama kalbim ve bedenim sıcak suyum olduğu ve artık tamir ettirme konusunda endişelenmek zorunda olmadığım gerçeğinin tadını çıkarıyor. Tamamdır.

Sabahları ilaçlarımı almayışımın dördüncü günü olduğunun farkındayım. Başım dönüyor, biraz midem bulanıyor ve bu sabah hava o kadar sıcak olmamasına rağmen koltuk altlarım terliyor. Belki de kafamın karmakarışık olmasının ve zihinsel olarak hiçbir şeye odaklanamamamın ya da Henry'nin aniden ortaya çıkıp burada çalışmasıyla ilgili ne hissettiğime karar veremememin ana nedeni budur.

Şimdi, bana borçlu olan sensin.

Akan suyun altına girdiğimde, ılık fısıkiyeler omuzlarıma düşerken vücudum rahatlayarak iç çekiyor. Su basıncı hala çok iyi değil ama bununla başa çıkabilirim. Saçlarımı ve vücudumu yıkayıp kendime moral veriyorum, sisli beynime rağmen güne başlamaya hazırım. Yapmam gereken yüz bir şey var, ama para olmadan hiçbirini yapamam, bu yüzden temizlik ve toparlama gibi hiçbir maliyeti olmayan şeylere odaklanabilirim, eşyaları bir düzene sokabilirim, böylece bu evde ayıklanması gereken çöp miktarına her baktığımda kalp çarpıntısı yaşamam.

Akan suyu kapatıyorum ve göğsüme bir havlu sarıp küvetten çıkmadan önce uzun saçlarımdaki fazla nemi sıkıyorum. Banyo aynasındaki buğuyu siliyorum ve yüzümde burnuma yakın bir noktaya daha iyi bakmak için yaklaşıyorum. Stresli olduğumda ya da regl dönemim yaklaştığında yüzümde hep lekeler çıkar. Sanırım bu yüzden son birkaç gündür duygularım karmakarışık, ya da belki de gerçekten ilaç yoksunluğundandır. Bu ve yeni bir eve taşınmak, yeni bir işe girmek ve Henry'nin rastgele ortaya çıkması.

Bu sabah, dün gece uyuduğum ana yatak odasını düzenleyip yatakları soymayı ve mutfaktaki çamaşır makinesi çalışırsa, kontrol etmem gereken başka bir şey daha varsa, tüm yatak takımlarını yıkamaya atmayı planlıyorum. Bu evde dört yatak odası var. Max bir tanesini aldı

benimkinden en uzakta. Yatak odamda temizlenmesi ve düzenlenmesi gereken bir sürü eşya var.

Henry yakında gelecek. Bana ne zaman geleceğini söylemedi ama sanırım tam gün çalışabilmesi için sabah olacak. Bugün doğrudan elektrik işine başlamasını bekliyorum. Sigortayı attırma ya da yangın çıkarma riski olmadan evdeki diğer prizleri kullanabilmek güzel olacak

Bugün ben de biraz bahçe işleriyle uğraşabilirim. Süslü bir şey değil, sadece yabancı otları temizlemek ve ön bahçeyi ele geçiren aşırı büyümüş çalıları kesmek. Darren'a bahsettiğim sebze bahçesine başlamak için bir alan bulabilirim. Kendimi hiç de yeşil parmaklı biri olarak görmüyorum ama kendi sebze ve meyvelerimi yetiştirmek güzel olacak. Yine, bu öğrenebileceğim bir şey ve bana bağımsız olarak üzerinde çalışabileceğim bir proje verecek.

Giyindikten sonra kahvaltıyı atlıyorum ve onun yerine sert bir kahve yapıyorum. Ev sessizdi. Max bu sabah erkenden işe gitti. İşe zamanında gidebilmek için kapısını kırmak ve onu yataktan sürüklemek zorunda kalmadığıma biraz şaşırdım. Görünüşe göre bir işinin olması, sabahları kalkacak bir şeyinin olması ona çok iyi geliyor. Bir de güzel bir kızın gelip onu alması. Onu bir daha gördüğümde merhaba demeye çalışmalıyım. Max henüz beni tanıştırmakla ilgili bir şey söylemedi, o yüzden hazır olmadan ayaklarına basmak istemiyorum.

İlk işim yatak odamdaki gardıropla uğraşmak oldu. Çift kapıyı açar açmaz, bayat ve küflü bir hava ile karşılaşıyorum. Bu tabiri kullanmaktan nefret ediyorum ama yaşlı bir insan gibi kokuyor. Eğer Harriet yedi yıl önce bakım evine taşındıysa, o zamandan beri bu kıyafetlere hiç dokunulmamış demektir.

Ellerimi birkaç parçanın üzerinde gezdiriyorum, hepsi eski moda ama oldukça güzel. Akrobalarından hiçbirinin bunları alamaması çok yazık. Hepsi yerel hayır kurumuna gidecek, ancak modası geçmiş tarzları göz önüne alındığında kimsenin onları satın alacağından şüpheliyim.

Elbiseleri ve eşyaları teker teker gardıroptan çıkarıyor, askılarından indiriyor ve siyah bir torbanın içine yerleştiriyorum. Çok solmuş ve yıpranmış birkaç takım ayakkabı da var. Çöpe atılmaları daha iyi olur, bu yüzden iki yığın yapıyorum. Biri hayır işleri için, diğeri de çöpe atmak için.

Gardırop Harriet'in eski eşyalarından boşaldıktan sonra kenarlarını temizliyor ve alt kısımdaki tüm tozu alıyorum, ardından birkaç parça kıyafetimi asıyorum. Çok fazla şey getirmedi. Çoğu on yıldan uzun süredir sahip olduğum şeyler. Hiçbir zaman herhangi bir tür moda duygusuna sahip olmadım, sıkışıp kaldım ne hissediyorum

taytlar ya da kot pantolonlar, tişörtler ve kapüşonlular. Bir elbisem var, o da mavi; uzun zamandır giymediğim bir şey.

Harriet'in giysilerinin olduğu siyah torbaları aşağıya taşıyorum ve Henry'yi koridorda, alt kattaki dolabın kapısı açık halde buluyorum. Çünkü kıyafetlerinin aynısını giyiyordu.

"Merhaba, kapıyı çaldığınızı duymadım," diyorum, çantaları arabaya koymak üzere ön kapıya koyarken.

"Üzgünüm, kapıyı çaldım ama açan olmadı ve kapı açıktı, ben de kendimi içeri attım. Umarım sakıncası yoktur. Bir yerlerde meşgul olduğunuzu düşünmüştüm," diyor dolaptan çıkıp bana bakarak. Merdivenlerin altındaki devre kartıyla uğraşıyordu.

Sorun değil. Ben de üst katta bazı işleri hallediyordum. Size bir fincan çay ya da başka bir şey hazırlayabilir miyim?

"Zaten kendime bir tane yaptım, teşekkürler.

Yere baktım ve en sevdiğim fincanı yerde gördüm. Kahvemi bitirdiğimde onu yıkamamıştım, demek ki dolaptan temiz bir kupa almak yerine onu bilerek tekrar kullanmış olmalı. Bu konuda çok mu fazla düşünüyorum? Neden özellikle o fincan? Benim olduğunu nereden biliyor? Sinirliliğimin yüzeye çıktığını hissedebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Başımı kaldırdım. 'Ah, evet, özür dilerim. Ana odadaki gardırobu temizliyordum. Hayır kurumuna götüreceğim bir sürü kıyafet ve çöpe atacağım birkaç parça var; sonra siz içeride çalışırken ben de biraz bahçe işleriyle uğraşacağım. Çok güzel bir gün. Boşa harcamak yazık olur.'

"Bahçıvanlık, ha?

"Evet, bir sebze tarlası kurmayı düşünüyordum.

Henry dik durur, bu da tişörtünün göbeğinin üzerinde hafifçe yukarı kalkmasına ve kıllı teninin ortaya çıkmasına neden olur. 'Ben de hevesli bir bahçıvanım. Size yardım etmekten mutluluk duyarım.

Ona el salladım. 'Teşekkür ederim ama sanırım bugün yeterince işiniz var. Belki başka zaman?

"Elbette," diyor Henry, yüzü hafifçe düşüyor. Bana mı öyle geliyor yoksa Henry mümkün olduğunca benim etrafımda olmak istiyor gibi mi görünüyor?

Neredeyse muhtaç, yapışkan bir köpek gibi. Aslında bana bir köpeği hatırlatıyor, büyük bir köpeği, çoban köpeği gibi bir şeyi. "Sadece bahçe hakkında bir uyarı. Bir sürü su borusu var.

Bu yüzden ne kadar derine indiğinize dikkat edin.

'Oh, um... Bugün sadece zemini temizleyecektim. Dışarısı orman gibi.'

Henry gülümser ve başını sallar, sonra devre kartına döner.

Birkaç saniye onu izliyorum, ama sonra kendimi utangaç hissetmeye başlıyorum, bu yüzden üst kata geri dönüyorum ve atılacak eşyaların bulunduğu siyah poşetleri aşağı indirmeyi bitiriyorum. Torbaları çöp kutularına götürüyorum. Belediyenin ne zaman gelip geri dönüşüm ve çöpleri topladığını öğrenmeyi unutmamalıyım.

Dün testereyi bulduğum kulübeyi kontrol ediyorum ama orada işe yarar başka bir şey yok, bu yüzden çöp deposunun yanındaki küçük kulübeye yaklaşıyorum ve kapıyı deniyorum ama paslı bir asma kilitle kilitlenmiş. Anahtarların buralarda bir yerde olduğunu sanmıyorum, bu yüzden içeri girip Henry'ye bir çekiç ödünç alıp alamayacağımı soruyorum ve asma kilidi onunla parçalıyorum. Metalin kopması ve kapıların serbest kalması için sadece iki darbe yetiyor. Sanki burası gizli ve yasak bir binaymış gibi kapıları kapatmak için ellerinden geleni yapan çalıları temizledikten sonra kapıları açıyorum.

Bilinmeyen bir dünyanın kapılarını açmak gibi, ama sonunda kapıları açtığımda bulduklarım karşısında hayal kırıklığına uğruyorum. Eski aletler, kovalar, kırık bir çim biçme makinesi ve diğer rastgele hurda parçaları. Ancak duvarda asılı bir kürek ve bir çift makas var. Paslanmışlar ama hala kullanılabilirler. Yenilerini alacak param yok, o yüzden bunlar işimi görecek.

Onları aldım ve işe koyuldum.

ÜÇ SAAT SONRA durdum ve başardıklarımı değerlendirdim. Kendi başıma ne kadar çok alanı temizleyebildiğimle gurur duyuyorum. Birkaç ısırgan sokması ve sıyrık yaşadım ama sebze bahçeme başlamak için güzel bir alan yarattım. Ne yazık ki, eski bir verandanın kalıntıları daha fazla ilerlemeyi engelliyor. Tüm çalılıkların altına gömülmüş, ancak onu çıkarmak için fazla mücadele edecek gibi görünmüyor. Döşemeler yer yer parçalanıyor ve düzensiz. Kim döşediyse pek iyi bir iş çıkarmamış. Belki levhaları kazıp çıkarabilir ve dağılmayanları bahçede başka bir yerde kullanabilirim. Her zaman bir yaz akşamı güneşin altında oturup şarap içebileceğim bir veranda hayal etmişimdir.

İki elimi sırtımın alt kısmına koyuyorum ve geriye doğru eğilerek sertleşmiş eklemlerimi esnetiyorum. Eve doğru bakarken, sol üst pencerenin önünde karanlık bir şekil duruyor. Gözlerimi güneşten korumak için bir elimi kaldırarak duraklıyorum. Yukarıdaki Henry beni mi izliyordu? Ensemde soğuk bir ürperti dalgalanıyor. Karanlık şekli fark ettiğim anda uzaklaşıyor.

Sıcak bir gün ve kuru dilim ve boğaz ağrım bana bu sabahki kahvemden beri bir şey içmediğimi ya da yemediğimi hatırlatıyor, bu yüzden günü sonlandırmaya karar veriyorum ve Henry'nin ilerlemesini kontrol etmek için eve geri dönüyorum.

Ön kapıdan içeri adım attığımda ev sessizdi. "Henry? diye seslendim.

Üst katta bir kapı çarptı.

Yani üst kattaki penceredeki oydu. Ama neden beni izliyordu? Başımı sallıyorum ve kendime ondan bu kadar şüphelenmeyi bırakmamı söylüyorum. Bu yoksunluk hiç yardımcı olmuyor. Doktorumla konuşmadan ilacı bırakmam kesinlikle bir hataydı ama Birmingham'da olanlardan sonra mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam gerekiyordu.

Ayak sesleri duyuldu ve merdivenlerin başında belirip bana baktı. "Hey, nasıl gidiyor?" diye soruyor.

İyi. Sanırım bugünlük işim bitti. Sırtım beni öldürüyor. Sadece biraz yiyecek ve içecek almaya gelmişim.'

Henry merdivenlerden koşarak indi. 'Ah, size katılmayı çok ama yatak odalarındaki prizleri kontrol ediyordum ve üst kattaki elektrikler iyi görünse de yeni devre kartı için birkaç parça almak üzere şehre inmem gerekiyor. Bir ya da iki saat içinde dönerim.

"Tamam," diyorum, benimle bir içki içmek için kalmadığı için sessizce rahatlatarak. Bir şekilde fazla dostça geliyor.

Henry ön kapıyı açık bırakarak evden çıktı. Kamyonetinin tekerlek seslerini duyana kadar bekliyorum, sonra hızla yukarı çıkıp yatak odama giriyorum ve etrafı tarıyorum. Ne aradığımdan emin değilim ama hiçbir şey yerinde değil gibi görünüyor. Her şey bıraktığım yerde.

O zaman neden içimde böyle huzursuz bir his var? O kadar paranoyak oldum ki, bu kadar aptal olduğum için kendime kızıyorum.

Bırak adam çalışsın, Natasha!

PEYNİRLİ SANDVIÇ, soğuk bir içecek ve kısa bir oturuştan sonra sırtım daha iyi hissediyor ve yarım saat kadar daha devam etmeye karar veriyorum. Kulübede bulduğum bir levyeyle dışarıdaki eski verandaya dönüyorum. İşe gitmeden önce iki saatim var, bu nedenle bu süre içinde levhaların çoğunu kaldırmayı planlıyorum, ancak başka bir zaman taşınmak üzere oldukları yerde yığılı kalabilirler. Zor bir iş. Tahmin ettiğimden çok daha zor, ancak ilaç eksikliğinden kaynaklanan baş dönmesi ve mide bulantıma rağmen yaptığım her harekette stres ve baskının azaldığını hissediyorum. El emeği benim için çok katartik olduğunu kanıtlıyor. Max doğduğundan beri egzersiz yapacak zamanım olmadı. I

Kendime her zaman iki işte çalışmanın ve tek başıma bir çocuk büyütmenin beni zinde tutmak için yeterli bir egzersiz olduğunu söyledim, ancak levhaları parçaladıkça kardiyovasküler ve kas dayanıklılığı söz konusu olduğunda ne kadar yetersiz olduğumu fark ediyorum.

Eğilip büyük bir avlu levhasını tutuyorum, parmaklarımın ucunu altına geçiriyorum ama sıkışmış, bir santim bile oynatamıyorum. Ellerim kirli, tırnaklarım çamur içinde, bu yüzden yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladığımda alnıma kir bulaştırıyorum. Levveyi elime alıyorum, ucunu levhanın altına sokuyorum ve bir çeşit kaldıraç yapmaya çalışıyorum. Bir ayağımla çubuğa bastırıyorum ve levha yol verip kaya gibi sert zeminden kalkarken küçük bir çığlık atıyorum. İkiye ayrılıyor ama en azından artık gevşemiş durumda.

Levhayı ve kırık parçaları kenara sürükledikten sonra bir sonrakini almak için geri dönüyorum. Yerden çıkan küçük mavi bir malzeme parçası var. Plastik bir muşambaya benziyor. Belki de bu alan yıllar önce çöplük olarak kullanılmıştı. Onu tutup çekiştiriyorum. Hareket etmiyor. Vücut ağırlığının onu yerinden oynatacağını umarak olabildiğince geriye yaslanıyorum ama tek yaptığı ellerimde parçalanmak oluyor ve bir gümbürtüyle geriye, popomun üzerine düşüyorum.

Oturup planımı tekrar gözden geçiriyorum, şimdi kazmam gereken bir şey daha olduğu için sinirleniyorum. Belki de verandayı kazmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

Önce tüm levhaları kaldırmaya karar verdim ve ardından zemini kazdım, muşambayı ve büyük taşları kaldırdım, böylece tohum ekmeye başlamaya hazır hale geldi. İtiraf etmeliyim ki bir sebze bahçesine nasıl başlanacağı ya da toprağın nasıl düzgün hazırlanacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama çabalarımдан gurur duyuyorum. Başlangıç için temiz bir alana sahip olmak da en iyisi.

Yarım saat sonra levhaların hepsi bir kenara yığılmıştı. Çoğunu kırmadan kaldırabildim, ancak birkaçı kaldırırken parçalandı, bu yüzden molozlar çöp kutularına gitti. Kulübeden paslı bir kürek aldım ve mavi muşambanın etrafını kazmaya başladım. Arada bir kazmayı bırakıyor, tutuyor ve çekiyorum, yavaş ama emin adımlarla yerden kaldırıyorum. Bu uzun ve terli bir süreç. Ellerim sürekli kayıyor ama pes etmiyorum. Saçlarım yüzüme yapışıyor, bu da çok çabuk sinirlerimi bozuyor.

Küreğin üzerine basıyorum ve keskin bir yırtılma sesi duyuyorum, ardından yüksek bir çıtırtı geliyor.

Kahretsin, az önce neyi kırdım?

Küreği kenara atıp yere diz çöküyorum ve muşambayı tekrar kavrayıp ekıştirim. Bir başka yırtık dengemi kaybetmeme ve tekrar kışımın üstüne düşmeme neden oluyor.

Kuru topraktan küflü, çürümüş bir koku yükseliyor. Tamam, belki de çekmeyi ve kazmayı bırakmalıyım. Durumu daha da kötüleştiriyor olabilirim. Henry kazdığım yere dikkat etmem gerektiğini söylerken haklıydı.

Toprakta açtığım deliği daha iyi görebilmek için sürünerek ilerliyorum. Yaklaştıkça koku daha da güçleniyor. İşte o zaman midemi bulandıran bir şey görüyorum.

Az miktarda saç ve ona benzeyen bir şey var... ürümekte olan bir hayvanın cesedi olduğunu fark ettiğimde öğürüyorum.

Burada öylece bırakamam. Onu kaldırmalıyım. Zavallı şey kim bilir ne kadar zamandır verandanın altında sıkışıp kalmış. Nefesimin altından küfrediyorum, muşambanın dış hatlarını takip ederek alanı kazarken tüm bu aptalca fikirden pişmanlık duyuyorum.

Şekle bakarken kaşlarımı çatıyorum. Lanet olsun, büyük bir hayvan olmalı. Belki büyük bir köpek ya da domuz gibi bir şey. Nefesimi mümkün olduğunca tutuyorum ama neyse ki çoğu kemik ve kıldan ibaret görünüyor. Zor bir iş ve sonunda sanki koşuyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

Kazdıka bunun bir domuz olduğuna daha çok ikna oluyorum, ama üzerinde çiçekler olan mor bir materyal görüyorum ve bu beni yolumda durduruyor.

Nefesim kesiliyor, tekrar öğürürken bir elimle ağzımı kapatıyorum ve yana doğru hamle yapıyorum.

O bir domuz değil.

Az önce bir ceset çıkardım.

Ölü bir ... *insan* ... cesedi.

BÖLÜM II

Öğürürken vücudumdaki her kas geriliyor ve kasılıyor, destek için kalçalarımaya yaslanıyorum. Safra ağzımdan fırlayıp önümdeki yabancı otlara sıçrarken saçlarımı hızla yolumdan çekiyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak büyük bir yudum hava emiyorum ama vücudum bana karşı savaşıyor, bugün yediğim her şeyden kendini arındırmak istiyor. Sakinleşmem, kendime gelmem, bunu düşünmem gerekiyor ama beynimdeki bulanık sis, toprakta çürüyen kemiklerin şeklinden başka bir şey düşünmemi engelliyor.

İnsan zihni tuhaf bir şeydir. Size oyun oynayabilir. Bunu biliyorum. Belki de yanıliyorum. Belki de kafası karışmış zihnim gerçekte olmayan bir şey gördü. Kazıp bir ceset bulmadım. Sadece bir giysiye sarılmış, sonra bir muşambaya sarılmış ve bir verandanın altına gömülmüş ölü bir hayvan. İnsanlar ölü hayvanlarını her zaman giysilere ya da battaniyelere sararlar. Bu konuyu mantıklı ve akılcı bir şekilde düşünmenin zamanı geldi... tabii bulanık kafam izin verirse.

Kusmayı bitirdiğimde elimin tersiyle ağzımı siliyorum, yüzüme daha fazla kir ve tükürük bulaşıyor. Yavaşça arkamı dönüp deliğe, mavi muşambaya ve malzemeye bakıyorum. Nefesimi tutarak üç adım daha yaklaşıyorum, gözlerimi bölgeden ayıramıyorum.

Malzemesi ince görünüyor, muhtemelen pamuk ya da ipek. Çok kirli ama kesinlikle mor renkte ve deseninde küçük çiçekler var. Battaniyeye benzemiyor.

Elimi uzatarak malzemeyi iki parmağımın arasında kavriyorum ve hafifçe yerden kaldırarak kıvrımlarının içinde saklı olanın daha fazlasını ortaya çıkarıyorum.

Tekrar öğürüyorum, bir elimle ağzımı kapatıyorum. Çürümekte olan bir insan bedeni.

Yanlış anlaşılma yok. Hayvan olduğunu gösteren ne bir kürk ne de başka bir şey var. Hiç kan göremiyorum ama bir süredir burada olduğunu tahmin ediyorum. Taze olmadığı kesin. Çoğunlukla kemik ve Tanrı bilir neye ait bazı rastgele parçalar var. Ayrıca muşamba ve malzemenin arasına karışmış uzun, siyah saçlar da var.

Hay sikeyim. Gerçekten bir insan, değil mi?

Eğer uzun, siyah saçları bir şey ifade ediyorsa, bir kadın. Hıçkırıklarımı tutarken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Potansiyel görüntüler gözlerimin önünden geçiyor.

Polisin bölgeye üşüşmesi, cesedi çıkarması, gazetecilerin sorular sorması, haberlerde yüzümün çıkması, Max'in sorgulanması, yeni evimin olay yeri inceleme ekiplerinin istilasına uğraması, evin benden alınması, uyuşturucu satıcısının nerede olduğumuzu öğrenmesi, Max'in öldürülmesi

...

Onları durduramıyorum.

Ezici ve gülünç düşünceler zihnimi istila ediyor ve ellerimin içine boğuk bir çığlık atarak gökyüzüne bakıyorum. Bunu hak etmek için ne yaptım ben? Bu eve taşınmanın bizim için iyi olması gerekiyordu, yeniden başlamak için bir şans. Parayı almam, uyuşturucu satıcısına borcumu ödemem ve her türlü kısıtlama ve baskıdan kurtulmam gerekiyordu.

Şimdi her şey mahvoldu. Hepsi lanet olası bir sebze tarlası kazmak ve doğada vakit geçirmek istediğim için.

"Nat?"

Hay
sikeyi
m!

Olduğum yerde dönüyorum, korku içimi öylesine sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum ve neredeyse tekrar öğürüyorum. Ayaklarım uzun otlara dolanıyor ve devriliyorum ama az önce açtığım çukura düşmeden önce kendimi düzeltmeyi başarıyorum.

Henry garaj yolundan kaşları çatık bir şekilde bana doğru yürüyor.

"Henry, dur!"

Bağırıyorum. "Ne?"

"Olduğun yerde kal! Trafiği durdurmaya çalışır gibi ellerimi kaldırıyorum.

Ama yapmıyor. Bana yaklaşmaya devam ediyor, deliğe yaklaşıyor, cesede yaklaşıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. Gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalı.

"Görünüşe göre meşgulmüşsün," diyor kıkırdayarak. "Lanet olsun, kazdığın çukur çok etkileyici.

Bir hıçkırık daha kaçıyor ve elimi tekrar ağzıma kapatıyorum. Ağlıyorum ve gözyaşlarım ağzıma akıyor. Gitmesini nasıl sağlayabilirim? O burada olamaz. Bunu göremez.

Henry yanımda durdu ve çukura baktı. "Ölü bir hayvan çıkarmışsın gibi görünüyor," diyor, yüzü donuk.

Nefesimi tutuyorum, vücut dilini izliyorum, gerçeğin ortaya çıkacağı o kaçınılmaz anı bekliyorum. Muşambaya bakıyor.

malzeme, siyah saçlar ve kirle lekelenmiş kemikler. Beyni gördüklerini anlamaya çalışırken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. Tüm noktaları birleştirmesi birkaç saniye sürüyor.

Bana bakmak için gözlerini kırıştırtırken sessizleşiyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor.

Başka bir şey söylemiyor. Orada öylece duruyoruz, kıpırtısız, yerdeki cesede bakıyoruz. Yan yana. Söyleyecek sözüm yok. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde işe gitmem gerekiyor ama bedenim şiddetli bir şekilde titremekten başka bir şey yapmayı reddediyor.

Henry sonunda boğazını temizler. "Sanırım bu Prudence'ın nereye kaybolduğunu açıklıyor.

"Ne? Kısa soru dudaklarımdan dökülüyor ve başımı sallıyorum. Cesedin kime ait olabileceğine dair tek bir düşünce bile aklımdan geçmemişti ama şimdi onun adını söylediğine göre her şey çok mantıklı geliyor.

Prudence yedi yıl önce erkek arkadaşıyla ayrılmış ve o zamandan beri ne görülmüş ne de haber alınmıştır. Bu gerçekten o mu? Ayrılmasıyla ilgili her şey Harriet'in uydurduğu bir şey miydi? Harriet onu gitmesini engellemek için mi öldürdü? Aklıma gelen ve hiçbir mantıklı olmayan düşünce ve senaryo karmaşasını durduramıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum. 'Bunca zamandır burada olduğuna inanamıyorum. O olduğuna emin misin? Nasıl emin olabiliyorsun?'

Henry eğilir ve muşambaya ve malzemeye daha yakından bakar. bir sopa alıyor ve sopayı malzemeyi kenara çekmek için kullanarak koyu renk bir saç yığınının daha ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kaçırıyorum. Keşke parmaklarımla dokunmak yerine bir sopa kullanmayı akıl etseydim.

"Açıkçası, o olduğundan emin olamam," diyor Henry, "ama uzun, siyah saçları vardı ve başka kim olabileceğini düşünemiyorum. Ayrıca kıyafetlerine bakılırsa kesinlikle bir kadın.

Dudağımı ısııyorum, Henry dik dururken arkamı dönüyorum. Elimizdeki tek şey bu. Uzun, siyah saçları olması ve bir kadın olması. Bunun mahkemede geçerli olacağından şüpheliyim.

'Polisi arayalım mı? Ne yapmalıyız?' diye soruyorum. Elbette yapılacak en doğru şeyin polisi aramak olduğunu biliyorum ama bu şu anda ihtiyacım olan son şey, bu yüzden Henry'nin daha iyi bir fikri olduğunu umuyorum.

Henry yanaklarını şişirir. "Şey... Sanırım yapmalısın, evet.

Dudağımı tekrar ısııyorum, bazen kendimi girdaplı endişemden uzaklaştırmak için kullandığım başka bir başa çıkma stratejisi. Bazen dudağımı o kadar sert ısııyorum ki

Kan.

Henry bana döndü. "Nat... neden polisi aramak istemediğin hissine kapılıyorum?"

"Ben sadece..."

'Onları burada istemezsiniz, değil mi? Mülkünüze burunlarını sokmalarını istemezsiniz. Henry yüzünü bana döndü.

Ona bakamıyorum bile çünkü haklı. Cesedi ilk gördüğüm andan itibaren tek düşündüğüm polisin etrafı karıştırıp cevaplayamayacağım sorular sorması, tüm mantıksız ve zihnimi uyuşturan korkularımın altını çizmesi oldu. Henry'nin tüm bunları çözmüş gibi görünmesi umurumda bile değil. Belki de insanları okumakta ve tahmin yürütmekte son derece iyidir. Ama bunu gerçekten rapor edemez miyim? Bu çok... yanlış. Bu kız yıllardır toprak altında, kayıp. Elbette tanınmayı ve uygun bir şekilde gömülmeyi hak ediyor.

'Yapabileceğimi sanmıyorum,' diyorum. 'Haklısın, bu konuda tamamen haklısın ama... bunu bildirmemek bir suç. Diğer her şeyin yanı sıra vicdanımda bununla da yaşayabileceğimden emin değilim.

Henry iç geçirir. 'Tamam, seni anlıyorum. Anlıyorum ama polislere söylemek yarardan çok zarar getirecek. Bunu bilmem gerekir. Benim de kanunla başım derde girdi. Şu anda senin için hangisi daha önemli? Doğru şeyi yapmak mı yoksa Max'i güvende tutmak mı?

"Ben... Bilmiyorum. Sadece düşünmeye ihtiyacım var. Bırak da düşüneyim,' diyorum ve dönüp kokunun daha az güçlü olduğu birkaç adım öteye yürüyorum. Yine de derin derin içime çektiğimde pis koku hala burun deliklerimi dolduruyor. Henry olduğu yerde kalıyor, beni izliyor. Kanunla başı derde girdiğine dair söyledikleri muhtemelen ona sormam gereken bir şey ama hepimizin geçmişi var, bu yüzden bunu ona karşı kullanamam. Sonunda onun yanına dönüyorum.

"Henry, eğer bu konuyu bir süre gizli tutmaya karar verirsem, polise söylemeyeceğine dair söz verir misin?"

"Nat, sana söz veriyorum. Kimseye söylemeyeceğim."

Beni çok az tanıyorsun. Ucuza çalışıyorsun. Benim için tüm bu güzel şeyleri yapıyorsun ve şimdi de bahçemde gömülü bir ceset olduğu gerçeğini örtbas etmek mi istiyorsun? Tüm bunları benim için neden yapıyorsun?"

Henry tüm vücudunu benimkine doğru çeviriyor. Yavaşça, kasıtlı olarak konuşuyor. ', seni ama yardımına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bak, sana karşı dürüst olacağım. Babam bir ve çok kötü biriydi. Sırf polis olduğu için yasaların üstünde olduğunu düşünürdü.

ne isterse yapabileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini düşünüyordu. Polislere güvenmiyorum. Hiç güvenmedim. Asla da güvenmeyeceğim. Birmingham'da kendini neyin içine soktuysan, belli ki sana ağır geliyor. Bu cesedin bulunması talihsizlik. Şu anda kendini ve oğlunu güvende tutmalısın. Bu da benim çenemi kapalı tutmam ve bu cesedin tekrar ortadan kaybolması gerektiği anlamına geliyor.

"Ama..." Hâlâ soruma cevap vermedi: Neden? Benden hoşlanıyor mu? Benim için bu büyük şeyi yaparak ona bir şey borçlu olacağımı mı düşünüyor?

Bu düşünceyle göğsümde adrenalin yükseliyor. "Prudence'ı iyi tanır mıydın? Çekinerek sordum.

Pek sayılmaz. Onunla bir ya da iki kez konuştum. Karımı tanıyordu ve-' Durdu ve çok fazla şey anlattığını fark ederek iç çekti. Karısından ilk kez bahsediyordu. "Genelde Harriet'le sohbet ettim. Prudence onu kendi başının çaresine bakması için terk ettiğinde çok üzölmüşü.

"Bir not vardı, değil mi?

"Sanırım öyle, ama ben hiç görmedim.

Cesede bakıyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım levhaları tekrar üstüne koysak iyi olacak.

"Bu mümkün değil," diyor Henry. 'Döşemelerin çoğunu kazarak yok . Ayrıca, cesedin gizli kalmasını istiyorsanız, daha derine gömölmesi gerekir. Onu buraya kim gömdüyse belli ki iyi bir iş çıkarmamış. Ceset yeterince derinde değil. Daha derine gömölseydi ve levhalar düzgün döşenseydi, onu asla bulamazdınız. Onu yeni bir yere taşıyarak, yeni verandayı kazsalar bile kimsenin bulamayacağı kadar derine gömölmesini sağlayabiliriz. "Bu eski verandayı en başta neden kazdığınızı sorabilir miyim?

"Bir sebze bahçesi için alan yaratmak istedim.

"Doğru...

Etrafımdaki yeşilliklere, yosunlarla dolu eski gölete ve yarısı çalıların arasına gömölmiş tuhaf görünümlü taş heykele bakıyorum. Bunu gerçekten yapabilir miyim? Kendimi ve oğlumu fark edilmekten ve muhtemelen evi kaybetmekten korumak için bir cesedi yeniden gömüp hiç bulamamış gibi davranabilir miyim? Parayı bulmama sadece birkaç gün kaldı, sonra da satıcının parasını ödeyebilirim. Belki birkaç gün daha bekleyebilirim ama ya para zamanında gelmezse? Ya cesetle ilgili haberler yayılırsa ve ben ona geri ödeme yapamadan satıcı bizi bulursa? Ya bu ceset

Evi mi kaybedeceğim? Hayal ettiğim gibi yeni bir başlangıç olmayacak, değil mi? Her şeyimi kaybedebilirim.

Kesin olarak bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim Henry ve benim Prudence'ın nerede gömülü olduğunu bilen dünyadaki iki kişi olduğumuz. Biz ve onu öldüren her kimse, tabii gerçekten öldürülmüşse. Ama öldürülmüş olmalı çünkü başka nasıl gömülebilirdi ki?

Tüm bunlar kafamın içinde dönüp dururken Henry elini yüzüme doğru sallayıp beni gerçeğe döndürdüğünde irkiliyorum.

"Merhaba, Nat... Orada mısın?" "Üzgünüm, düşünüyordum.

'Kararınız nedir? Günün sonunda burası senin mülkün. Hemen gidip yepyeni kaldırım levhaları, bir sürü çimento ve moloz alabilirim ve Max dönmeden önce burayı yeniden gömebiliriz.

Kalp atışlarım hızlandı. Max. Aman Tanrım. Bunu göremez. Bunu bilemez. Bunu gizli tutması için ona güvenmemin imkanı yok. Henry'ye eski hayatlarımız hakkında çok şey anlattı, Megan'la kim bilir neler konuştular.

"Evet, ," diyorum önce.

Henry başını sallar. "Sen kazmaya devam et, ben de yakında yeni döşeme taşları, çimento ve molozlarla döneceğim. Gitmek için döner.

"Çimento ve moloz ne için?

'Veranda döşemek sadece toprak üzerine döşeme yapmak değildir çünkü toprak zamanla hareket eder. Bu yüzden bu cesedi bu kadar kolay çıkarabildiniz. Döşemelerin üzerine oturması için beton gerekir. Ayrıca, cesedin doğrudan beton dökmenin cesedin asla bulunamayacağı anlamına geleceğini ve planınız cesedin asla bulunmaması ise sağlam bir temel oluşturacağını düşünüyorum.

"Peki bu molozlar ne için?

Henry konuşmasına devam ediyor. 'Moloz, beton ve levhalara üzerine oturacakları bir temel sağlar. Böylece zaman içinde hareket etmez ve çatlamazlar.

Sanırım bu yüzden profesyonel bir inşaatçı.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım. Tekrar uzaklaşmak için döner.

"Bekle! Uzanıp kolunu tuttum. Onu bu kadar sert tutmak istememiştim ama kendimi kaybetmek üzereydim. Burada cesetle yalnız kalma düşüncesi midemi bulandırmaya ve endişemi artırmaya yetiyor.

'Merak etme Nat. Kısa süre içinde yeni verandanın tadını çıkaracak ve güneşin altında bir şeyler içiyor olacaksın. Henry bana göz kırpmıyor, dönüyor ve ağızım bir karışık beni öylece bırakıyor. Altında bir ceset gömülü olan yeni verandada oturup güneşin altında bir kadeh şarabın tadını çıkaracağımı mı sanıyor ciddi? Kim olduğumu sanıyor? Bu konudaki rahatlığı bana onun tam bir psikopat olduğunu düşündürüyor ama bu sadece kısa bir düşünce. Gerçek şu ki, o benim hayatımı kurtardı.

Henry'nin minibüsünün garaj yolundan çıktığını duydum. Cesede geri döndüm. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Henry'nin, tamamen yabancı birinin, beni bir cesedi taşımaya ve bunu bir sır olarak saklamaya ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Ne yapıyorum ben? Bekle... O mu beni ikna etti, yoksa ben mi onu ikna ettim? Hatırlayamıyorum bile. Bu ilaçların kesilmesinin bir yan etkisi mi? Hafıza kaybı ve kafa karışıklığı mı?

Henry'nin bir gün dönüp yeni verandamın altında bir ceset olduğunu rapor etmeyeceğini kim söyleyebilir? Ya insanlara cesedi örtbas edip yeniden gömmem için onu zorladığımı söylerse?

Daha önce yeni tanıştığım birine hiç bu kadar inanmak ve güvenmek zorunda kalmamıştım. Midemin ağrmasına neden oluyor. Eğiliyorum ve parmaklarımı yan tarafıma batırıyorum, çünkü bir kramp beni bunaltıyor. Şu anda bunun regl sancısı olması çok normal. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, çünkü çok uzun zamandır seks yapmadım. Yine de bundan şüpheliyim. Büyük ihtimalle stresle ya da ilaçlarla ilgili ya da her ikisinin bir kombinasyonu.

Darren on dakikadan az bir süre içinde vardiyam için beni bekliyor. Kahretsin. Cebimden telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Natasha, merhaba. İyi misin?

Aslında hayır. Bu kadar geç haber verdiğim için çok üzgünüm ama bugün ikiye gelemeyeceğim. Evde bir sorun çıktı ve her yere su sızıyor. Henry tamir etmeme yardım ediyor. Elimden geldiğince çabuk olacağım.'

'Ah, hiç endişelenme. Duyduğuma üzüldüm. İhtiyacınız olan şey su hasarı değil. Yola çıktığınızda bana bir zil verin, tamam mı?'

Yapacağım. Teşekkürler, Darren. Tekrar özür dilerim.'

Bağlantıyı kesip telefonumu kaldırıyorum. Sonra derin bir nefes alıp dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Bir kürek alıp işe koyuluyorum ve çürüyen bir insan yerine bir ağaç kökü kazdığımı hayal ediyorum.

Keşke karanlık olsaydı. Bahçede kendimi çok açıkta hissediyorum. Neyse ki yakınlarda hiç komşu yok ve yol birkaç yüz metre ötede, aşırı büyümüş çitler ve ağaçlarla sınırlanmış durumda, ama yine de ... ne zaman bir çalı hışırtısı duysam etrafımı kontrol etmem için yeterli oluyor.

Bir saat sonra Henry döndü. Çalışmalarımı inceliyor ve onaylıyor. Yerde ceset şeklinde çok belirgin bir tümsek var. Etrafını kazdım ve olabildiğince aşağıya indim. Onu nasıl kaldırmamız gerektiğini bilmiyorum ama umarım muşamba hepsini bir arada tutar. Kötü durumdaysa ve yırtılırsa, başımız büyük belada demektir.

"İyi iş," diyor Henry. 'Minibüste levhalar, çimento ve birkaç kova moloz var. Yeni avlunuzu nereye istiyorsunuz?'

Henry'nin bu kadar sakin davranması, sanki tüm bunlar onun için günlük işlerin bir parçasıymış gibi davranması hâlâ içime sinmiyor. Tekrar bahçeye bakıyorum.

'Bence onu fazla uzağa götürmemeliyiz,' diyorum.

"Anlaştık. Şuraya ne dersin?" Henry bahçedeki uzun otlarla kaplı tek açık alanı işaret eder.

"Elbette," diyorum.

HENRY ve ben iki saat daha toprağı kazdık. Darren'ı tekrar arayıp kalmam ve zemine sızmadan önce su hasarını gidermem gerektiğini söylüyorum. Çok anlayışlı davranıyor ve hatta gelip yardım etmeyi teklif ediyor ama ben hemen reddediyorum. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama başka seçeneğim de yok. Bugünkü vardiyam için gelmeyi unutmamı ve yarın normal şekilde gelmemi söyledi. Ona teşekkür ediyorum ve kazmaya geri dönüyorum.

Max bir saat içinde eve dönecek ve cesedi nakledeceğimiz büyük, derin çukuru kazmayı daha yeni bitirdik. Hala taşımak zorundayız. Bu benim korktuğum bir iş. Zaten pisim, bitkinim ve açlıktan ölüyorum. Yine de iş bitene kadar duramam. Şu anda sadece adrenalin ve kararlılık beni ayakta tutuyor.

Henry saban sürmeye devam ediyor. Hayatı boyunca el işçiliği yaptığı belli. Nefes almak için neredeyse hiç durmuyor, sadece alnında hafif bir ter parlaması var, oysa ben ter içindeyim ve her beş dakikada bir durup küreğime yaslanmak zorunda kalıyorum, sudan çıkmış balık gibi nefes nefese kalıyorum. Kaslarım bana bağılıyor ve yatağıma girip, perdeleri pencereden çekip bir hafta boyunca uyumak ve bunların hiçbirini olmamış gibi davranmaktan başka bir şey istemiyorum.

Tüm bunlar bir kâbusun gerçeğe dönüşmesi gibi. Sonunda delik hazır.

Henry muşambayı inceliyor ve cesedi kulübede bulduğum başka bir muşambaya sararak on beş adım ötedeki yeni yerine taşıyoruz. İşin çoğunu Henry yapıyor. O olmasaydı bunu yapabilmemin imkanı yoktu. Bir yanım onun yardımı ve sessizliği için sonsuz minnettarlık duyarken, bir yanım da hakkımda böylesine skandal bir sırrı bildiği için stresli. O haklı. Artık ona gerçekten borçluyum. Ama yine de o da en az benim kadar bu işin içinde ve bu onun kendi seçimi. Kolaylıkla çekip gidebilir ya da polisi arayabilirdi ama yapmadı. Kalıp bana yardım etmeyi seçti. Tüm bunların kimin fikri olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum.

Ceset yeni evindeyken Henry çimento kovalarını karıştırmaya başlıyor. Doğru miktarda çimento ve suyu karıştırmasını, içine dökmesini ve sonra işlemi tekrarlamasını hayranlıkla izliyorum, hiç durmadan, hiç bocalamadan. Ceset betonla kaplandıktan sonra çukuru toprakla doldurmaya başlıyor. O bunu yaparken ben de orijinal gömü yerini düzleştiriyorum, böylece birkaç kökün dışarı çıktığı düz bir toprak parçası gibi görünüyor.

Henry, mükemmel bir dünyada toprağı üstüne koymadan önce çimentonun sertleşmesine izin vereceğini söylüyor, ancak bizim çimentonun sertleşmesini bekleme lüksümüz yok.

Lastiklerin çakılların üzerinde
çıtırdadığını duyuyorum. Hay sikeyim.
Saat kaç?

Saatimi kontrol ettim. Bu Max. Eve gelmiş. Henry ve ben henüz bitirmedik. Ya Max bahçede beni aramaya gelirse?

Kalbim deli gibi çarparak eve doğru koşmaya başlarken Henry'ye 'Burada kal,' diyorum.

Tam zamanında varıyorum ve Max ile Megan'ın siyah bir arabadan indiklerini görüyorum. Max gülümsüyor, Megan gülüyor, ama beni gördüklerinde ikisi de donup kalıyor ve bana bakıyorlar. Çamura, tere ve Tanrı bilir daha nelere bulanmış bir halde tam bir devlet gibi görünüyor olmalıyım. Megan'a karşı bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi.

"Merhaba!" diyorum, sesimi neşeli ve mutlu çıkarmaya çalışarak.

Max bana kaşlarını çatıyor. "Anne... neden her tarafın kir içinde?" Burnunu kıvırıyor.

"Yeni sebze bahçesini kazıyordum," diye cevap veriyorum.

Max kaşlarını çatmaya devam eder. "Tamam... Anne, bu Megan. Megan, bu benim annem." Max aramızda eliyle işaret ediyor. Muhtemelen onu ciddi şekilde utandırdım. Yüzü kızarıyor.

Megan gülümsüyor, belli ki ne kadar pis olduğumdan bahsetmeyecek kadar kibar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Moore. Elimi sıkarak için uzanıyor ama ben gülerek geri çekiliyorum.

"Özür dilerim, sizi kirletmek istemem.

Megan elini geri çekiyor, pembeleşiyor. Max beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor.

'Sizinle tanışmak çok güzel' dedim. 'Böyle bir durumda olduğum için özür dilerim. Yakında işim bitecek. Akşam yemeğine kalabilir misin?'

Max öne çıkar. "Aslında anne, Megan'ın mesaiye dönmesi gerekiyor.

Başımı salladım. Sorun değil. Onun yerine yarın akşam yemeğe ne dersin? O zaman temiz ve şık olacağıma söz veriyorum,' diyorum gergin bir kıkırdamayla.

Megan ışıldıyor. "Bu çok hoş olur, teşekkürler Bayan Moore.

"Lütfen bana Natasha deyin. Herhangi bir diyet gereksiniminiz var mı?" "Hayır, böyle iyiyim.

"Harika. Saat yedi senin için uygun mu?"

"Görüşürüz o zaman," diyor. Max ona dönüp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da kıkırdıyor. Oğlum, büyücü.

Max ve ben onun arabasına binişini ve yolda ilerleyişini izliyoruz. "Onu neden yemeğe davet ettin?"

"Yapılacak güzel bir şey olduğunu düşündüm.

Max gözlerini devirir. "Hayır diyemeyecek kadar kibar. "Özür dilerim, düşünemedim.

Her neyse. Cidden ama... çok pisin anne.' "Farkındayım.

Max bana son bir kez tiksintiyle bakıyor, dönüyor ve eve giriyor.

Uzun bir iç çekiyorum ve şimdi veranda için yeni bir alan hazırlamaya başlayan Henry'nin yanına dönüyorum. Ceset hiçbir yerde görünmüyor ve zemin düz. İyi iş çıkarmış.

"Bir fincan çay ya da başka bir şey ister misin? Ona soruyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

'Su harika olur, teşekkürler. Buradan sonrasını ben hallederim. Şimdi sadece döşenecek veranda var. O konuda yardıma ihtiyacım yok. Uykumda bile bir tane döşeyebilirim.'

"Emin misin?"

"Evet.

"Tamam, gidip sana bir içki getireyim.

Eve geri dönüyorum, o eğilip ilk levhayı yerleştirirken omzumun üzerinden ona bakmak için duraklıyorum, kasları çabayla esniyor. Artık geç oluyor ve hava kararmaya başlamadan önce verandayı bitirmek istediğini biliyorum. Yarın döşemeyi önerirdim, ama bu korkunç olaylarla birlikte bugünün de bitmesini istiyorum.

Son birkaç saat içinde olanlara inanamıyorum. Her şey çok iyi gidiyordu ve şimdi sanki üzerimde başka bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Asla hafifletebileceğimi sanmadığım bir yük. Sanırım buna alışmam gerekecek.

Son birkaç saati, kir ve çürüme kokusunu, kendi suçluluk duygumu ve kötü seçimlerimi fırçalayıp temizlemeye çalışarak uzun bir süre kaynar sıcak duşta duruyorum. Buhar kısa sürede tüm banyoyu kaplıyor, sinüslerimi temizliyor ve çok daha rahat nefes almamı sağlıyor, ancak omuzlarımdaki ağırlığı ve boynumdaki gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Yine de kötü bir seçim miydi? Verdiğim kararlar arasında en iyisi değildi ama Max'i korumak ve burada mutlu olmamızı sağlamak için yaptım. Polise cesetten bahsetseydim, tüm hayatımız altüst olurdu ve şu anda ihtiyacımız olan son şey de bu.

Meyveli şampuanı ikinci kez köpürtürken, kokusu hala devam ediyor olabilir diye, bu soru kafamı kurcalayıp duruyor. Bir türlü peşini bırakamıyorum. Kararsızlığım her zaman en büyük zaaflarımdan biri olmuştur, ama çok geç değil, değil mi? Şu anda cesedin bulunduğunu polise bildirebilirim ama Henry'yle birlikte cesedi yeni bir yere taşıyıp beton ve toprakla kapladığımızı ve üstüne bir veranda döşediğimizi nasıl açıklayacağım? Geride kalan olası tüm kanıtlar Henry ve benim tarafımdan kirlletildi. Onu kurtarmak mümkün değil. Bir cinayeti örtbas ettik. Bu başlı başına bir suç.

Hayır, kes şunu Natasha.

Kararımı verdim. Şimdi buna sadık kalma ve sonuna kadar gitme zamanı. Prudence'ı tanımıyordum. Kimse onu aramıyor. Köydeki herkese göre, erkek arkadaşıyla kaçmış.

Ama ... ya ceset ona ait bile değilse? Hayır, ait. Bundan eminim.

Akan suyun içinden kararsız düşüncelerime bağırıyorum.

Aklını başına topla!

Henry ve benim paylaştığımız karanlık bir sır. Sonsuza kadar. Henry ve ben artık bu sefil kararlar birbirimize bağlıyız. , Max ve beni güvende tutabilecek tek kişi o. Bu seçimle yaşamak zorunda olan sadece ben değilim.

Duşu kapatıp temiz bir havluya uzanırken, buharın içinde el yordamıyla ilerlerken üzerime bir tedirginlik çöküyor.

Henry cesedin orada olduğunu zaten biliyor muydu? Harriet Prudence'ı öldürdü ve sonra cesedi ortadan kaldırmak için Henry'den yardım mı istedi? Bu ayıltıcı bir düşünce ve olasılık dışı değil. Kabul edelim ki, bu

Henry iyi bir yalancı ve aktördür, ne bulduğunu anladığında yüzü bembeyaz kesilmişti. Belki de Harriet Prudence'ı öldürdü ve sonra da başkası gömdü. Bu çelimsiz haliyle kendi başına bir mezar kazmasına imkân yoktu ama bu, cesedin neden çok derine gömülmediğini ve levhaların neden kabaca yerleştirildiğini de açıklıyordu. Henry verandanın profesyonelce döşenmediğini kendisi söylemişti. Bir amatör, ne yaptığını bilmeyen biri tarafından döşenmişti.

Banyo kapısını açıyorum, odama gidip üzerime temiz kıyafetler giymeye hazırım. Henry'nin kapının hemen dışında durduğunu görünce yüksek sesle çığlık atıyorum. Havluyu göğsüme daha sıkı tutarak özel bir şeyimin görünüp görünmediğini iki kez kontrol ediyorum.

"Ne be? Beni korkuttun!"

Henry ondan beklediğim gibi hemen cevap vermiyor. Elbette mahcup olup özür dilemesi gerekirdi ama bunun yerine kir pas içindeki yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bitti," diyor. "Açıkçası bugün planladığım gibi elektrikleri halledemedim, bu yüzden yarın dokuzda döneceğim.

Başımı sallıyorum, yaşadığım şokun ardından hâlâ ağır ağır nefes alıyorum.

"Tamam, yarın görüşürüz. Henry gitmek için döndü.

"Ve teşekkürler... bugünkü yardımınız ve sağduyunuz için,"

diye ekliyorum. Henry durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Ne zaman istersen.

YEMEK TEN SONRA, Max kendi odasını düzenlemeye devam ederken ben de benimkine bitişik olan boş odalardan birine gidiyorum. Max şu ana kadar kendi odasında iyi bir iş çıkardı ve kapı çerçevesinden kafamı uzattığımda ona bunu söyledim. Bir iş bulduğu ve bana yardım ettiği için onunla gurur duyduğumu söylüyorum. Sadece omuzlarını silktili. Bir telefona sahip olmayı öznlüyor olmalı. Para geldiğinde ona bir tane almaya niyetliyim.

Boş odanın kutular, giysiler ve genel ıvır zıvırla dolu olduğunu hemen fark ediyorum. Burada satabileceğim bazı eşyalar olabilir. Onlar için çok para şüpheliyim ama her şey hiç yoktan iyidir. Ne kadar çok çöp çıkarıldığını düşünürsek evin önüne büyük bir çöp kamyonu koyabilirim. Ancak çöp kamyonları pahalıya mal oluyor, bu yüzden arabam dayandığı sürece önümüzdeki aylarda çöplüğe ve geri dönüşüm merkezine birkaç düzine yolculuk yapmam gerekecek.

İşe en yakın karton kutuyu açarak başlıyorum, üzerinde etiket yok ama neredeyse su geçirmez olduğundan emin olmak için yeterince bantla kapatılmış. İçinde birkaç biblo ve cam vazo gibi kırılabilir eşyalar buluyorum.

Balonlu naylon. Bir tanesini serbest bıraktım ve kimin yaptığını kontrol etmek için baş aşağı tuttum. Wedgwood. Lanet olsun, antikalar ve güzel vazolar hakkında pek bir şey bilmem ama Wedgwood'un pahalı ve tanınmış bir marka olduğunu ben bile biliyorum. Bu satılabilir. Hiç benim zevkime göre değil ve öyle olsa bile yine de satardım. Öngörülebilir gelecek için alabileceğim tüm paraya ihtiyacım var.

Kutunun geri kalanını kontrol ediyorum, ama başka Wedgwood eşyası yok, ancak birkaç güzel porselen figürin ve porselen çay fincanı var, hepsi de sonunda satılabilir. Bazılarında çatlaklar var, bazılarının da elleri ya da ayakları eksik ama çoğu iyi durumda. Pahalı vazoyu kutusuna geri koyup yana kaydırıyorum ve bir sonrakini açıyorum.

Bu, hiçbir düzeni olmayan bir yığın evrakla dolu. İlk sayfayı elime alıyorum ve gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. Prudence Greene adına düzenlenmiş eski bir araba sigortası poliçesi. Adını neredeyse sayfadan fırlayacakmış gibi gördüğümde kalbim göğsümde küçük bir takla atıyor. Adını siyah beyaz olarak sayfada görmek onu canlı gibi gösteriyor.

Harriet'e yaşlılığına kadar bakan bu kadın nasıl oldu da bahçede sağlam bir avlunun altına gömüldü?

Evrak kutusundan başka bir şey çıkmadı. Artık saklamanın bir anlamı yok, bu yüzden geri dönüşüm için ayrı bir yığına koydum.

Bir parçam Prudence'in bu resmin dışında olmasından dolayı neredeyse rahatlamış hissediyor. Eğer o olmasaydı, ev ona miras kalacaktı ve ben de hala Birmingham'da oğlumu bir uyuşturucu satıcısından korumaya çalışıyor olacaktım.

Prudence'in ortadan kaybolması ve ardından ölümü bana büyük bir iyilik yaptı, ancak eşyalarını araştırmak her şeyi çok gerçek kılıyor. O bir insandı, gerçek, canlı bir insandı ve hayatı bu birkaç kutu ve eşyaya indirgenmişti. O unutuldu. Kimse onu özlemiyor. Artık kimse onu aramıyor. Asla bulunamayacak. Ben ne yaptım ki?

"Anne?

Küçük bir damla gözyaşını silerken 'Buradayım,' diye sesleniyorum.

Max kafasını kapıdan uzattı. "Odamda ilginç bir şey buldum.

"Oh?

Max elinde küçük, metal bir kutuyla odaya kadar geliyor. Bana uzatıyor, ben de ne bulduğunu merak ederek alıyorum.

Kapağı kaldırdım ve nefesim kesildi.

İçinde elastik bir bantla bağlanmış bir tomar para var. Başka bir şey yok.

"Nereden buldun bunu?

"Yatağın altında, gevşek bir döşeme tahtasının altında. Kilitli falan değildi."

"Döşeme tahtalarının altına bakarak ne yapıyordun?"

"Halıyı kaldırdım çünkü gevşek ve nemliydi. Henry eninde sonunda hepsinin çıkması gerektiğini söyledi. Tahta da aynı anda yerinden çıktı."

"Vay canına, acaba ne zamandır oradaydı?" diyorum ruloyu elime alarak. Banknotların çoğu yirmilik, birkaç onluk var ama beşlik yok. Burada birkaç yüz pound olmalı, hatta belki bin ya da biraz daha fazla. "Orada başka bir şey buldun mu?"

Pek sayılmaz. Sadece bir kadına ait kıyafetler ve eşyalar. Çoğunu attım."

Paraya bakıyorum. Daha önce hiç bu kadar nakit para tutmamıştım. Yeni banknotların hep sahte paraya benzediğini düşünmüşümdür. Bu banknotların çoğu yeni plastik banknotlar, yani yatağın altında çok uzun süre saklanmış olamazlar ama yirmi poundluk banknotların bazıları daha eski, yani artık para olarak kullanılamazlar. Belki onları bir bankaya götürüp bozdurabilirim.

"Sanırım Prudence'ın artık bu paraya ihtiyacı olmayacak," diyorum uzun bir iç çekerek. "İlk maaş çeklerimizi alana ve Harriet'ten para gelene kadar bir süre idare etmemize yardımcı olacağı kesin. Ruloyu açıyorum, kullanılabilir banknotlar halinde yüz pound sayıyorum ve Max'e uzatıyorum."

"Bu ne için?"

Bu senin için, Max. Yeni bir telefona harcamak için. İstedğin yeni iPhone'u alamayacaksın ama kendine ikinci el bir şey al. Önümüzdeki birkaç hafta için market alışverişine yetecek kadar para kaldı. Eski banknotları bozdurmak için bir bankaya götürmem gerekecek. Henry hâlâ ön ödeme yapmadan çalışmaktan memnun. Kendin için bir şeyler almanı istiyorum. Tanrı biliyor ya, daha önce sana kendin için hiç para verememiştim."

Max yere bakar. "Teşekkürler," diyor.

Max yüzü biraz kızarmış bir halde odadan çıkarken gülümsüyorum. Paraya bakarken derin bir nefes alıyorum. Bu ev beni şaşırtmaya devam ediyor. Satıcıya geri ödemek için yeterli değil ama evi onarmaya ve yiyecek almaya yardımcı olacak.

Ertesi gün Henry erkenden gelip elektrikleri tamir etmeye devam ediyor, Max ve ben de işe gidiyoruz. Bugün saat beşte işim bitiyor, sonra dükkana gidip paranın bir kısmıyla Megan geldiğinde akşam yemeği için yiyecek alıyorum.

bitti. Ayrıca ikram olarak birkaç şişe şarap aldım. Henry'nin mutfaktaki elektrikleri tamir ettiğini ve artık fırının çalıştığını görmek beni mutlu ediyor.

Lazanya yapmaya karar verdim. Sıfırdan pişirmeyi bildiğim tek yemek bu, bir de her zamanki fırında makarna, pestolu makarna, chili con carne ve spagetti. Soğanları doğrarken ve bir kadeh şarabı yudumlarken bir melodi mırıldanıyorum, çıplak ayaklarım yer karolarında serinliyor.

Henry hala evde bir yerde çalışıyor, ama nerede olduğundan emin değilim. Herhangi bir gürültü ya da elektronik alet sesi duyamıyorum. Max yukarıda duş alıyor. Mutfak masasını üç kişi için hazırladım. Max'in kız arkadaşlarından biriyle resmi olarak tanışmak bir yana, daha önce hiç yemek vermemiştim. Midem gergin kelebeklerle doldu.

Neredeyse tam olarak saat yedide, siyah bir araba dışarıda duruyor. Mutfak penceresinden Megan'ın inişini izliyorum. Elinde bir buket güzel çiçek taşıyordu. Max'in gürleyen ayak sesleri merdivenlerden hızla iniyor ve ön kapıyı açıyor. Öpüşmelerini ve sarılmalarını izliyorum. Kesinlikle hızlı çalışıyor.

Mutfağa girdiklerinde gülümseyerek arkamı dönüyorum. Megan çok hoş, uçuşan beyaz bir bluz ve dar bir kot pantolon giyiyor. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve sadece hafif bir makyaj yapmış. Çok güzel bir kadın.

"Merhaba, Megan. Hoş geldin!"

"Merhaba, Bayan ... um, Natasha. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. İşte... bunlar sizin için. Bir adım öne çıktı ve bana bir buket çiçek uzattı.

Onları gülümseyerek alıyorum. "Çok güzeller. Çok teşekkür ederim.

'Yemekler harika kokuyor,' diyor.

"İtiraf etmeliyim ki uzun sıfırdan yemek yapmadım. "Oh, yapmamalıydın, benim için değil.

'Hayır! Hiç de değil. Yeniden düzgün yemek pişirmek harika bir duygu. Umarım lazanya seversin.'

"Evet, teşekkür .

'Bir içki ister misiniz? Bir kadeh şarap ya da alkolsüz bir içecek? İkisinin de reşit olmadığının farkındayım. Max zaten öyle, Megan'ın tam yaşından emin değilim ama aklı başında genç bir bayana benziyor. Ayrıca, Max ilk kez alkol almıyor ki. Birmingham'dayken gecenin her saatinde sendeleyerek geldiğini ve kıyafetlerindeki kusmuğu temizlediğini duymuştum.

Megan ve Max bakışlarını değiştirirler. "Şarap iyidir," diyor Max.

"Akşam yemeği neredeyse hazır. Mutfak masasındaki yerlerini aldıklarında dönüp her birine küçük birer kadeh şarap dolduruyorum. Bardakları mutfak dolaplarından birinin arkasında buldum ve yıkadıktan sonra pırıl pırıl oldular. Max'in biraz gergin olduğunu söyleyebilirim. Umarım onu hayal kırıklığına uğratmam ya da utandırmam.

"Max bana bu evin size miras kaldığını söyledi," diyor Megan.

İkisine de birer bardak uzatıyorum, Max'e bir bakış atıyorum, sözünü tuttuğunu ve ona çok fazla ayrıntı anlatmadığını umuyorum. "Evet, hiç tanımadığım bir teyzem olduğunu öğrenmek biraz sürpriz oldu.

Megan şarabından bir yudum alır. "Bayan Greene hoş bir ," diyor.

"Onu iyi tanır mıydınız?

Pek sayılmaz. Ona bakan bayanı her şeyden çok gördüm ama onu da pek tanıımıyordum. Sanırım senin yaşlarındaydı. Her hafta günün aynı saatinde, saat gibi dükkana gelirdi.

Megan'ı Prudence hakkında soru bombardımanına tutma dürtüsüyle savaşıyorum. Her şeyi bilmek istiyorum ama sadece merakımı gidermek için. Yapılacak en sağlıklı şey, gerçek anlamda artık var olmayan birine takılıp kalmaktansa, onu aklımdan çıkarıp yokmuş gibi davranmak olacaktır.

Ben yemeği hazırlarken ileri geri konuşmaya devam ediyoruz. Sonra hepimiz masanın etrafına oturuyoruz ve oğlumun güzel bir kızın yanında oturup gülümsemesine bakarken içimde küçük bir mutluluk uğultusu hissediyorum. Onun için tek istediğim buydu, mutlu olması. Sanki bambaşka bir hayat yaşıyormuşum gibi geliyor, sanki bir rüyadaymışım gibi.

Megan çok hoş biri ve Max'ten gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, ancak çok fazla fiziksel dokunuşla sınırı aşmamaya dikkat ediyor. Bana on iki yaşında küçük bir kız kardeşi ve dokuz yaşında küçük bir erkek kardeşi olduğunu söyledi. Kendisi de üç hafta önce on sekiz yaşına girdi, yani Max'ten birkaç ay daha büyük, bu da evimde alkol içmesi konusunda beni rahatlatıyor. İsteyeceğim son şey, kızlarının reşit değilken içki içmesine izin verdikleri için ailesinin peşime düşmesidir. Bu konularda ne kadar katı olduklarını bilmiyorum.

Görünüşe göre, babası doğum günü için ona bir araba almış. Tamirciymiş ve eski bir araba alıp onun için tamir etmiş. Sessiz kalan Max'e bakarken göğsüme bir suçluluk duygusu çarpıyor. Belki de yakında ona sürüş dersleri aldirmaya çalışmalıyım. Bu ona biraz bağımsızlık kazandırır ama henüz ona kendi arabasını almaya gücüm yetmez, o yüzden ne kadar sürerse sürsün benimkini paylaşmak zorunda kalacak.

"Hmm, burada güzel kokular var! Henry kapıdan içeri girerek konuşmamızı böldü. Her tarafı toz, ter ve kir içindeydi.

Kahretsin. Yıllar önce gittiğini sanıyordum. Bunca zamandır neredeydi? Onu tamamen unutmuşum.

"Merhaba Henry," diyorum ayağa kalkarak. "Çoktan eve gittiğini sanıyordum.

"Üst katta kablo tesisatı yapıyordum.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor çünkü üst katta hareket ettiğine dair hiçbir ses duymadım.

Henry garip bir şekilde kapının yanında duruyor. Tanrım... Akşam yemeğinde bize istiyor, değil mi? Onu oturmaya davet etmeli miyim? Yoksa hedefi tamamen ıskaladım mı?

"Henry, akşam yemeğine kalmak istersen, herkese yetecek kadar lazanya var.

Görünüşe göre durumu doğru okumuşum çünkü Henry bir an bile tereddüt etmeden bir sandalye çekip oturuyor. Sonra hızla tekrar ayağa kalktı. 'Ooh, en iyisi elini yüzünü yıkamak, ha? Annenin benimle uğraşmasını istemem. Tüm bu durum karşısında mahcup görünen Max'e göz kırpmıyor.

Henry mutfak lavabosuna doğru giderken yanımdan geçerken gülümsüyor ve ellerini yıkamaya başlıyor. 'Uzun zamandır ev yemeği yememiştim,' diyor.

'Korkarım iyi bir aşçı değilim,' diyorum.

'Ah, Nat, kendini küçümseme. Eminim harika olacak. Henry ellerini bir kurulama bezi üzerinde kuruladıktan sonra masaya oturur.

Bu süre zarfında Megan'ın yüzünün biraz kızardığını ve kucağında duran ellerine baktığını fark ettim. Henry geldiği için ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha dün onunla birlikte bahçeme bir ceset gömüyorduk, şimdi ise oğlum ve yeni kız arkadaşıyla birlikte akşam yemeği yiyoruz.

"Sana bir tabak getireyim," diyorum ayağa kalkarak. "Bugün evde yapmak istediğin her şeyi yaptın mı Henry?"

Evet. Elektrik aksamı tamamen güvenli ve devre kartı yepyeni. Artık sorun çıkmayacaktır.'

Harika. Teşekkür ederim. Yarın tekrar geldiğinizde, bundan sonra ne yapılması gerektiğini o zaman konuşabiliriz' dedim.

"Bana uyar.

Ona bir tabak yemek uzattım, o da aldı. "Şerefe, Nat.

Tekrar oturuyorum ve kendi yemeğimden küçük bir ısırık alıyorum ama iştahım kaçıyor. Belki de Henry yalnızdır. Karısı onu terk etti, bu yüzden eve dönecek kimsesi olmadığını varsayıyorum. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Yoksa neden yemek davetini kabul etsin ki?

"Ee, Max. Gözün nasıl?" diye sorar Henry, yüksek sesle çiğneyerek. "Ha?" diye yanıtlar Max.

"Göz. Henry kendi gözünü işaret ediyor. "Hâlâ ağrıyor.

"Bir şeyim yok," diyor. "Kaburgalarım her şeyden daha çok acıyor. Max koltuğunda kayar.

Ona bir bakış attım.

"Kaburgaların da kırılmış, ha? Bana baktı. "Ahh.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Max ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz. Neyse ki, çok fazla bilgi vermesi konusunda ona yaptığım uyarıları hatırlıyor. Ya da Henry'yle konuşmak istemiyor, ki bunun için onu suçlamıyorum. Ben de onunla konuşmak istemiyorum.

Henry'nin çatalla hazırladığım yemeği ağzına tıktırmasını ve yüksek sesle çiğnemesini izlerken sessiz kalıyorum.

"Birmingham'dan geldin, değil mi? Henry devam ediyor.

Oh Tanrım, hala onun üzerinde.

'Zor bir bölge olabilir. Geçen hafta haberlerde bir bıçaklama olayı vardı,' diyor Henry, şimdi öne doğru uzanıp masanın ortasındaki şarap şişesini kapıyor. 'Bana bir bardak getirir misin Nat? Ben sadece küçük bir tane alacağım. Araba kullanıyorum.

Nutkum tutuldu. Ona da ikram etmeli miydim? Burada kaba davranan ben miyim? Kalkıp bir bardak alıyorum, bir bardaktan sonra kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. Sertralini bu kadar çabuk bırakmanın yan etkilerinden gerçekten acı çekiyorum ve midem çalkalanıyor gibi hissediyorum.

Sonra Megan, Henry odaya girdiğinden beri ilk kez konuşur.

"Manchester'dan geldiğini söylediğini sanıyordum?" diye sordu.

Max.

'Oh, muhtemelen aslen Manchester'dan geldiğimizi kastetti. Birmingham'a taşınalı daha bir yıl bile olmadı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin. Kafam çok karışık, kime ne söylediğimi unuttum.

Megan başını sallar ama kaşlarını çatır.

Henry şarabını doldurup hüpürdeterek yudumlarken sadece kaşlarını kaldırır ve yemeye devam eder.

Liderliği ele almaya ve sohbetin konusunu değiştirmeye karar verdim.
"Megan, ne kadar zamandır Co-op'ta çalışıyorsun?"

Yaklaşık bir yıl. Babam bir süreliğine okulumun yanında bir iş bulmamı istedi. Önümüzdeki Eylül ayında üniversiteye gideceğim zaman için para biriktirmek amacıyla orada çalışıyorum.

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Bath'a gitmeyi umuyorum. Oradaki mimariye takıntılıyım. Mimar olmak istiyorum.

"Vay canına, bu çok etkileyici," diyorum. Oturduğu yerde büzülmüş görünen Max'e bakmamaya çalışıyorum. İstemeden de olsa Megan'ın oğlumdan daha umutlu olduğu gerçeğine dikkat çekmiş oldum. Belki onun ya da Henry için açık değil, ama Max açıkça anlıyor. Bana ters ters bakıyor. Okul konusu ikimiz için de hala hassas bir konu.

Sonra Megan Max'e döner ve açık bir yaraya tuz bastığının farkında olmadan sorar: "Hangi üniversiteye istediğini düşündün mü Max?"

"Um... hayır. Bir okulu bıraktım." "Oh.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, yerin açılıp beni yutmasını diliyorum.

"Benim gittiğim okul gerçekten harika. Eminim tekrar yoluna girmene yardımcı olurlar.

Max homurdanıyor ve omuz silkiyor. Utanıyor ve onun için çok üzülüyorum. Yemeğinin son kısmını da çatalına alıp ayağa kalkıyor.

"Yemek için teşekkürler anne.

Megan ayağa kalkar, onu takip eder. Henüz tabağını tam olarak bitirmemişti. "Yemek için teşekkürler, Bayan ... Natasha.

" ederim. Umarım yakında tekrar görüşürüz'.

Megan gülümsüyor, tüm bu fiyaskoyu yüzünde eğlenceli bir sırıtışla izleyen Henry'ye hızlıca bir bakış atıyor ve sonra Max'i takip ederek kapıdan çıkıyor. Henry ve beni sessizlik içinde bıraktı.

"Bu çok tuhaftı," dedi Henry.

"Hmm," diyorum, onunla aynı fikirdeyim. Ona her şeyin ancak o masaya geldiğinde tuhaflaşmaya ve garipleşmeye başladığını söylemek istemiyorum.

"Bize birlikte biraz zaman geçirme şansı veriyor," diye devam ediyor.

"Henry.." Başını kaldırıp bakıyor ve midem yine bulanıyor.

Birlikte biraz zaman geçirmek mi? Bu ne demek oluyor?

"Evet, Nat?

Onunla ilgilenmediğimi nasıl söylerim? Söylemeli miyim? Onu geri çevirirsem, alınganlık gösterip insanlara bahçedeki cesetten bahseder mi? Kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktum?

'Ben, şey... Şu anda herhangi bir ilişki arayışında değilim. Sen iyi bir adamsın ve benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama...'

Henry başını sallar. 'Oh, hayır, öyle demek istemedim... Şey, istedim ama.. şu anda bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece yemeğe davet edildiğim için mutluyum. Ailenin bir parçasıymışım gibi hissediyorum.

"Doğru, ama-

Henry ayağa kalkar. "Yine de gitsem iyi olacak. Yemek için teşekkürler. Birinci sınıftı.' Tek bir kelime bile söylememe fırsat vermeden çıkıp gitti.

Ayağa kalkıp minibüsünün garaj yolundan çıkışını izliyorum; sonra tezgâha yaslanıp son on dakikayı geri alabilmeyi diliyorum. Şarap şişesini alıp kadehimi dolduruyorum. Başka kimse içmeyecek. Başımın dönmesine aldırmadan büyük bir yudum alıyorum.

Bütün bu akşam ve Henry'nin güzelce planladığım yemeğimi bölmesi yüzünden öfkelenmeye devam ediyorum ama bütün suçu ona yükleyemem. Max'in nasıl hissedeceğini düşünmeden üniversite konusunu açtım. Ayrıca, Henry'ye istemeden de olsa sanki bu bir tür randevuymuş gibi hissettirdim.

Şaraptan büyük bir yudum alıyorum ve yutmadan önce birkaç saniye ağzımda tutuyorum. Henry ile yaşadığım tuhaflığı unutmaya ve eve geldiğinde Max'ten özür dilemeye karar veriyorum ve salona geçip şarabımla birlikte eski kanepeye yerleşiyorum.

MAX neredeyse gece yarısı eve dönüyor, o içeri girip kapıyı arkasından kapattığında ben bir şişe şarabı bitirmiş ve ikincisini yarılamaştım. Hala kanepedeyim, ama şimdi bir kitap okuyorum, ama bir saatten fazla bir süredir sayfadaki hiçbir kelimeyi özümseyemedim. Çok yorgunum ama Max'in bana kızgın olduğunu bilerek yatağa gidemem.

"Çok teşekkürler anne," diyor beni görür görmez, gözleri parlayarak. 'Megan ve ben büyük bir tartışma yaşadık. Neden okulu bıraktığımı sorup durdu. Şimdi de benim kalın kafalı olduğumu düşünüyor.

"Öyle düşünmüyor, Max. Kalın kafalı değilsin. Sen sadece... geçtiğimiz yıl okulda bazı sorunlar yaşadın. Daha da ileri gidip ondan istediğim gibi okul ödevlerine daha fazla odaklanması gerektiğini söylemek istiyorum ama

dilimi tuttum. Onu daha fazla desteklememek benim hatamdı. 'Yaz boyunca her zaman çok çalışabilir ve Eylül'deki son senene hazırlanabilirsin. Üniversitelere bakmak için hâlâ vaktin var.

Max'in çenesi sıkılır. "Evet, doğru. Mimar olmak için üniversiteye gidiyor. Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Neden onunla yarışmak istiyorsun?"

Max yere bakar. "Beni utandırdın. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ayağa kalktım ve yavaşça ona doğru yürüdüm. "Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Sadece ona üniversiteleri sordum. Düşünmemiştim.

"Her neyse. Max gitmek için döner. "Henry'yi o şekilde yemeğe davet etmen de çok tuhaftı.

"Evet, bunun için ben de üzgünüm ama bize katılmak ister gibi görünüyordu ve kendimi kötü hissettim.

"Belli ki senden hoşlanıyor anne.

Bu fikir beni ürkütüyor. "Sanırım sadece yalnız," diyorum açıklama olarak.

"Tamam, ama onun bu ailenin içine sızmasını istemiyorum. İyi birine benziyor ama tuhaf biri.

"Doğru. Ona katılmadığımı söyleyemem.

Max yatmak için yukarı çıktı ama ben aşağıda kaldım. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ama beynim kapanmıyor. Dün bahçede olanları ve Henry ile benim yaptıklarımızı tekrarlayıp duruyor. Henry'yle yüzleşmeli ve aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyım. Ayrıca, aramızda sınırlar olması gerektiğini açıklamam ve niyetimi ve duygularımı tamamen netleştirmem gerekiyor. Ona bir kez söyledim, ama belli ki mesaj yerine ulaşmadı ya da o bunu kabul etmeyi reddediyor. Mesele şu ki, eğer onu çok zorlarsam ya da üzersem, sırrımı ifşa etmesini ne engelleyebilir?

13

Henry her an doğabilir ve ben hala mutfak masasında akşamdan kalmalığımı atlatmaya çalışıyorum. Bir saatten az bir süre sonra işim var ve bundan korkuyorum. Hiçbir zaman çok içen biri olmadım, ancak ikinci şişeyi de bitirdim, esasen uyuyabilmek için kendimi bayıltmaya çalıştım, ancak sonunda elde ettiğim azıcık uyku iyi değildi. Canlı rüyalar, kan ve çürüyen cesetlerin kokusuyla doluydu. Sanırım ilaç yoksunluğu nihayet azalmaya başladı, ancak son zamanlardaki sisli kafamın nedeninin bu olup olmadığını söylemek zor. Altı gündür buradayız. Bir ömür gibi geliyor.

Bir kapı sesi duydum. Kafamı kaldırıyorum ve Henry'nin mutfak penceresinden bana el salladığını görüyorum. Ben de el sallıyorum, sonra istemeye istemeye ayağa kalkıp onu içeri alıyorum. Yüzünde bir sırıtişla kapıdan içeri giriyor, bir papatya kadar taze görünüyor. Bu beni çok kızdırıyor ama kendimi bu kadar kötü hissetmem onun suçu değil.

"Günaydın, Nat!

"Günaydın, Henry.

"Çaydanlığı koymamın sakıncası var mı? Buraya erken gelebilmek için sabah kahvemi atladım. Bir çanta dolusu alet taşıyor ve onları mutfağın zeminine bıraktıktan sonra cevabımı beklemeden doğrudan su ısıtıcısına yönelip çalıştırıyor. Şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Evime kendi eviymiş gibi davranıyor ki bu... tuhaf.

"Peki, bugün için planınız nedir?" diye sorar.

Masaya tekrar oturup boş kahve fincanımı önüme koyarken iç geçirdim. "Henry, konuşmamız gerek.

"Uh-oh, benden ayrılıyor musun?

"Dinle, bazı konularda aynı fikirde olduğumuzu bilmem gerekiyor.

"Hangi konularda?

Yutkunuyorum, mide bulantısı ve baş dönmesine karşı savaşıyorum. 'Şey... bahçede olanlar, başlangıç olarak, ama aynı zamanda, oğlumu morarmış gözü gibi onu açıkça üzen konularda sorgulamanızı istemiyorum. Geçmişimizi geride bırakmak için çok çalıştım. Sana pek çok şey için borçlu olsam da, ilişkimizi profesyonel düzeyde tutmak istiyorum. Şunu açıkça belirtmek isterim ki... seninle bu şekilde ilgilenmiyorum.

Henry kollarını kavuşturdu. Rahatsız edici derecede uzun bir süre bana bakıyor. Aslında o kadar uzun ki, boğazımı temizleyip, "Anlıyor musun?" diye ekliyorum. Kahretsin. Çok açık sözlü olmuş olabilirim. Yüzleşme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Genelde vebadan kaçır gibi kaçırım.

'Evet, anlıyorum, ama korkarım ki, bu konuda rahat değilim. sırrın.' Sesi değişti. Eskisinden daha sert. Daha sert. "Ne sırrı? Bahçede bulduğumuz şeyi mi kastediyorsun? "Tam olarak değil.

"O zaman hangi sırdan bahsediyorsun?

"Şey," diyor omuzlarını rahatça silkerek, artık benim kadar gergin ve tedirgin değil, "içimden bir ses Max'in görüldüğü kadar iyi bir çocuk olmadığını söylüyor. Belki de geçen gece Birmingham'daki bıçaklama olayıyla bir ilgisi vardır.

"Bekle... Ne?

'Ve belki de tüm bunlara yanlış açıdan bakıyordum. Ya Prudence'ı öldürüp bahçeye gömen kişi sizseniz?

Ben durduramadan bir kahkaha kopuyor. "Özür dilerim... Ne dedin sen? Prudence'ı *benim* öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Altı gün öncesine kadar onun varlığından bile haberim yoktu. Sana bunu düşündüren ne?"

"Peki, bir düşünün. Mantıklı geliyor. Belki de Harriet ve Prudence'ı başından beri biliyordun. Prudence etrafta olsaydı hiçbir şey elde edemezsiniz, bu yüzden Prudence'ı öldürdünüz ve var olmayan bir adamla kaçıyormuş gibi yaptınız. Sonra tek yapman gereken Harriet'in seni vasiyetine yazdırmasını sağlamak ve onun ölmesini beklemektir ve bir de bakmışsın ki evi, içindeki her şey ve ne kadar parası kaldıysa sana miras kalmış.

Tüm kelimeler ve mantıklı düşünceler zihnimi terk ediyor. Ona karşı tutarlı bir cümle ya da agresif bir karşılık bile kuramıyorum çünkü önerisi o kadar gülünç, o kadar zorlama ve saçma ki şaşkına dönüyorum.

Henry gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Bu suçlama konusunda tamamen ciddi mi, yoksa isterse bu iddiaları polise ileterek beni mahvedebileceğini mi anlatmaya çalışıyor? Sanki artık onunla ilgilenmediğimi bildiği için bana düşman olmuş gibi. Mutlu bir aile olacağımızı mı sanıyordu? Onu tanıyalı dört gün bile olmadı!

"Beni tehdit mi ediyorsun, Henry? Sonunda tükürdüm. Sesim hem öfke hem de korkuyla titriyordu.

'Hayır, böyle bir şey yapmayı aklımdan bile geçirmem. Ben sadece tüm olasılıkları sunuyorum. Vücut dili bana tam tersini söylüyor.

Göz göze geldik, ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz ama ben atmak zorundayım. Bu ortaya çıkarsa ondan daha çok kaybedeceğim şey var. Evimde yaptığı işler için bu adama paradan daha fazlasını borçluyum. O benim hayatımı, oğlumun hayatını elinde tutuyor.

Ellerini. Eğer onu kızdırır ya da uzaklaştırırsam, polise istediği her şeyi söyleyebilir. Ev için Prudence'ı öldürdüğüme dair uydurduğu saçma hikaye bile dolambaçlı ve tuhaf bir şekilde mantıklı gelebilir.

Kanıt yok elbette ama cesedi taşıyıp yeniden gömdüğümüz gerçeği polise saklayacak bir şeyim olduğunu kanıtlamaya yetecek. Hay sikeyim. Kanlı cesedi bulduğumda ihbar etmeliydim. Neden Henry'nin beni saklamaya ikna etmesine izin verdim? Yoksa ben mi onu ikna ettim? Başından beri planı bu muydu? Bunu bana karşı kullanmak, söylediği her şeyi yapmam için beni manipüle etmek.

"Henry, benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece daha yakın olmamızı, birbirimizi tanımamızı ve neler olacağını görmemizi istiyorum.

'Ben... Ben...' Biliyordum.

Henry i çeker, öfkeli tavrı hafifçe değişir. 'Bak Nat, aramızda bir tür bağ olduğunu sanıyordum. Sen yalnızsın. Ben de yalnızım. Max'in evde bir baba figürüne ihtiyacı var, sence de öyle değil mi? Burada çalışmaya devam etmekten ve çenemi kapalı tutmaktan mutluluk duyarım, eğer sen de bir bana ayak uydurursan.

"Ne oluyor lan? Tükürdüm. "Bana şantaj mı yapıyorsun?

'Eğer böyle adlandırmak istiyorsan, ama ben böyle adlandırmıyorum. Elbette, bana karşı daha nazik olsaydın tüm bu kötölükler önlenebilirdi'.

Sana iyi davrandım Henry. Aslında, iyiden de öte davrandım. Ama benden mutlu bir aileymişiz gibi davranmamı bekleyemezsin. Polise gideceğim.'

'Senin yerinde olsam bunu yapmazdım, Nat. İşleri senin için çok zorlaştırabilirim.

Tam ağızımı açıp tartışacaktım ki telefonum masanın üzerinde çaldı. Henry ona baktı. "Adrian da kim?" diye hırılıyor.

Telefonumu elime aldım. "Avukatım. Bunu Henry'yle yüzleşmekten vazgeçmek için mükemmel bir bahane olarak kullandım. Ona sırtımı döndüm ve telefona cevap verdim. "Merhaba, Adrian.

Merhaba Natasha. Sadece sana iyi haberi vermek istedim. Para gün sonuna kadar hesabınızda olacak.

Rahatlama neredeyse anlık. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bana haber verdiğin için teşekkürler. Göğsümden büyük bir yük kalktı.

"Her şey yolunda mı, Natasha?

'Evet. Evet, her şey . Teşekkürler, Adrian.' Tam tekrar konuşmaya başladığında telefonu kapatıyorum ve sonra cümlesini yarıda kestiğim için kendimi kötü hissediyorum. Arkamı döndüğümde Henry'nin bana birkaç adım daha yaklaştığını görüyorum. Çığlık atarak geri sıçradım.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var Nat?"

"Ne? Hayır. Adrian sadece benim avukatım ve ben... kendimi size açıklamak zorunda değilim.

Henry bana ters ters baktı. 'O zaman yeni banyoyla ilgilenmeye başlasam iyi olacak.

Bugün geç saatlerde gelecek.'

Kahretsin. Bunu unutmuşum. Birlikte oynamayı kabul etmezsem, Henry çekip gidecek ve beni yarım kalmış bir inşaat işiyle baş başa bırakacak. Daha da kötüsü, polise cesetten bahseder ve işleri benim için on kat daha kötü hale getirir.

Bir plana ihtiyacım var, ancak bir plan yapmak için düşünecek zamana ve alana ihtiyacım var.

'Dinle Henry, şu anda bununla uğraşacak zihinsel kapasiteye sahip değilim. Bunu yapacağımı söylemiyorum, ama farklılıklarımızı bir kenara bırakıp sana bir şans daha vermekten mutluluk duyarım, ama... aramızda fiziksel bir şey yok, anladın mı?"

Henry sırtıyor. "Sen nasıl istersen, Nat. Bir adım öne çıkıp bana yaklaşıyor ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurduğunda kaçma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

Kırk beş dakika sonra işe gitmek için çıktım. Henry çoktan üst kata çıkmış, banyoyu darmadağın etmiş, her şeyi kısa sürede aşağıya taşıyıp araba yoluna büyük bir yığın halinde döküyor. Evin çöplüğe dönmemesi için çöpleri bir an önce kaldırmaya başlamalıyım. Banyo takımını ne kadar çabuk değiştirebileceğine bağlı olarak birkaç gün duş alamayacağız gibi görünüyor. Neyse ki, bu arada kullanabileceğimiz ana koridorun hemen dışında bir alt kat tuvaletimiz var.

Bara girer girmez Darren bana el sallıyor. 'Hey, Natasha! Ev nasıl? Sonunda çok fazla su hasarı oldu mu? Dün sana sormadığım için üzgünüm ama çok ihtiyacım olan bir gün için izin almıştım.

Bana ne sorduğunu anlamam ve geçen gün ona söylediğim yalanı hatırlamam için üç uzun saniye geçmesi gerekiyor. "Evet, pek iyi değil ama Henry şimdi eve döndü, banyoyu söküyor. Zaten çoğunun değiştirilmesi gerekiyordu. Gerçeklerden çok uzak değil.

"Bu iyi. Sızıntıya ne sebep oldu?"

'Sadece eski bir ev, sanırım. Muhtemelen eninde sonunda olacaktı.

"Henry'nin yardım etmek için orada olması iyi olmuş.

"Hmm, evet... iyi işti. Artık her şey kontrol altında. Anlayışınız için tekrar teşekkürler.

"Hiç endişelenme.

Zayıfça gülümsüyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor, beni kıvrandırıyor. Buraya taşındığımda tek istediğim Max ve benim için yeni bir başlangıçtı, yalanlardan ve stresten uzak, ama olan her şey aynı. Şimdi Max'in başı beladayken ve benden sırlar saklarken, ben ondan sır saklıyor ve yasadışı şeyler yapıyorum.

Mola sırasında banka hesabımı kontrol ettim ve orada on binin biraz altında bir para görünce neredeyse sevinçten çılgık atacaktım. Artık satıcıya ödeyecek param var, her şeyi halledebilirim. Neyse ki Max'telefonunu atmadan önce bayinin numarasını telefonuma kaydetmişim, bu yüzden arabama oturup derin ve temiz bir nefes alıyorum ve onu arıyorum. Sırtımdan bu yükü atmanın zamanı geldi.

"Bu da kim?

"Bu Max'in annesi...

"Seni lanet sürtüğ. Benden kaçıp saklanmak cesaret ister.'

"Sadece paranın bende olduğunu söylemek için aradım. "Şimdi var mı? Nakit, anladığım kadarıyla?"

'Hayır, o kadar nakit . Transfer etmek zorundayım.' "Anlaşma yok.

"Parayı hangi formatta istediğinizi hiç belirtmediniz, bu yüzden ya size parayı şimdi transfer ederim ya da yine ortadan kaybolurum ve hiçbir şey alamazsınız. Cesaretim karşısında şok oldum ama yine de cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Sonra telefonum çaldı. Baktım ve banka hesap bilgilerini içeren bir kısa mesaj geldiğini gördüm.

"Şimdi aktarıyorum," diyorum. 'İşimizin bittiğine dair söz vermeni istiyorum. Max ve beni yalnız bırak.

Telefonu kapatmadan önce bana "Uğraşmaya bile değmezsin," diye hırılıyor.

Havaleyi ayarladıktan sonra, parayı aldığını söylemek için bana mesaj atıyor. Sonra numarasını engelledim ve sildim.

Üzerime bir sakinlik çöküyor, ama omuzlarım hala gergin ve içimdeki endişe dönmeye devam ediyor. Her şey bitmiş değil. Satıcının tehdidi sona erdi, ama şimdi yeni bir tehdidim var.

Daha kötü bir tehdit.

Henry.

Eve gider gitmez Max'e uyuşturucu satıcısına olan borcumu ödeyeceğimi söyledim. Buraya geldiğimizden beri ilk kez gülümsüyor ve sert, agresif dış görünüşünün eriyip gittiğini, altında normal bir genç çocuğun ortaya çıktığını görüyorum. Teşekkür ediyor. Kollarımı ona dolamayı, sıkıca sarılmayı her şeyden çok istiyorum ama Max hiçbir zaman böyle bir çocuk olmadı, çok daha küçüklüğünden beri.

Max'in Henry ile yaşadığım sorunlar ve pamuk ipliğine bağlı kırılgan akıl sağlığım hakkında hiçbir fikri yok. Ona bu konuda yük olmak istemiyorum, özellikle de artık satıcının tehdidinden kurtulmuşken. Şimdilik Henry'nin planına uymaya karar verdim. O beni kullandığını düşünüyor olabilir ama ben onu ucuz işgücü için kullanıyorum. Eğer mutlu bir aile gibi davranmak onun mutlu olmasını, çalışmasını ve sessiz kalmasını sağlayacaksa, bir çıkış yolu bulana kadar bunu yapacağım.

Artık Bayan Kibar Natasha yok.

Henry evin geri kalanında çalışırken, ben de önümüzdeki birkaç gün boyunca kendimi barda çalışmaya ve salonu yenilemeye verdim. Şık olduğunu söyledim. Ama değil. Bulabildiğim en ucuz banyo takımı ama daha önce orada bulunan, siyah küfle kaplı ve çoğunlukla çatlak olan banyo takımından çok daha iyi. Böylece, parlaklığı nedeniyle evin geri kalanıyla uyumsuz görünen yeni ve güzel bir siyah-beyaz banyom oldu, ancak yavaş yavaş ilerliyoruz.

Max ve Megan barışmış gibi görünüyorlar. Megan onu işten bırakıyor ve okuldan önce ve sonra müsait olduğunda alıyor. Hala ilişki durumlarından emin değilim ama sormak bana düşmez. Hatta bazı akşamlar boya ve dekorasyona yardım etmek için uğruyor, bu da Max'i de katılmaya zorluyor.

Artık bardaki işimden ve Harriet'in hesabından gelen birkaç bin sterlinle Henry'ye işçilik ve sipariş ettiği inşaat malzemeleri için ödeme yapabiliyorum. O çok profesyonel bir inşaatçı. İnşaat işleriyle ilgili çok fazla deneyimim yok ama ben bile standartlarının yüksek olduğunu söyleyebilirim. Bir inşaatçı olarak becerileri söz konusu olduğunda, hiçbir şikayetim yok.

Para hala sıkışık, ama en azından fazla çeklerimi ve faturalarımı ödemek için bir çentik açabiliyorum. Bu evin ipotek ödemesi ya da kirası yok.

hayat kurtarıcıdır. Hazır olduğunda Max'e on sürüş dersi almak için sessizce para biriktirmeyi bile başarıyorum.

Henry buradayken ona karşı olabildiğince kibar davranıyorum. Mutlu aile maskaralığında ne kadar ileri gitmemi istediğinden tam olarak emin değilim ama benimle ve Max'le vakit geçirmekten memnun görünüyor. Akşamları genellikle geç saatlere kadar çalıştığı için akşam yemeklerini de bizimle birlikte yiyor.

"Anne, neden Henry'yi yemeğe davet edip duruyorsun? Max bir akşam yemeği hazırlarken bana sordu. Henry yukarıda zımpara işlerini bitiriyordu.

"Bizim için bir sürü iş yapıyor.

"Evet, bu onun işi, değil mi?

Güveç kasesini mutfak masasının ortasına yerleştiriyorum. "Evet, ama..." Duruyorum, neler olup bittiğini düşündüğümünden daha iyi bilen oğluma verecek yeterince iyi bir cevabım olmadığının farkındayım. "Sanırım yalnızlık çekiyor," diyorum. "Sadece nazik olmaya çalışıyorum.

"Sana fena halde aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Evet, farkındayım ama aynı şekilde hissetmediğimi ona açıkça belirttim.

"Sizce de bu onu biraz yönlendirmiyor mu?

"Sanırım öyle," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Seninle arası iyi miydi?" "Ne demek istiyorsun?

"Ondan hoşlanıyor musun? Sana karşı kaba falan davrandı mı?

'Hayır, sadece her akşam yemeğe gelmesini garip buluyorum. Megan o etraftayken gelmek istemiyor.'

"Yapmıyor mu? Neden?"

Max omuz silkiyor. "Sanırım o da onu tuhaf buluyor. Max mutfaktan çıkar.

İçimde büyüyen endişe duygusuyla yemeğe devam ediyorum. ERTESİ AKŞAM, Henry'nin bugün eve erken gideceğini söylemesi Max ve benim huzur içinde yemek yiyebileceğimiz anlamına geliyor. Saat yedide Megan'ın arabası garaj yoluna yanaşıyor, direksiyonda Max var. Frene çok sert bastığında kendi kendime kıkırdıyorum ve araba sarsılarak durup hem onu hem de Megan'ı öne doğru savuruyor. Arabadan inip eve doğru yürürken birlikte gülüyorlar.

Ev.

Bulaşık yıkamayı bitirmek , sosis ve patates püresinden oluşan, yoğun soslu bir yemeği hazırlamama sadece birkaç dakika kaldı.

"Merhaba Natasha," diyor Megan parlak bir sesle.

"Merhaba, tatlım. Onu bıraktığın için teşekkürler. Sürüş nasıl gidiyor Max?' Ben ekliyorum.

Max bana gözlerini deviriyor ama bu her zamanki göz devirmesinden farklı. Bana kızmıyor ya da sinirlenmiyor ama hafifçe takılmamdan hoşlanıyor. "Megan'ın frenleri gerçekten hassas," diyor buzdolabını açıp yarı sarhoş bir kola şişesi çıkarırken.

"Frenlerim iyi, çok teşekkür ederim," diyor Megan, koluna hafifçe vurarak.

Akşam yemeğine kalmak ister misin, Megan? Henry eve erken gidiyor. Şimdi bitiriyor.'

Hayır, teşekkür ederim. Bu gece gelemem. Geç saate kadar çalışmam gerekiyor, o yüzden şimdi gitmeliyim. Max'e döner. "Yarın sana mesaj atarım," diyor ve onu hızlı bir öpücük için kendine çekiyor. Oğlum o kadar kızarıyor ki neredeyse tezgâhtaki domates ketçap şişesiyle aynı renge bürünüyor.

Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hoşça kal, Megan. Bana küçük bir el sallıyor ve evden çıkıyor.

"Yemekten önce duş almak için zamanım var mı?" "Evet, eğer acele edersen.

"Güzel. Birkaç yudum kola içiyor ve şişeyi buzdolabına yerleştiriyor. Kim bu insan? Eski Max şişeyi kapağı kapalı bir şekilde kenarda bırakırdı. Mutfaktan çıkar.

Henry'nin neşeyle, 'Selam dostum,' dediğini duyuyorum. 'Ee... merhaba,' diye homurdanıyor Max.

Max'in Henry'nin yanında garip davranmasına sırtıyorum. Belli ki Max mutlu bir aile olma konusunda benim kadar istekli değil.

"Evet," diyor Henry mutfığa girerken, "yataklar dışında üst kat büyük ölçüde temizlendi, halıların geri kalanını sökmem için hazır.

Bu harika. Teşekkürler, Henry. Şimdi gidiyor musun?'

'Ah, evet, görünüşe göre eve acele etmeme gerek yokmuş. Yemek güzel kokuyor. Gözlerimizi kilitliyoruz, diğerinin önce geri adım atması için cesaretlendiriyoruz.

'Sosis ve püre,' diyorum sahte bir gülümsemeyle.

Bir sandalye çekip oturuyor. Masada sadece iki yer olduğu belli, ama üçüncüyü getirip planladığımdan biraz daha sert bir şekilde önüne koyuyorum. Bana kaşlarını çatıyor.

'Dikkatli ol, Nat. Bir şeyleri kırmak istemezsin.

Cevap vermedim.

"Bu arada yarın çalışmayacağım.

"Oh? Bu beni şaşırttı çünkü son sekiz günde bir gün bile izin yapmadı. Adam tam bir iş makinesi. Ona defalarca her gün çalışmasına gerek olmadığını söyledim ama dinlemedi bile. Belki de yapacak başka bir şeyi yoktur. O bir muamma, gerçekten, muhtemelen oldukça yalnız. Başka bir inşaat işi yok mu? İnsanlar için başka bir iş yaptığından bahsetmedi. Başlangıçta izin aldığını söylediğini biliyorum ama başka bir inşaat işi olduğuna dair hiçbir ipucu yok. O kötü bir koku gibi etrafımda dolanmadan günü tek başıma geçireceğim için rahatladım.

"Evet, bugün izinliyim.

"Hiç sorun değil. Haber verdiğin için teşekkürler. Planladığın güzel bir şey var mı?"

"Belki . Donup kaldım.

"Takılmak mı?"

"Evet, bilirsin, bir çift gibi.

"Ama... biz bir çift değiliz.

"Belki hayır, ama birlikte vakit geçirmek güzel olurdu, değil mi? Belki birkaç kadeh bir şeyler içmeye gideriz. Bahse girerim birkaç içkiyle çok komik oluyorsundur.

Yüzümü fırına dönüyorum, burnumu sıkıyorum ve yavaşça ona kadar sayarken gözlerimi kapatıyorum. Yemeği servis ederek kendimi meşgul ediyorum. İyi ki fazladan sosis pişirmişim. Zaten genelde yaparım çünkü Max hep ikinci bir porsiyon ister ama bu gece bir taneyle yetinmek zorunda kalacak.

Henry sessizliğini koruyor ama gözlerinin başımın arkasına dikildiğini hissedebiliyorum. Max birkaç dakika sonra gerginliği bozuyor.

"Eve gideceğini sanıyordum. Max'in sesi sertti. Onu suçlamıyorum.

"Evet, öyleydin ama sevgili annen beni tekrar davet etme nezaketini gösterdi.

Dönüp yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra ketçap şişesini gereğinden fazla bir güçle masanın ortasına bırakıyorum.

Max bir sandalye çeker.

"Akşam yemeğine kalmamla ilgili bir sorunun mu var?" diye sorar Henry. Sesinde ilk kez Max'e yönelik bir saldırganlık havası vardı. Bir tartışmaya dönüşmemesini umarak nefesimi tutuyorum.

Max Henry'ye ters bakar, Henry de ona ters ters bakar. Kahretsin.

Burada devreye girmeliyim.

"Max, akşam yemeğinden sonra üst kattaki eski duvar kağıdını sökmeme yardım eder misin?

Max gözlerini Henry'den ayırır. "Her neyse.

"Annenle böyle konuşma genç adam," dedi Henry.

'*Annemle* nasıl istersem öyle konuşurum. Bana bir şey söylemeye hakkın yok. Sen bu ailenin bir parçası değilsin.'

Henry sinirleniyor ve yumruğunu masaya vuruyor.

"Henry, sorun yok," diyorum çabucak.

"Hayır Nat, değil. Seninle konuşma şeklini yanına bırakamazsın.

"Belli bir noktaya kadar aynı fikirde olsam da Max benim oğlum ve bununla nasıl başa çıkacağıma ben karar veririm.

Henry çenesini sıkıyor, bana bakıyor. Bir patlama ya da başka bir şey olması için kendimi hazırlıyorum ama olmuyor. "Tabii, sorun değil," diyor.

Mutfak garip bir sessizliğe gömüldü. Henry'ye kaşlarımı çatmamaya çalışarak önüne bir tabak yemek koyuyorum. Bana gülümsüyor, gerginlik unutuluyor. "Şeref, aşkım.

Max'in gözlerini devirdiğini görüyorum.

"Aklıma bir fikir geldi," diyor Henry ağzı açık çiğnerken. 'Max'in beni gölgelemesine ve inşaat ticareti hakkında biraz bilgi edinmesine ne dersin? Nat, bundan daha önce bahsetmiştin, değil mi? Hayatında başka bir şey yapmadığını düşünürsek, bir meslek öğrenmesi onun için iyi olur.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Max önce davrandı. "Ben .

Uzun bir nefes aldım. Max'in inşaat işine girmesini istemediğimden değil, sadece Henry'den öğrenmesini istemiyorum. Başlangıçta bunun iyi bir fikir olabileceğini söylemişim ama o zamandan beri çok şey oldu. Bu Henry'nin manipüle etmeye çalıştığı başka bir şey ve ben bundan hoşlanmıyorum. Max'in inşaatçı olmasını çok isterim, eğer yapmak istediği bir şeyse, ama Henry'nin ona herhangi bir şey için baskı yapmasını istemiyorum. Çok ileri gitmeden önce bu konuda konuşmam gerekiyor ama Henry'nin üzerimde çok fazla etkisi olduğu gerçeği dilimi tutmama neden oluyor. Bu şantaj meselesi hakkında ne yapacağıma hâlâ karar veremedim.

"Nat," diyor Henry, "ne düşünüyorsun? Max'i tamamen görmezden geldi ve şimdi kendimi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış gibi hissediyorum, ama elbette oğlumun tarafını tutacağım.

"Sanırım Max'in şu anda yeni bir işe başlaması ve muhtemelen birkaç hafta içinde okula başlayacak olmasıyla yeterince uğraşması gerekiyor.

Max bana sırtıyor, onun tarafını tuttuğum için memnun görünüyor. Henry nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve yemeğini bitirmekle meşgul oluyor.

Max bir bardak suyu höpürdeterek içiyor, sonra ayağa kalkıyor.

"Yemek için teşekkürler. "Bir şey değil, Max.

Mutfaktan çıktı. Kulak mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz Henry'ye döndüm. "Sakin bir daha oğlumla böyle konuşayım deme.

'Belki de sizinle nasıl konuştuğuyla daha fazla ilgilenmelisiniz. Saygısız ve kaba biri. Kendisine biraz terbiye verilmesinde fayda var. Belli ki hayatında hiç erkek rol modeli olmamış.

"Yine de onunla bu şekilde konuşmaya hakkınız yok.

Henry ayağa kalktı ve mutfak masasının üzerinden bana doğru eğildi. "İkinize de güçlü bir erkek iyi gelebilir.

"Defol. Dışarı.' Elimle kapıyı işaret ettim.

Henry bana sırttı. "Pazar günü görüşürüz,

Nat.

Ön kapıyı çarptığını duyana kadar nefesimi bırakmıyorum. Minibüsüyle garaj yolundan hızla aşağı iniyor ve ardından bir toz bulutu gönderiyor. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Üzerimde çok fazla kontrolü var. Boş araba yoluna bakarken midem düğümleniyor.

"İyi misin anne?

Döndüm, Max'in içeri girdiğini duymamıştım. "Evet. İyiyim.

Max birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Birmingham'da sana zor zamanlar yaşattığımı biliyorum ve o durumdan kurtulmama yardım ettiğin için sana hiç teşekkür etmedim ama buraya taşındığımıza memnunum. Burayı seviyorum ve gelecek yıl üniversiteye gidebilmek için okula geri dönmeyi gerçekten çok istiyorum.

'Bence bu harika bir fikir. Önümüzdeki hafta okulla irtibata geçip sizi kaydettireceğim.

Max başını sallar. "Teşekkürler. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ... sen haklıydın anne.

Kalbimi tutuyormuş gibi yapıyorum ve şok içinde tezgâha doğru tökezliyorum.

Max gülüyor. "Evet, evet, tamam, yüzüme vurma. Henry'den de hoşlanmıyorum. O bir pislik.'

İç çekiyorum. "Biliyorum. Üzgünüm ama... Ona kibarca hayatına devam etmesini söylemenin bir yolunu bulmalıyım.

"Neden ona iş için borcunu ödeyip siktir olup gitmesini söylemiyorsun?

"Çünkü... çünkü... o kadar basit değil.

"Sanırım bazı şeyler asla basit olmuyor.

"Bu konuda haklısın.

Gürültülü patlamalar beni derin uykumdan uyandırdığında gece yarısıydı. İlk başta endişem artıyor ve yataktan kalkıp merdivenlerden aşağı, gürültüye doğru sendeleyerek inerken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Daha ön kapıya varmadan kim olduğunu anlıyorum.

Kapının kilidini açtığımda Henry'yi kapımın eşiğinde durmuş, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken buluyorum. Elini kapının pervazına koydu, ayağı kaydı ve neredeyse kafasını kapıya çarpıyordu.

"Henry, ne oluyor? Onun yanından geçip araba yoluna bakıyorum. Minibüsü orada değil, demek ki köyden yürüyerek gelmiş. Kör kütük sarhoş, zar zor ayakta durabiliyor.

"Siz lanet olası kadınların hepsi aynısınız, değil ?"

"Affedersiniz?"

Yalpalıyor ve ağzının kenarındaki salyayı siliyor. 'Sadece biz düzgün adamlardan faydalanıyolarlar. Benim lanet karım da tamamen aynıydı.'

"Bakın, karınız sizi terk ettiği için üzgünüm, ama benimle uğraşmanıza gerek yok.

Çenesini sıkıyor ve hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. "Lanet olası sürük beni yedi yıl önce terk etti. Beni başka bir herifle aldattı. O zamandan beri onu görmedim.

"Üzgünüm, ama-

"Hayır, üzgün değilsin! Bana yine yalan söylüyorsun.'

"Henry..."

Bir yığın balgam çıkarır ve kapının kenarına tükürür. Bir adım geri atıyor, dengesini kaybediyor ve devriliyor. Bu halde karanlıkta eve yürümesine izin veremem. Buraya gelmeyi başardığını biliyorum ama şu anda zar zor ayakta durabiliyor.

'Henry... Tanrı aşkına. Gel ve kanepemde uyu.' "Senin lanet olası merhametine ihtiyacım yok, kadın!"

"Bu acıma değil. İster inan ister inanma, bana inanılmaz derecede korkunç davranmana rağmen ben kötü bir insan değilim ve eve karanlıkta dönmene izin veremem. Ona doğru yürüyorum ve yere çömelıyorum. Bunu yaptığım anda, yana doğru hamle yapıyor ve bağırsaklarını havaya kaldırıyor. Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum.

İyi bir olma kararından anında pişmanlık duydum.

Uzun bir gece olacak.

BİR Henry'yi ön kapıdan sürükleyerek alt kattaki küçük tuvalete götürmeyi başardım ve burada bir saat boyunca aralıklarla kusmaya devam etti. Bana birkaç küfür savurmak ve ölmek istediğini söylemek dışında pek bir şey söylemiyor.

Onu temizliyorum, bir bardak su veriyorum ve kanepede sızması için ikna ediyorum. Kendi kusmuğunda boğulmaya başlarsa diye yanından ayrılmaktan biraz çekiniyorum ama artık kusmuğun vücudundan çıktığına eminim, bu yüzden horlamaya başladığında yere başının yanına bir kova koyuyorum ve yukarı çıkmadan önce üzerine bir battaniye örtüyorum.

Yatağa girdiğimde saat sabahın üçünü geçmişti. Max her şey boyunca uyudu, ki bu tam ona göre. Pek yardımcı olacağından değil. Muhtemelen Henry'ye gitmesini söylerdi.

Sonraki bir saat boyunca Henry'nin kıpırdadığını duymadım, bu yüzden dörtten sonra nihayet uykuya daldım. Uyandığımda Henry'yi bıraktığım pozisyonda bulmak için aşağıya iniyorum. Nefes aldığından emin olmak için hızlıca kontrol ediyorum ve kahvaltıya başlamadan önce beni uyandırması için hızlı bir duş almaya karar veriyorum.

Saçıma şampuan sürerken derin nefesler alıyorum. Henry ile aramızdaki durum artık tuhafın da ötesine geçmişti. Karısının onu başka bir adam için terk etmesinden dolayı yalnız ve acı içinde olduğu açık, ama hayatıma girip beni mutlu aileler oynamaya zorlayabileceğini düşündüren şey ne? Onunla bir sırrı paylaştığımızı biliyorum, ama onu reddettiğinden beri kötü bir dönüş yapmış gibi görünüyor.

Duşu kapattım, perdeyi geri çektim ve Henry'nin açık kapı aralığında durduğunu görünce çılgılık attım. Kapıyı kilitlemişim. Kilitlettiğimi biliyorum, peki şimdi nasıl açık?

Duş perdesini tuttum ve vücudumu sakladım. "Henry! Ne yapıyorsun?"

"Sadece teşekkür etmeye, hoşça kal demeye ve dün gece için özür dilemeye geldim.

Kalbim hala davul gibi çarpıyor, ama hala sıırılsıklam ve transparan bir perdenin arkasında çırılçıplak başımı sallamayı başarıyorum. 'Um... evet, rica ederim. değil. Aslında iyi değil ama... Şimdi bunu konuşmak için doğru zaman değil. Yarın görüşürüz.'

Henry korkunç görünüyor, aynı anda hem solgun hem de yeşil. "Evet, yarın görüşürüz Nat.

Ve o gitti.

Birkaç dakika sonra duştan çıktığımda bile hala nefesimi tutamıyorum.
Kapının kilidini kontrol ettim. Lanet şey alışmıyor bile. Henry takmıştı.
Sapık.

Henry'nin gittiğini öğrenince biraz rahatladım. İşe gidiyorum, öğleden sonra ev ve bahçeyle uğraşmak için geri dönmeyi dört gözle bekliyorum. Belki sebze bahçesi fikrine geri dönebilirim ama onu başka bir yere, altında ceset olan yeni verandadan uzağa taşıyacağım.

Ne zaman düşünsem hala gerçekmiş gibi gelmiyor. Bazen tüm bunların sadece kötü bir rüya olup olmadığını ve ilaçlarla bulanmış zihnimin bunları uydurup uydurmadığını sorguluyorum. Sonra Henry'nin bana nasıl şantaj yaptığını hatırlıyorum ve midemdeki o endişe dolu düğüm yeniden sıkılaşıyor.

İşten döndüğümde boş bir evle Güneş dışarıda ve bahçeye vuruyor. Temiz havanın içeri girmesi için kapıların açık olması çok güzel. Kışın ortasında, pencerelere kar ve yağmur yağarken burayı yenilemek tam bir kabus olurdu. Bu aynı zamanda Henry'nin kapıları açık bırakabileceği ve bahçedeki çamur ve yaprakları ezmeden temiz bir şekilde çalışabileceği anlamına da geliyor. Çok düzenli bir inşaatçı; vermeliyim. Arkasını temizlediğinden emin ve yeni halılar döşendikten sonra halıyı kirden uzak tutmak için botlarının üzerine plastik koruyucular giyeceğini söylüyor.

Kulübeden rastgele bahçe aletlerini alıyorum - bir kürek, çatal ve makas - sonra bahçede dolaşıyorum, veranda alanından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Kendimi oraya gitmeye ikna edemiyorum. Çok yazık, çünkü gerçekten de küçük, sevimli bir güneş tuzağı ve birkaç sandalye, bir masa ve belki de bir dizi renkli saksı bitkisi kurmak için mükemmel bir yer olurdu.

Evin hemen karşısında, düz ve çok fazla büyümemiş تنها bir alan buldum. Dikenli çalılar ve ısırgan otları da dahil olmak üzere her şeyin sökülüp atılması gerektiğini kabul ediyorum, ancak alanı temizlemek için neden bir başlangıç yapamayacağımı anlamıyorum. Ancak en son bahçemle ilgilenmekten keyif almak istediğimde bir ceset bulmuştum, bu yüzden kökleri sökmeye ve dalları kesmeye başlarken biraz endişeliyim.

Yaklaşık otuz dakika boyunca kesip kazdım, arada bir nefes almak için durdum. Yabani otları çekiyorum, yaklaşık bin sümüklü böcek ve örümcek buluyorum ve birkaç rastgele gömülü eşya, eski paralar, çiviler ve hatta eski bir metal sulama kabı keşfediyorum.

Bir tutam kökü çıkarmak için yabani otların arasına uzanıyorum ve hemen elimi geri çekiyorum.

"Ah! Parmağıma bir şey saplandı. Derimin üzerinde boncuk boncuk kan birikmesini izliyorum. Ellerim toprakla kaplı olduğu için emmekten kaçınıyorum. Bana batan şeyin ne olduğunu merak ederek, köklerin yakınındaki toprağı ortaya çıkarmak için uzun otların üzerine basıyorum. Küçük, metal bir broş yarı gömülü bir şekilde duruyor, keskin iğnesi yukarıya doğru uzanıyor ve masum, çıplak bir eli bekliyor.

Saldırı.

Elime alıyorum ve olabildiğince çok kiri kazıyarak parlak altın ve gümüşü ortaya çıkarıyorum. Arkasında bir yazı var ama okumak imkânsız. Artık kim broş takıyor ki? Oldukça eski olmalı.

Merakım beni yeniyor ve broşu terden ıslanmış sol avucumda sıkarak eve doğru taşıyorum. Tuvalete gitmem gerekmesine rağmen alt tuvaletin önünden geçip mutfığa giriyorum ve orada suyu çalıştırıp broşu temizlemeye başlıyorum.

Çok narin ve kiri çıktıkça pasla delik deşik olduğunu fark ediyorum ve arkadaki toka kopup lavaboya düşüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve temizliğe geri dönmeden önce onu alıp kenara koyuyorum. Tırnağımı kullanarak broşun arkasındaki oymaya gömülmüş kiri nazıkçe kazıyorum. Oymanın kendisi çok küçük, sadece birkaç milimetre boyutunda, bu yüzden tırnağım fazla işe yaramayacak kadar büyük. Sonunda, broşu akan ılık suyun altına tutuyorum ve su basıncının kiri eritmesine izin veriyorum, sonunda gravürün bir anlık ortaya çıkıyor.

Işığa tutuyorum, net bir şekilde okuyana kadar farklı yönlerde çeviriyorum.

C.P.H.

Göründüğü gibi. Ortadaki harf başka bir şey olabilir, çünkü yer yer aşınmış.

Zihnim otomatik olarak *H*'nin yerini dolduruyor: Harriet, ama o zaman neden başta değil de sonda? Belki de *P*, Prudence'ı temsil ediyordur (eğer bir *P* ise).

Aceleci mi ? Belki de ikisine de ait değildi ama bu eski moda bir broş, günümüzde ve yaşta kimsenin takmayacağı bir şey, süslü bir kıyafetin parçası olmadığı sürece. Harriet bunu Prudence'ın yerine takmış olabilir, çünkü Prudence öldüğünde benim yaşlarımdaydı.

"Selam anne.

Max'in yüksek sesiyle o kadar irkildim ki broşu lavaboya düşürdüm. 'Tanrım, beni korkuttun! Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum.

"Kusura bakmayın, hızlıca bir duş almaya geldim. Bu ne?" Broşu işaret ediyor.

Bahçeyi temizlerken buldum. Arkasında bir oyma var ama ne olduğunu anlayamadım. Al, bir bak. Broşu Max'e uzatıyorum, o da alıp benimle aynı şeyi yapıyor ve ışığa tutup soldan sağa çeviriyor.

"C... emin değilim, muhtemelen bir *P* ya da garip bir sembol.. Bu bir *H* mi?" "Ben de öyle düşünmüştüm, evet.

Max omuz silkerek, "Ah, peki," diyor ve broşu bana geri uzatıyor. Alıp bakıyorum. Keşke ben de oğlum gibi , onu ilgilendirmeyen bir şeyi çabucak unutabilen biri. Bu broş benim için önemli olmamalı ama önemli. Çünkü Max'in bilmediği bir şey biliyorum.

Bu broşun bulunduğu yerden sadece 30 metre uzakta gömülü bir ceset var.

Prudence'a mı aitti ve mezara sürüklenirken mi düşmüştü, yoksa Harriet'e mi aitti ve sürüklenirken takıyordu ve bu sırada mı yerinden çıkmıştı?

Son iki haftadır odaları temizlerken başka broş ya da eski moda takı görmedim. Belki Harriet takmayı sevmiyordu. İkisine de ait olmayabilir ama Prudence'ın cesedinin gömüldüğü yere çok yakın bir yerde bulundu, yani bir şekilde bağlantılı olması muhtemel görünüyor. Hasara ve pasa bakılırsa uzun zamandır oradaymış.

Bir fincan çay yapmak için su ısıtıcısını doldururken broşu tezgahın kenarına yerleştiriyorum. "Bir fincan ister misin?" diye soruyorum Max'e.

"Hayır, teşekkürler. Megan bir saat içinde beni alacak ve birlikte takılacağız.

"Tamam. İyi eğlenceler.

Max bana kaşlarını çattı. "Nereye gittiğimi ve ne kadar kalacağımı sormayacak mısın?

Dönüp ona bakıyorum. 'Buraya taşındığımızdan beri çok şey değişti, Max. Sonunda işler yoluna ve eğlenmenizi istiyorum. İlgi alanım dışında,

Ne zaman dönmeni beklemeliyim?' Şaka yaptığımı göstermek için ona sırtıyorum.

"Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım. Yeni bir telefon aldım. Bektan bir şey ama yenisi için para biriktirene kadar idare eder. Sana yeni numaramı mesaj atarım, ama bu gece 10'u geçmemeli. Beni arabayla gezdirecek ve bazı yerleri görecekim.'

'Sonra görüşürüz o zaman. Bu arada artık bir sosyal medya hesabı açmakta özgürsün.

Max başını salları ve duş almak için üst kata çıkar.

Kendime bir fincan çay yapmaya gidiyorum ama en sevdiğim fincanı hiçbir yerde bulamıyorum, bu garip çünkü bu sabah işe gitmeden önce onu kullanmıştım. Tüm dolapları açıp salonu ve yatak odamı iki kez kontrol ediyorum ama kupa hiçbir yerde görünmüyor.

Bulamadığım için sinirlenerek iç geçiriyorum ve başka bir fincanla idare ediyorum. Çay poşetini birkaç kez karıştırıp suyun kararmasını sağladıktan sonra bir kaşıkla alıp köşedeki açılır kapanır kutuya taşıyorum. Kapak açılır.

İşte burada. En sevdiğim kupa. Parçalara ayrılmış.

En büyük parçayı elime alıyorum, içime bir hüzün çöküyor. On yedi yıldır bu kupaya sahibim. Yeşil çaydan başka bir şeyi midem kaldırmazken hamileliğimi geçirdi. Emzirdiğim gecelerin geç saatlerinde, gemiye alabildiğim kadar suya ihtiyaç duyduğumda beni gördü. Max'in gecenin her saatinde uyanık olup kendi özel yürümeye başlayan çocuk dans partisini yapmasından sonra bitkin düştüğümde de birkaç bin litre kahve gördü.

Kırık parçayı çay poşetiyle birlikte çöp kutusuna geri koydum ve kapağı kapattım.

Max kırmış olsaydı, bana söylerdi. Bundan neredeyse eminim. Ayrıca, onu hiç kullanmadı. Benim olduğunu biliyor. Ama Henry'nin onu birkaç kez kullandığını gördüm. Kaybolduğunu fark etmeyeceğimi mi sanıyor? Bunu bilerek mi yaptı? O kadar önemsiz mi?

Bunu ona sormalı ve onunla yüzleşmeli miyim?

İlk düşüncem evet çünkü çok kızgınlm. Kırdı ve kanıtları saklamaya çalıştı; pek de iyi saklamadığını eklemeliyim. Kırık kupayı bulmamı istemeyen biri, kapağı açar açmaz fark edilmemesi için onu usunun daha derinlerine gömmeye çalışırdı.

Henry yapmış olmalı. Max'e güveniyorum. Henry'e güvenmiyorum. Azıcık bile.

Kupamı kırdı ve bu konuda bana yalan söyledi.

O sadece bir kupa değil. Benim için değil.

Sonunda tuvalete gidiyorum, sonra çayımı alıp salona geçiyorum, ayaklarımı ayakkabılarımdan çıkarıp kanepede altıma sokuyorum. Bunun üzerinde çok fazla duramam; aksi takdirde dönüp dolaşıp aynı yere geleceğim. Her şeyi fazla düşünme ve analiz etme eğilimindeyim, ama tüm bu kırık kupa meselesi en azından dikkatimi bulduğum broştan uzaklaştırdı, şimdi aklıma geri dönüyor ve tekrar ilgi odağı olmak için yalvarıyor. Hızlı bir çay molası vereceğim ve sonra otları ayıklamayı bitirmek için dışarı çıkacağım.

Kanepeye oturdum, çayımı aldım ve bir yudum almaya gittim. Kapı çaldı.

Derin bir iç çekerek çayı ön kapıya götürüp açıyorum. İkinci gün Henry dışında hiç ziyaretçim olmamıştı, bu yüzden kim olabileceğini merak ediyorum.

Kapımın eşiğinde bir kadın duruyor. Gergin görünüyor, ama çok güzel ve neredeyse beline kadar uzanan muhteşem uzun siyah saçları var. Beyaz, dökümlü bir yazlık elbise giymiş ve çok az makyaj yapmış.

"Yardımcı olabilir miyim? diye sordum.

"Merhaba, adınız Natasha Moore mu?

Boğazımda katı bir yumru oluşuyor. "Um... evet. Özür dilerim ama sizi tanıyor muyum?

'Hayır, bildiğinizi sanmıyorum. Benim adım Poppy

Kalu.' Gözlerimi ona dikiyorum. "Tamam," diyorum.

Uzun saçlarından bir tutamı gergin bir şekilde sağ kulağının arkasına sıkıştırırken gülüyor. 'Ben... Ben eskiden burada yaşıyordum. Yedi yıl önce adım Prudence Greene'di.

Çay bardağını yere düşürüyorum, kırılıyor ve sıcak sıvı ayaklarıma sıçrıyor.

BÖLÜM III

Çoraplarımı ıslatan sıcak çayı görmezden gelerek, beyin hücrelerim bir pinpon topunun ağa çarpması gibi ileri geri zıplıyor. Ağzımdan bir anda milyonlarca soru dökülmek istiyor ama önümde kızarıp bozaran, ellerini oynatmaya başlayan, elbisesini çekiştiren ve ayaklarına bakan kadına bakarken alt çenem açık kalıyor.

'Böyle aniden geldiğim için çok özür dilerim. Beni gördüğünüze biraz şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum,' diyor hafif bir gülümsemeyle.

Bir saniye bekle.

Prudence Greene bahçemdeki verandanın altında gömülü. Bu rastgele kadın o olamaz. Neden Prudence gibi davranıyor? Neden burada? Bu işin aslını öğrenmeliyim.

"Ben... Evet, özür dilerim..." diyebildim. "Şey... içeri gelmek ister misiniz?" Kenara çekiliyorum ve eğilip kırık kupanın parçalarını topluyorum. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Tadilat yapıyorum.

Prudence olamayacak kadın eşikten adımını atarken başını sallıyor ve etrafındaki soyulmuş duvarlara, çıplak zeminlere ve çöp yığınlarına bakıyor. 'Evet, bunu görebiliyorum. Harika bir iş çıkarıyorsunuz.

Harriet ve Prudence'in evin etrafında gördüğüm resimlerini hatırlamaya çalışırken gözlerimi ona dikiyorum. Prudence gibi uzun siyah saçları olduğunu ve onun gibi zayıf olduğunu kabul ediyorum. Birden ona boş boş baktığımı fark ediyorum.

Bana kaşlarını çattı. "İyi misin?

Üzgünüm... hala biraz şoktayım. Bir fincan çay ya da kahve ister misiniz? Kendime yeni bir tane yapmam gerekecek,' diyorum kırık kupayı kaldırarak.

'Çay çok iyi olur, teşekkürler. Doğru dürüst bir fincan İngiliz çayı içmeyeli uzun zaman oldu.

Su ısıtıcısını tekrar açarak mutfığa doğru ilerliyorum. Buna nasıl yaklaşmalıyım? Ya kim olduğu hakkında yalan söylüyor ya da doğruyu söylüyor ve bu da demek oluyor ki ... verandamın altında gömülü olan kim?

Bu kadını test etmeye karar verdim. Bakalım bazı konularda onu sorguladığımda ne diyecek.

"Sizi gördüğümde verdiğim tepki için çok özür dilerim," diyorum. "Dediğiniz gibi, bu biraz şok edici. Ölümünden sonra Harriet bana bir mektup gönderdi ve bana şöyle dedi

Evi ve her şeyi bana bırakması hakkında. Seni vasiyetinden çıkardığını söyledi.

Poppy gülümser. "Evet, tabii ki. Şokunuzu tamamen anlıyorum.

Aniden geldiğim için tekrar özür dilerim.' Çayını

yaptım ve bardağı ona uzattım.

"Teşekkür ," diyor. "Sanırım kendimi açıklamam ve neden burada olduğumu söylemem gerekiyor.

Sertçe yutkunuyorum, titrek bir elimi uzatıyorum, kendimi bir sandalyeye bırakırken masaya yaslanıyorum. Poppy karşıma oturuyor, iki eliyle bardağı kavırıyor.

Aman Tanrım. Evi benden almaya çalışmak için burada. Tek düşünebildiğim bu.

Hayır. Hayır. Hayır.

O bunu yapamaz. Yasal sahibi benim. O yıllar önce vasiyetten çıkarıldı. Artık söz hakkı yok. Ve Prudence olamayacağına göre, daha da az söz hakkı var.

Poppy boğazını temizler. "Harriet'le aramızda neler olduğunu anlatmadan önce, buraya evi senden almaya gelmediğimi bilmeni ve içini rahatlatmak istiyorum. Omuzlarım gözle görülür bir şekilde gevşerken yüzümdeki rahatlama hemen anlaşılıyor olmalı çünkü gülümsüyor. 'Ev ve içindeki her şey sana ait Natasha. Harriet vasiyetini değiştirdi ve ben de bunu kabul ediyorum. Benim burada olmam hiçbir şeyi değiştirmez.

Başımı sallıyorum ama içimden bir ses yalan söylediğini söylüyor. Kimliği konusunda beni henüz ikna edemedi.

"Peki neden buradasın?" diye soruyorum. 'Son yedi yıldır neredeydin? Neden adını Poppy Kalu olarak değiştirdin?

Poppy çayından küçük bir yudum almadan ve fincanı masaya geri koymadan önce oturduğu yerde . 'Harriet'e ve eve saygılarımı sunmak için buradayım. Birlikte yaşaması kolay bir kadın değildi. Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Ancak ölümünün ardından sizin kim olduğunuzu ve evi alacağınızı açıklayan bir mektup da aldım. Abioye ve ben - pardon, o benim kocam - son beş yıldır Nijerya'da onun ailesiyle birlikte yaşıyorduk. Ondan önce bir süre Avrupa'yı dolaştık ve sık sık Nijerya'ya geri döndük. Harriet'i terk ettiğim için hiç pişman olmadım. Çok çıkarıcı biriydi ve onun çatısı altında daha fazla kalamazdım. Bir an tedirgin görünüyor ve koltuğunda kayıyor. "Sen hiç

Hiç kaçıp yeni bir hayata başlamayı, yeni bir kimliğe sahip olmayı ve eskiden olduğunuz kişiyi unutmayı dilediniz mi?

Soruya neredeyse güleceğim çünkü benim için tam on ikiden vurdu, ama bunu kabul edemem, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Açıklaması kesinlikle samimi görünüyor. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlamakta uzman değilim ama bu kadına baktıkça daha tanıdık geliyor.

'Sanırım bunu anlayabiliyorum,' diyorum. 'Birkaç hafta öncesine kadar senin ya da Harriet'in varlığından bile haberim yoktu. Annem bana Harriet'ten hiç bahsetmedi. Ben on yedi yaşındayken onunla bağlantımız koptu.

Poppy'nin nefesi kesildi. 'Tanrım! Neden? ... Üzgünüm, sorduğumu unuttum. Beni ilgilendirmez.'

'Hayır, sorun değil. Hamileydim ve ailem bebeği doğurma kararına katılmadı.

Poppy'nin gözleri parlıyor. "Vay canına, çocuğun mu var?" "Evet. Max.

"Hep bir çocuğum olsun istedim ama... maalesef Abioye ve ben henüz hamile kalamadık.

"Çok özür dilerim. Ve gerçekten üzgünüm. Max'in bir kaza olduğunu biliyorum, ancak onu öğrenmeden önce bile bir gün çocuk sahibi olmak istediğimi biliyordum. Çocuk sahibi olamama fikri en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir korku.

Vücudum bu kadının etrafında gözle görülür bir şekilde gevşedi. Sanırım ona inanıyorum, ama göğsümde yükselen bir panik var ve yavaşça boğazıma doğru ilerliyor.

Bahçemde gömülü olan kadın kim?

Poppy/Prudence hala konuşuyor, bu yüzden endişemi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. '... Harriet ben küçükken, ailemi bir arabada kaybettikten sonra beni yanına aldı. kaza.'

Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Yani... annen... Joan mıydı?

Evet, Joan. Sanırım Harriet'ten daha yaşlıydı. Harriet sert ama kendi tarzında nazik biriydi. Ancak büyüdükçe onun ne kadar çıkarıcı olduğunu anladım ama Abioye ile tanıştığımda onunla evlenmeme izin vermedi. Tam bir ırkçı olduğu ortaya çıktı. O Nijeryalı ve ben ona sırılsıklam aşık oldum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Uzun zamandır ilk kez bir yetişkinle sohbet etmekten keyif aldığımı fark ederek soruyorum.

Prudence tavana bakarken çayından bir yudum daha alıyor, sanki mutlu anısını hatırlıyormuş gibi. "Tatildeydim, İskoçya'da sırt çantamla geziyordum ve o da dağ yürüyüşlerinden birinin rehberiydi. Hemen kaynaştık. Bana Nijerya'daki hayatından bahsetti ve o anda ona aşık oldum ama ailesine daha yakın olmak için Nijerya'ya geri döneceğini söylediğinde bir karar vermem gerektiğini anladım. Harriet bu konuda çılgına döndü. Onun çıkarıcı yaşlı bir kadın olduğunu fark ettim ve ortadan kaybolup yeni bir hayata başlamayı seçtim. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ne parasını, ne evini, ne de başka bir şeyini. Burada kalmak için hiçbir nedenim yoktu, bu yüzden Abioye'yi seçtim ve kararımdan bir an bile pişman değilim.

Kaşlarımı çatarak onun fincanla oynamasını izliyorum ve bir sonraki sorularımı dikkatle düşünüyorum. 'Eğer Harriet'le tartıştıysanız ve kötü bir şekilde ayrıldıysanız, o zaman neden buradasınız? Hâlâ anladığımdan emin değilim. Umarım kaba biri gibi görünmemişimdir ama Prudence neyse ki bunu yanlış anlamıyor.

"Dediğim gibi, ölümünden sonra bana teslim edilmek üzere bir mektup yazmış. Beni bulmayı nasıl başardığından çok emin değilim. Belki de bir dedektif tutmuştur, bilmiyorum. Ama seninle tanışmak istedim. Ben de seni hiç tanıımıyordum. Geriye kalan tek ailem sizsiniz.

Gülümsüyorum. "Yani... biz..
kuzen miyiz? Prudence başını sallıyor.

Harriet beni ne zaman öğrendi? Annem bana ailesi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Harriet daha önce benimle tanışmak istedi mi?"

"Görünüşe göre, annen ve o gençken büyük bir anlaşmazlık yaşamışlar. Ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen anlamsız bir tartışmaydı. Ailemiz tuhaftır ve aptalca uzun bir süre kin tutar. Her neyse...' Prudence uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden atarak devam etti, 'annen Harriet'e onunla bir daha asla iletişime geçmemesini söyledi. Annen öldüğünde, Harriet onun vasiyetinde yer alıyordu ama Harriet ondan hiçbir şey istemediği için annenin ona bıraktıklarını reddetti.

'Annem ona ne bıraktı? Bana hiçbir şey bırakmadı ve ben onun kızıyım.

Korkarım hiçbir fikrim yok. Harriet hiç söylemedi, ama her neyse, tüm bu vasiyet okuma olayı sırasında Harriet sizi öğrendi. Onu terk ettiğimde, vasiyetini değiştirmiş ve her şeyi size bırakmış olmalı.

'Onunla iletişim kurmaya devam ettiniz mi? Bir not bıraktınız ama sonra ne oldu?

"Hayır, onunla bir daha hiç iletişime geçmedim ve bildiğim kadarıyla o da beni hiç aramadı, ancak nerede olduğumu biliyor olmalı çünkü o mektubu bana ulaştırdı. Prudence çayını bitirir ve mutfığa bakarken derin bir nefes alır. "Bu evde bir sürü anı var.

"Ben... oğlumla birlikte geride bıraktığınız eşyalarınızı incelediğimizi ve çoğunu bağışladığımızı ya da attığımızı söylemeliyim. Özür dilerim. Geleceğinizi bilseydim, onları saklardım.

Prudence başını sallar. "Özür dilemene gerek yok. Dediğim gibi, bu evden hiçbir şey istemiyorum. İstedğin gibi kullanabilirsin. Arka yatak odasındaki döşeme tahtalarının altında bir kutu para bulmuş olabilir misin?

"Evet, oğlum buldu.

Prudence sırtıyor. "Güzel. Bulduğun başka sürprizler var mı?" Bana bir bakış fırlatıyor ve kalbimin göğsümde zıpladığını hissediyorum.

Bana sorduğunu düşündüğüm şeyi mi soruyor? Bahçedeki cesetten haberi var mı? Kim olduğunu biliyor mu? Ona bunu sormaya cesaret edebilir miyim?

"Ben... neyi seviyorum? Sessizce sormayı başarıyorum.

'Harriet bu evde her türlü şeyi sakladı ve depoladı. Bazı tuhaf nesnelerle karşılaşmanız beni şaşırtmaz.

Birden aklıma bir düşünce geldi. "Harriet'in üzerinde C.P.H. harflerinin kazılı olduğu bir broşu var mıydı?

Prudence başını hafifçe yana yatırır. "Hmm, hatırladığım kadarıyla hayır. Dürüst olmak gerekirse mücevherlerle arası pek iyi değildi. C.P.H. mi dediniz?"

"Bu baş harfleri tanıyor musun?

"Hayır, üzgünüm, bilmiyorum. Neden sordunuz?"

"Odaları karıştırırken üst katta eski bir broş buldum ve bir zamanlar size ya da Harriet'e ait olabileceğini düşündüm.

"Korkarım ki hayır.

Kalbim biraz kırıldı. Tabii ki asla bu kadar basit olamazdı. "Sorun değil," diyorum küçük bir omuz silkmeye. "Bir çay daha?

"Hayır, teşekkür . Sizinle tanışmak çok güzeldi ama sanırım . "Nijerya'dan onca yolu beni ziyaret etmek için mi geldin?

Prudence güler. 'Hayır, tam olarak değil. Abioye ve ben seyahat etmeyi severiz. Ailesi Nijerya'da oldukça varlıklı, görüyorsunuz ve sık sık uzun süreler için başka ülkeleri ziyaret ediyoruz. Avustralya muhteşemdir.

Kaşlarım kalktı. Nijerya kraliyet ailesinden olabilir mi? Ev ve Harriet'in geride bıraktığı az miktardaki para konusunda telaşlanmamasına şaşmamalı.

'Birleşik Krallık'ta küçük bir tura çıktık ve bir uğrayıp evde neler olup bittiğine bakayım ve sizinle tanışayım dedim. Ancak burada olduğumu kimseye söylemezseniz memnun olurum. Sadece sen ve bir kişi daha biliyor.'

Çabucak başımı salladım. "Evet, tabii ki. Sessizce rahatladım çünkü o yokmuş gibi davranmaya devam etmek çok daha kolay olurdu.

Prudence ayağa kalkıyor ve ben de hemen onu takip ederek ön kapıya doğru yürüyorum. Yemek odasının önünden geçerken olduğu yerde durdu. Bakışlarını takip ettim. Henry'nin alet çantasını gördü. Üzerinde onun adı ve logosu vardı.

"Henry Clayton ev üzerinde çalışan inşaatçı mı?" diye soruyor. "Evet," diyorum sol kulağımın arkasını kaşıyarak. 'Kapıyı çaldı ve birkaç hafta önce çok makul bir ücret karşılığında hizmetlerini sundu. Onu tanıyor musunuz?"

Prudence yavaşça arkasını döner. Yüz ifadesi buraya geldiğinden beri olduğundan tamamen farklı. Sohbet ederken güler yüzlü ve neşeliydi, açıktı ama şimdi yüzünde bir çatıklık var ve gözleri kısık.

"Ben... Evet, onu tanıyorum. En azından, çoğunlukla karısını tanıyordum. Catherine'i. Biz arkadaşlık.'

Adını duyunca zihnimde bir tanıma titreşimi alevleniyor. Vızıldamaya ve beni gıdıklamaya başladı, beni hazırlıksız yakaladı. Bunu söylemesini hiç beklemiyordum ama Henry bir keresinde karısıyla Prudence'ın birbirlerini iyi tanıdıklarını ağzından kaçırmıştı ama bana karısının adını hiç söylememişti.

"Ev konusunda kendi rızasıyla yardım teklif ettiğini mi söylediniz?" diye devam ediyor Prudence. Koridorun tam ortasında durdu, artık ön kapıya doğru gitmiyordu.

"Evet, yaptı," diyorum parlak bir şekilde, ama içimde bir şüphe gölgesi büyüyor. "Size dostça bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Tamam..."

"Henry'yi kovun ve mümkün olan en kısa sürede kendinize başka bir inşaatçı bulun.

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nedenmiş o? Etrafa sordum ve referansları kontrol edildi. Mükemmel bir inşaatçı.'

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," diyor kadın. "Uzun zaman önce bu evde bazı işler yaptı ama... ona güvenmiyorum.

"Bunu detaylandırabilir misiniz?"

"Catherine bana onun çok içtiğini ve bazen ona şiddet uyguladığını söyledi. Üzerinde hiç çürük ya da başka bir şey görmedim, ancak ona zarar vermesinin esasen fiziksel şiddet olmadığı izlenimini edindim.

"Yani ona duygusal tacizde mi bulunuyordu?"

"Sanırım öyle. Bu yüzden onu terk etti.

"Başka bir adamla kaçtı, değil mi?"

Prudence başını sallar. 'Evet, ama ayrılmasının asıl nedeni bu değildi. Sadece onun saçmalıklarına daha fazla dayanamadı. Kendimi kötü hissediyorum çünkü o gittikten kısa bir süre sonra ben de kaçtım. Bana güneyde bir yere gideceğini söylemişti ama adımı değiştirip taşındığım için başka biriyle mutlu olup olmadığını asla öğrenemedim. Sanırım İngiltere'deyken onu bulmaya çalışabilirim. Bana karşı her zaman çok sevecendi ve fırsatım varken ona sahip çıkmadığım için kendimi hep kötü hissettim. Henry ile aranızda bir şey oldu mu?

"Hayır," diye biraz fazla hızlı cevap veriyorum.

Prudence öne doğru eğilip bana nazikçe sarılırken gülümsüyor. Bu jest o kadar ani oldu ki vücudum gerildi ve olduğum yerde kaskatı bir direk gibi dikildim. Bir adım uzaklaşıyor. "Lütfen dikkatli ol," diyor. "Kötü bir çizgisi var.

Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum.

Prudence ön kapıya doğru yürüyor. Uzaktan takip ediyorum, aklımda sorabileceğim başka sorular olup olmadığını araştırıyorum. Dönüyor ve bana hafifçe bir kez daha sarılıyor. Bu sefer ben de ona sarılıyorum.

Seninle tanışmak çok güzel Natasha. Sana yazacağım, tamam mı? Nijerya'ya döndüğümde sana yazabilmen için adresimi de vereceğim. Telefon ya da e-posta kullanmıyorum.'

Bu hoşuma giderdi. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hayatta ve iyi olduğunuzu bilmek güzel.

Prudence bana garip bir bakış atıyor, sanki seçtiğim kelimelerle ilgili beni daha fazla sorgulamak istiyormuş gibi, ama yapmıyor. Dönüyor ve garaj yolunda yürümeye başlıyor. Buraya arabayla gelmiş gibi görünmüyor. Belki biri onu yolun sonundan alıyordur.

Kaybolana kadar onu izliyorum.

Henry hakkında söylediklerini düşündükçe nabzım hızlanıyor.

Neler oluyor burada? Bir şey mi kaçırıyorum?

Mutfağa geri dönüp broşu tezgâhtan alıyorum, az önce aklıma gelen bir düşünce yerine oturuyor. Aceleyle karo zeminde kayıyorum ama tezgâha çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Broşu tutup ışığa doğru kaldırıyorum. Ortadaki sembol ya da harf hâlâ okunamıyor ama C ve H harfleri gayet net görünüyor.

Bu broş Henry'nin eski karısı Catherine'e ait *olabilir*. Prudence'ı ziyarete gelmediyse neden burada olduğunu bilmiyorum.

Ama gerçek şu ki Prudence yaşıyor.

Verandamın altında isimsiz bir kadın cesedi var. Henry'nin karısının adı Catherine, onu yedi yıl önce terk etmiş. Prudence ve Catherine birbirlerini tanıyorlardı ve arkadaştılar.

C.P.H.

Ya ortadaki P bir P değilse? Ya bir semboldüyse?

Ya C & H ise?

Ya verandamın altında gömülü olan Catherine'se... ve ya onu oraya Henry koyduysa?

Vay anasını.

Sonra bunun doğru olduğu gerçeği karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Beynim noktaları birleştirirken broş yere düştü. Bunca zaman Henry'nin *benim* sırrımı sakladığını sanıyordum ama ya ben de *onunkini* saklıyorsam?

Henry'nin karısının mezarına rastladım ve sonra farkında olmadan sırrını koruyarak onu başka bir yere yeniden gömmesine yardım mı ettim? Yoksa o olduğunu bilmiyor muydu? Başından beri Prudence olduğunu söyleyen oydu. Belki de Prudence'ın hayatta olduğunu bile bilmiyordur. Karısının öldüğünü biliyor mu? Ama Catherine olduğunu bilseydi elbette bana itiraf etmezdi, yüzden beni için Prudence olduğunu öne sürdü, ama şimdi Prudence olmadığını biliyorum çünkü o hayatta ve iyi durumda. Ve Henry'nin bunu bildiğinden haberi yok. Ya Henry çok iyi bir aktör ya da o da benim kadar cahil.

Prudence'ın Henry hakkındaki uyarısı aklıma geliyor. Tehlikeli biri mi? Kabul ediyorum, ürkütücü ve sinir bozucu biri ve en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkıyor gibi görünüyor, ama bana karşı hiçbir zaman saldırgan olmadı, en azından fiziksel olarak. Bana şantaj yapıyor ama bir katil mi?

Günün geri kalanını bu yeni bilgileri tekrar tekrar gözden geçirerek, noktaları birleştirmeye ve boşlukları doldurmaya çalışarak geçirdim. Hepsi uyuyordu. Henry'nin kapıma gelmesinin bir nedeni vardı. Belki de mutlu aile oyunu oynamak için değil, bana ve mülke göz kulak olmak içindi.

Pazar sabahı Henry'nin gelişiyile ilgili endişelerim tavan yaptı. Nefesimi tutamıyor, titrememi ve terlememi durduramıyorum. Gergin bir enkaz gibiyim. Bana bir kez bakacak ve bir şeyler olduğundan şüphelenecek.

Henry'nin minibüsü garaj yoluna giriyor, lastikler çakılların üzerinde gürültüyle çıtırdıyor. Mutfak masasında oturuyorum ve elimdeki broşu o kadar sıkı tutuyorum ki keskin kenarı avucuma batıyor. Ayağa fırlıyorum ve sanki beni görmesinden korkuyormuşum gibi sırtımı en yakın duvara yaslıyorum ki bunun saçma olduğunu hemen fark ediyorum çünkü burası benim evim. Saklayacak bir şeyim yok. Bir şeyler saklayan o. Bu adama güven olmaz. Sadece biraz gergin hissediyorum. Kendimi toparlamam lazım çünkü huzursuzluğumu görmesine izin veremem. Her an patlamaya hazır bir fişek gibi ve ona bunu yapması için ateşleme fırsatı vermemeliyim.

Karısının cesedi bulunursa Henry'nin kaybedeceği benden çok daha fazla var. Beklediğim şey . İki kişi bu şantaj oyununu oynayabilir.

Oyun.

Bir planım var. Sadece sakinleşmem gerek.

Ona karısını soracağım, bakalım bir şey söyleyecek mi? Belki Prudence'ın bana söyledikleriyle çelişir. Evimden gitmesini istiyorum, ama geçerli bir sebep olmadan onu öylece dışarı atamam, yoksa atabilir ? Polisi bu işe karıştırmak istemiyorum. Ama onu kızdırırsam, polise bahçemdeki cesetten kolayca bahsedebilir. Ama eğer bu onun karısıysa, kesinlikle bunu yapmaz. Şu anda üstünlük bende olabilir. Tüm bunları anlamak çok zor ve minibüsün kapısı çarparken göğsümde panik yükseliyor. Onu durduramıyorum. Kontrol edemiyorum. Derin nefes egzersizleri bile içimde kopan fırtınayı dindirmeye yetmeyecek. Ama artık ondan kurtulmaya çok yakınım. Sadece dikkatli adım atmam gerekiyor. Çok dikkatli.

Henry bir dakika sonra kapıyı çaldı. Kapıyı açtım. Elinde bir çanta vardı ve yanımdan geçip merdivenlere doğru yürürken, "Günaydın Nat," dedi.

"Henry," diyorum olabildiğince sakin bir şekilde, "konuşabilir miyiz?"

Merdivenlerin yarısında durdu, döndü ve bana baktı. Merdivenlerin dibine yürüyüp yukarı bakıyorum. Benden daha yüksekte olması hoşuma gitmiyor. Üstünlük ondaymış gibi hissediyorum.

"Daha önce bahçede bir şey buldum. Üzerinde bir oyma var ama ne yazdığını anlayamadım. Bakabilir misiniz? Belki sen çözebilirsin.

Henry yavaşça aşağı iniyor ve benim hizama geliyor. "Elbette.

Nefesimi tutuyorum ve titreyen avucumu uzatıyorum, broş üzerinde duruyor. Çok sert sıktığım için küçük kırmızı izler var ve metal küçük girintiler bırakmış. Onu dikkatle izliyorum, vücut dilini inceliyorum, herhangi bir tepki vermesini bekliyorum.

Bir kez göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım," diyor soluk soluğa. Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bunu nereden buldun?" Alır ve ters çevirerek üzerindeki yazıları okur.

'Dediğim gibi, bahçede, bir sürü yabani otun altında gömülü. Tanıdınız mı?'

"Karıma aitti. "Arkasında ne yazıyor?"

C & H. Catherine ve Henry. Baş harflerimiz. Bunu ona ilk yıldönümümüz için almıştım.'

"Sence bahçeye geldi? Kayıtsızca sordum.

"Beni terk etmeden birkaç gün önce, ben Harriet için çalışırken beni burada, evde ziyaret etti. Bahçedeydim, göleti kazıyordum. Tartıştık ve öfkeyle bana fırlattı, sonra da hışımınla uzaklaştı. Onu aldım ve cebime koydum, ama bahçede çalışırken bir noktada düşmüş olmalı. Aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Çok üzülüyordum çünkü bana bıraktığı tek şey buydu. Diğer her şeyi aldı.'

Sözlerini anlıyorum ama alarm zilleri kafamın içinde o kadar yüksek sesle çalıyor ki odaklanmakta zorlanıyorum. O da bana bakıyor, sanki onu gözden düşürecek bir şey söylemem ya da yapmam için bana meydan okuyor. Bana karşı o.

Henry şimdiye kadar karşılaştığım en inandırıcı insan, ama sorun şu ki, yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum.

"Titriyorsun," diyor. Sonra içimi buza çeviren bir şey yapıyor. Elini uzatıp çıplak koluma sürüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Üşüyor musun?"

"Ben... Hayır, ben sadece..."

Broşu bulduğun için teşekkür ederim. Bana yaptıkları için karımdan nefret ediyor olabilirim ama onu hala seviyorum. Bu broş benim için çok şey ifade ediyor.

Başımı sallıyorum, meraklı bakışlarından uzaklaşmak için hızla yere bakıyorum. "Catherine nereye taşındı?" diye soruyorum.

"Söylemedi. Güneyde bir yerde. "O zamandan beri ondan haber aldınız mı?"

"Sadece boşanma işlemlerini sonuçlandırmak için."

"Demek boşandınız? Öylece ortadan kaybolmadı. Sizi terk ettikten sonra onunla başka temaslarınız oldu mu?"

"Evet, doğru."

"Birlikte kaçtığı adamın adı neydi?"

Henry vücudunu hafifçe kaydırıyor ve işte o an çok fazla şey söylediğimi, çok fazla soru sorduğumu fark ediyorum. Geri adım atıyorum, bedenlerimiz arasında biraz boşluk açmaya kararlıyım. Onun bu kadar yakınımda olması midemi bulandırıyor ve küflü vücut kokusunu alabiliyorum.

"Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim," diyorum.

"Nat..." dedi sertçe, "eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi tam zamanı."

'Hayır, hiçbir şey. Üzgünüm.'

Dönüyorum ve hayatım için koşuyormuşum gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum. Henry'nin gözlerini başımın arkasında hissedebiliyorum.

Köşeyi dönüp mutfağa giriyorum ve nefes nefese duvara yaslanıyorum. Derin bir nefes alarak göğsümü tutuyorum.

Burada doğru olmayan bir şeyler var. Tehlikedeyim.

Max tehlikede.

Henry'nin karısını öldürüp bahçeye gömdüğüne dair somut bir kanıt yok ama kesin olan bir şey var: Ondan şüphelendiğimi biliyor.

Sırrını güvende tutmak için sert bir şey yapmasını beklemezdim.

Max bana mesaj atarak o gece on birde döneceğini ve beklemememi söyledi, ben de bir kişilik akşam yemeği hazırladım, sessizce yedim ve sonra akşamı daha fazla duvar kağıdı sıyırarak ve duvarları zımparalayarak geçirdim, ki bu çok terapötik bir sürece dönüştü. Tekrarlı bir iş ve biraz kaba kuvvet dışında çok az konsantrasyon gerektiriyor. Kollarım ağrıyor ve sadece birkaç dakika sonra alnımda ter boncukları oluşuyor. Sırf evin sağır edici sessizliğini dinlemek zorunda kalmamak için telefonumda biraz müzik çalıyorum. Hoşuma gittiğinden emin değilim. Henry bugünün Pazar olduğunu göz önünde bulundurarak günün sadece yarısında çalışmaya karar verdi ve bu beni fazlasıyla mutlu etti. Henry'nin burada olmasını özlemiyorum, ama Max'in etrafta olmaması, yalnızlığımın alışmam gereken bir şey olduğunu fark etmeme neden oluyor. Onun için gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama şu anda doğru yönde ilerliyor ve hazır olduğunda gitmesine izin vermeliyim. Yalnız kalmak on yedi yıldır endişelenmem gereken bir şey değildi, ama şimdi sessiz bir alarm gibi sürekli aklımın bir köşesinde.

Müzik, kaçınılmaz sessizlikle mücadele etmeye yardımcı olur.

Saat onda yukarı çıkıyorum, iyice yorgunum ama ilerlememden memnunum, tozu ve teri temizlemek için bir duş alıyorum ve sonra yatağa giriyorum, ama uyuyamıyorum. Saat on bir geçiyor ve on dakika sonra Max'in geldiğini duyuyorum. Sağ salım döndüğü için içimi bir rahatlama kaplıyor, bu yüzden bütün gün çok çalıştıktan sonra bunun beni uykuya göndermeye yeteceğini umuyorum ama beynim kapanmayı reddediyor.

Koyunları saymayı deniyorum ama saymayı unutmadan önce sadece yüz civarı yapabiliyorum. Tekrar başlıyorum; ancak sonra sıkılıyorum ve vazgeçiyorum.

Terapistimin önerdiği uyku uygulamasını deniyorum, ancak meditasyon ve rahatlatıcı su sesleri bile yarışan zihnimi kapatmaya yardımcı olmuyor. Meditasyonun herhangi bir şeklini hiçbir zaman faydalı bulmadım. Sessizlik, kafamdaki sesleri ve endişeyi daha yüksek, daha belirgin hale getiriyor gibi görünüyor, böylece onlara daha da fazla odaklanıyorum.

Eskiden sahip olduğum rutini düşünüyorum ve bir şeyin farkına varıyorum: Burada gerçekten düzgün bir rutinim yok. Denedim ama evi yenilemek, para konusunda endişelenmek, Henry hakkında stres yapmak, bahçemdeki cesedi keşfetmek, Prudence'ın ortaya çıkması ve yeni bir işe başlamak arasında kendimi sağlam bir rutine sokamadım.

Terapistim rahatlık alanımın dışına çıkmamın benim için iyi olacağını söylerdi. Yine de muhtemelen ilaç tedavimi bu kadar ani bir şekilde kesmemi tavsiye etmezdi. Belki de yeniden başlamak için bir doktora görünmeliyim.

Şu anki asıl sorunum Henry ve yedi yıl önce karısını öldürüp verandamın altına gömme ihtimali. Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum. Max ve ben mutlu ve güvendeyiz, ama ne zamana kadar? Ya Henry karısını öldürdüğünden şüphelendiğimi öğrenirse? Bize düşman olabilir. Sırrını güvende tutmak için bizi öldürür mü?

Doğrulup yastığımı farklı bir şekle sokuyorum, başımı soğuk tarafa yaslamak için ters çeviriyorum ama faydası yok. Uyuyamıyorum. En iyisi kalkayım. Her zaman, uyuyamıyorsanız yataktan kalkmanın en iyi şey olduğunu okumuşumdur. Zihninizin ve vücudunuzun sıfırlanmasına yardımcı olur. Sonra tekrar yorgun hissettiğinizde, yatağa geri döner ve tekrar denersiniz.

Derin bir iç çekerek yorganı geriye savurup yataktan kalkıyorum ve sabahlığımı pijamalarımın üzerine geçiriyorum. Bu gece hava biraz serin. Max'i rahatsız etmemek için koridorda sürünerek ilerliyorum ve kendime sıcak bir çikolata yapmaya karar vererek mutfığa gidiyorum. Ayın ışığı odayı net bir şekilde görmemi sağlamaya yetmiyor, bu yüzden yakındaki bir lambayı açıyorum, tavandaki büyük ışık yerine bunu seçiyorum, ki bu şüphesiz beni kör edecek. Loş lamba bile gözlerimi acıtıyor.

Sendeleyerek mutfığa giriyorum ve gözlerim buzdolabının kapağındaki kırmızı kalemle yazılmış bir kâğıt parçasına takılınca tiz bir çığlık atıyorum.

Selam, Nat. xx

Ellerim ağzıma gidiyor, hıçkırıklarımın geri kalanını burnumdan çekiyorum. Öne doğru bir adım atıyorum ve Max'in yedi yaşındayken harçlıklarıyla aldığı bir kurbağanın buzdolabı mıknaatısı tarafından yerinde tutulan notu çekip çıkarıyorum.

Merdivenlerden inen gürültülü ayak sesleri beni olduğum yerde döndürüyor. Max saçları garip açılarla dikilmiş ve üzerinde sadece bir pantolon altı varken odaya daldığında, kâğıdı arkama saklayarak buruşturuyorum. Tanrı onu korusun, elinde bir süpürge var, sanırım davetsiz bir misafiri defetmek ya da beni korumak için.

Anne! Ne be? Sen iyi misin? Bir çığlık duydum.' Ben iyiyim. Özür dilerim. Bir fare gördüm.'

Süpürgeyi indiriyor. "Bir fare mi?

"Evet, uyuyamadım ve sıcak çikolata yapmak için aşağı indim ve tam açmak üzereyken buzdolabının önüne bir fare koştu. Özür dilerim.

seni uyandırdım.'

Max süpürgeyi duvara dayarken esniyor ve sonra ensesini ovuşturuyor. "Sorun değil. Sadece yarım saat önce döndüm.

"Seni duydum. Megan'la eğlenceli bir gün geçirdin mi?"

"Evet, beni yerel bir kaleye götürdü ve sonra ben de onu yerel bir bara randevuya götürdüm.

"Bu çok güzel.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, gayet iyi," diye cevap veriyorum şarkılı bir sesle. "Sadece kemirgenleri pek sevmem. Oğlumun performansına inanıp inanmadığından emin değilim ama belki de bunu dert edemeyecek kadar yorgundur.

"Tamam, belki de biraz fare kapanı almalıyız. 'Evet, iyi fikir. Peki, iyi geceler.'

"İyi geceler. Max dönüp bir zombi gibi üst kata çıkarken yine esniyor.

Elimde hala arkamda tuttuğum notla olduğum yerde donup kalıyorum. Tehditkâr ya da tehdit edici bir not değil ama buzdolabımın üzerinde durması bana birinin evime girdiğini ve bunu bıraktığını söylüyor. Tek düşüncem bunu bırakanın Henry olduğuydu.

Çöp kutusuna koşuyorum, kapağı çeviriyorum ve içine tıkıyorum. Gözden irak, gönülden irak. Ama öyle değil, değil mi?

Tıpkı broşun arkasındaki oyma gibi zihnime kazındı.

Buzdolabından sütü alıyorum ve ocaktaki küçük tencereye biraz döküyorum. Vücudum titremeye devam ediyor. Bu gece hava soğuk olabilir ama sebebi bu değil.

Henry bu notu bırakmak için evime nasıl girdi ve ne zaman bıraktı? Öğleden sonra ikide buradan ayrıldı, neredeyse on saat önce. Bütün gün ya mutfakta, ya salonda ya da yatak odamdaydım. Hiçbir şey duymadım ya da görmedim ve ışıkları kapatıp yatmak için üst kata çıktığımda not orada değildi. Max'in yarım saat önce içeri girdiğini duydum, peki Henry'nin gizlice girdiğini neden duymadım? O Max küçük ve çevik değil. Ayrıca, minibüsünün garaj yoluna girdiğini duyardım. Tabii ...

Henry hala
burada. Öyle
olmalı.

Minibüsü yolun aşağısına park etmiş olmalı ki ben göremedim, sonra gizlice geri dönüp bir yere saklandı ve doğru zamanı bekledi

Notu bırakmak için, ama ilk etapta neden bıraktın? Benimle uğraşmak için mi? İsteddiği zaman gelip gidebileceğini bana kanıtlamak için mi?

Sütü bir kenarda kaynamaya bırakıyorum ve sabahlığı vücutuma daha sıkı sarıyorum. Tüm duyularım yüksek alarmda. Dönüp mutfığı tararken nefesimi zor tutuyorum, gözlerim iki metre boyundaki bir adamın saklanabileceği olası bir yer arıyor. Çok fazla olamaz.

Beynim bana saçmaladığımı ve gölgelere atladığımı söyleyip duruyor ama kalbim her atışında onun burada olduğunu ve tehlikeli olduğunu haykırıyor. Burnumu ait olmadığı yerlere sokmamam için beni tehdit ediyor. Prudence'in uyarısı aklıma geliyor.

Yapılacak en güvenli şeyin bunu görmezden gelmek ve hayatıma devam etmek olduğunu biliyorum ama bu tehdit başımın üzerinde, Max'in başının üzerindeyken nasıl yapabilirim?

Geçen gün salona astığım uzun perdeler hafifçe seğiriyor. Daha iyi görebilmek için loş ışığı . Duvarları sıyırp zımparaladığım süre boyunca salonda saklanmıyordu herhalde? Saatlerce uğraştım.

Kalbim davul gibi çarpıyor, titreyen elimi uzatıp perdeleri geri çekiyorum. Orada değil.

Pencere, hava akımına neden olacak ve perdeleri titretecek kadar hafifçe aralanmıştır.

Geniş bir nefes alarak perdenin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum. Bu çok aptalca. Evde kimse yok. İçeride olsam bile kapıyı her zaman kilitli tutmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Başımı sallıyorum, dönüyorum ve kendime sıcak çikolata yapmak için mutfığa geri dönüyorum. Karıştırırken kulaklarım hafif bir hışırtı duyuyor. Duruyorum, kaşığı yere bırakıyorum ve sıcak süt tenceresini elime alıyorum, arkamda elinde bıçakla duran Henry'nin suratına fırlatmaya hazırım.

Dönüyorum ve kendimi hiçbir şeye bakmazken buluyorum.

Hışırtı, karo zemindeki kendi ayaklarımdı.

Tanrı aşkına. Kendime gelmem lazım. Kendi canlı hayal gücümle kendimi korkutuyorum.

Sıcak sütü bir bardağa doldurup üst kata çıkarıyorum ve gardırob, perdelerin arkasını kontrol ettikten sonra kapı kolunun altına bir sandalye yerleştirip yatağa giriyorum.

Hâlâ uyuyamıyorum.

Ertesi sabah, gözlerimi açık tutacak enerjim bile yoktu. Sıcak çikolatanın yaptığı tek şey bir saat sonra çiş yapmamı sağlamaktı, bu yüzden koridora çıkmak zorunda kaldım ve sonra banyoda duş perdesinin banyoya çekilmesi bana *Psycho* filminin görüntülerini verdiğinde kendimi korkuttum.

Max saat sekizde içeri girer. "Bugün işin var mı?" diye sorar. "Geç saate kadar yok.

"Henry bugün burada mı?

"Sanırım öyle. Bilmiyorum.

Tost makinesinden kızarmış ekmek çıkıyor ama görmezden . "Max, tadilatı bitirmesi için başka bir müteahhit bulmayı düşünüyorum.

"Güzel.

"Sanırım haklıydın. Garip bir hava veriyor. Onun yanında kendimi güvende hissetmiyorum.

Max yaptığı işi bırakır, buzdolabından kendine bir bardak portakal suyu doldurmaktadır. "Ne demek istiyorsun? Seni incitecek bir şey mi yaptı?"

'Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece bazen içimde bir his oluyor. Karısının nerede olduğu konusunda yalan söylüyor olabileceğini düşünüyorum ve ona güvendiğimden emin değilim.

Max meyve suyundan uzun bir yudum alır. "Karısına ne oldu?"

"Başka bir adamla kaçtı.

Max alay ediyor. 'Ailemize sinsice girmeye çalışmasına şaşmamalı. Muhtemelen onun yerine seni koymaya çalışıyordu.

Oğlumun bunca zamandır gözümün önünde olan bir şeyi görebilmesi beni hayrete düşürüyor. Neden bu kadar kör oldum? İlaçlarımın kesilmesi beni bu kadar mı etkiledi? Beynimdeki sis sadece zayıflatmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm yanlış kararları veriyor, son birkaç haftadır uyurgezerlik yapıyor, bir adamın bana şantaj yapmasına izin veriyor ve ne yaptığım konusunda net bir yöne sahip değilim.

Ben bunları düşünürken Max, elinde boş meyve suyu kutusuyla çöp kutusuna doğru yürürken kaşlarını çatıyor. Pedala bastığını ve kapağın açıldığını duyuyorum.

Tostumu yağlamaya

başladım. "Anne... bu ne?"

"Ne ne?"

"Bu not. Bunu kim yazdı?"

Nefesim kesiliyor ve arkamdaki mutfak tezgahına tutunarak olduğum yerde dönüyorum.

Max notu havaya kaldırıyor, boş meyve suyu kutusunu da tutmaya devam ediyor. "Nedir bu?"

"Ben... Hiçbir şey. Yok bir şey. Sanırım Henry bana bir not yazacaktı ama sonunda yazmamaya karar verdi.

'O zaman neden şimdi korkuyorsun? Bunu dün gece mi buldun? Bu yüzden mi gecenin bir yarısı çılgılık attın?"

"Hayır! Ben... Evet. Başımı eğdim. Max'e itiraf etme vaktim geldi. Bunu daha fazla sürdüremem. Bende yarattığı stres ve endişe bizi tekrar ayıracak ve son birkaç gündür ilişkimizde bir köşeyi döndüğümüzü hissediyorum. Artık bana tek kelimelik cevaplar vermiyor. Bana nasıl olduğumu soruyor ve benim için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor. Ona yalan söylemeye devam edersem, Birmingham'da olduğumuz yere geri döneceğim ve bunun bir daha olmasını istemiyorum.

Bak, sana Henry hakkındaki tüm gerçeği söylemedim. Gerçek şu ki, bana karşı elinde kötü bir şey var ve bana şantaj yapıyor. Ama şimdi onun hakkında bir şeyim olduğunu düşünüyorum. Sanırım karısını öldürdü.'

"Ne oluyor be? Neden böyle düşündün ki?"

Derin bir nefes alıyorum. "Çünkü bahçedeki verandanın altında bir ceset buldum ve Henry cesedi yeniden gömmeme yardım etti, sanırım bu onun karısı ve bu yüzden polise söylememem için beni ikna etti. Yanlış bir karar verdim. Yaptığımı biliyorum ama şimdi sıkıştım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Max portakal suyu bardağını yavaşça indirir ve üzerine koyar. "Az önce bahçemizde bir ceset bulunduğunu mu söyledin?"

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum, gözlerim doluyor. "Evet." "Lanet olsun," diye fısıldıyor.

"Uyuşturucu satıyor olman fikrini önemsiz gibi gösteriyor," diyorum, duruma biraz neşeli bir hava katmayı umarak. Max'in buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama oğluma güvenmemin zamanı geldi.

"Hmm," diyor.

"Sana söylemekte haklı mıydım?"

Max derin bir nefes alır. "Evet.

'Sadece kanıt bulmam ya da bir şekilde bunu yaptığını kabul etmesini sağlamam gerekiyor.

O zaman bizi rahat bırakır.'

Sabahı, beklediğimden daha uzun süren zımparalama işini bitirerek geçirdim ve ardından üst kattaki koridorlarda biraz boyama yaptım. Boyamak da zımparalamak kadar rahatlatıcı. Boya fırçasının tekrarlayan hareketi zihnimin, kafamın içinde ön sıralarda yer almak için savaşılan milyonlarca şey yerine buna odaklanmasını sağlıyor. Kollarım ağrısa da, bu ağrının tadını çıkarmaya başladım çünkü çok çalıştığım anlamına geliyor ve bu eve kendi güzelliğimi ve sıkı çalışma ahlakımı kattığımı bilmek süreci daha da özel kılıyor.

Bu sabah güneş çok güzel parlıyor, bu yüzden zımparalama ve boyama işimi bitirdikten sonra bir fincan kahve alıp temiz hava almak için bahçede dolaşıyorum. Boyadan çıkan duman kafamın biraz sisli olmasına neden oluyordu.

Şimdi resim yapmıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey yok, bu yüzden zihnim Max ile daha önce yaptığım konuşmayı tekrarlıyor. Yeni verandaya ulaştığımda duruyorum.

Kahretsin. Bu kadar uzağa yürüdüğümü fark etmemiştim.

Döşemelere bakarken gözlerim doluyor, karanlık ve soğuk toprağın altında yatan dehşeti hayal ediyorum. Ne olduğunu anlamadan dizlerimin üzerine çökmüş, kahve fincanını yere bırakmış, hüngür hüngür ağlıyorum.

Gerçek şu ki, artık çok derindeyim. Kendimi ya da Max'i tehlikeye atmadan bu durumdan nasıl kurtulabilirim? En kötüsü benim hapse girmem ve Max'in tek başına kalması olur. Hâlâ on sekiz yaşından küçük olduğu ve başka akrabası olmadığı için muhtemelen koruyucu aileye verilir ve sonra ne olur? Düşünmeye bile değmez.

Olması gereken tek şey Henry'nin bizi yalnız bırakması. Onun hayatımdan çıkmasına ihtiyacım var. O çok şey biliyor ama ben daha fazlasını biliyorum. Karısının ayaklarımda altında gömülü olduğundan ve onu oraya koyanın o olduğundan neredeyse eminim. Keşke ölümler konuşabilseydi.

Cesur olmalı, bir plan yapmalı ve beni korkutmadığını ona göstermeliyim. İşler ters giderse her şeyini kaybedebilecek tek kişi o değil. Ve her ne kadar öyle hissetmesem de gücün bende olduğunu da bilmesi gerekiyor.

ERTESİ GÜN, Max işe gitmek için erkenden yola çıkar ve Henry her zamankinden biraz daha geç gelir. Berbat görünmektedir. Yüzü solgundur ve gözlerinin altındaki gölgeler onu bir haftadır uyumamış gibi gösterir ve tehditkâr görünür.

Aslında, bugün bir ara yere yığılması ya da kusması beni şaşırtmaz. Adam kesinlikle hasta görünüyor.

Onun bu halini gördüğümde 'Yeesh,' diyorum.

"İyiym," diyor yüz ifademi görünce homurdanarak. "Sadece akşamdan kalmayım. Henry şiddetli bir şekilde öksürüyor ve elinin ağzını siliyor. 'Evet, şey... o broşu görmek bir sürü eski anıyı canlandırdı ve ben de karanlık bir deliğe düştüm. Geçen gece için özür dilerim. Karımın beni terk ettiği yıllarda hep biraz deliririm.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak savunmaya geçtiğimi gösteriyorum. Özrünü kabul ettiğimden bile emin değilim. "Dün gece burada mıydın, Henry?

Alay ediyor. 'Neden burada olayım ki? Dün öğleden sonra ikide ayrıldım, eve gittim ve içmeye başladım. Hatta dün gece yine o kadar sarhoştum ki, gecenin büyük bölümünde kafamı tuvalete soktum; sonra da kendi sidik ve kusmuğumdan oluşan bir su birikintisinde sızıp kaldım.

'Ve yine de kimse tüm bunları ve aslında tüm gece evde içtiğinizi doğrulayamıyor mu? Devam ediyorum.

"Başka neden böyle görüneyim ki?

Umursamazca omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sen söyle.'

Neden bunu yapmaya devam ediyorsun, Nat? Neden beni rahat bırakmıyorsun? Ben burada yanlış bir şey yapmadım. Bunca zamandır tek yaptığım sana yardım etmektir ve sen bana borcunu nasıl ödüyorsun? Beni aptalca şeylerle suçlayarak ve sana karşı garip bir kan davam olduğunu düşünerek.

"Not ne hakkındaydı o zaman?"

"Ne notu?

"Buzdolabımın kapısına bıraktığın not! diye bağıryorum. Tüm bu olanlarda masum olduğu konusundaki ısrarı son sinirlerime ve beni sinirlendiriyor. Neredeyse hiç bağırmam ya da kendimi kaybetmem. Olay çıkarmak ya da biriyle yüzleşmektense tüm duygularımı içime atmayı tercih ederim. Ama Henry beni yavaş yavaş olmadığım birine dönüştürüyor.

"Aklını kaçırmışsın," diyor gülerek ve uzaklaşmak için dönüyor. "Buzdolabının kapısına hiçbir şey bırakmadım.

'Seni uyarıyorum Henry. Beni ve Max'i rahat bırak, yoksa pişman olursun,' diyorum arkasından.

Dönüp bana doğru, onun bir adamdan beklediğimden daha hızlı hamle yapınca ciyaklıyorum, özellikle de bugün kendini çok narin hissettiği için. İri vücudu benimkine çarpıyor; iri bir eli beni boğazımdan kavırıyor, diğer eli

Diğeri sert parmağını yüzüme doğru tutuyor. O kadar yakın ki ağzından çıkan tükürükler yüzüme sıçrıyor.

Elini boğazımda daha da sıkıyor, dişlerinin arasından tıslayarak, 'Beni tehdit etme, seni kalpsiz orospu' diyor. Seni uyarıyorum, Nat. Bana karşı gelen son kadın...' Duruyor, ağzı açılıp kapanıyor, sanki sözlerini geri almaya çalışıyor.

"E-evet?" Kekelemeyi başarıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ama beni bırakması için ona yalvarmayacağım. Bundan daha fazla kendime saygım var.

Henry boğazımı sıkkan elini hafifçe bırakıyor. Parmaklarının uçları hâlâ o kadar sert batıyor ki, tırnaklarının derimi delip geçtiği keskin bir sızı hissedebiliyorum.

"Sadece hatırla, Nat. Senin bu mükemmel hayatını bir anda mahvedebilirim. Her şeyi inkar edebilirim. Prudence'ı yeniden gömmene asla yardım etmedim. Cesedini toprağa koyan sendin. Ben değil.'

"Bir şeyi unutuyorsun, Henry.

Henry'nin tutuşu tekrar sıkılaşıyor ve ben umutsuzca parmaklarını boğazımdan çekmeye çalışarak öksürüyorum, ama o çok güçlü, kasları sıkı ve yıllarca ağır işlerde çalışmaktan oluşmuş. Konuşabilmem için yeterince gevşedi.

'Şu anda o gövdeyi kaplayan çok profesyonel bir veranda var. Benim tek başıma döşeyecek kadar becerikli ya da bilgili olamayacağım bir veranda. Bunu polise nasıl açıklarsınız?'

Henry'nin dudakları hırıltıyla kıvrılıyor ve dudaklarını kulağıma o kadar yaklaştırıyor ki, dudaklarının kulağımın lobuna değdiğini hissediyorum. "Bunu aklından bile geçirme, sürtük.

"Karını seni aldattığı için suçlamıyorum," diyorum, hissettiğimden daha kendinden emin bir sesle.

Dudaklarından bir hırıltı daha, bu sefer bir hırıltı çıkıyor. "Onunla kimin yattığını öğrenememiş olmam çok yazık.

"Yoksa ne olurdu? Karınıza yaptığınız gibi ona da zarar verecek bir şey mi yapardınız?

"Ne? Ben karımı hiç incitmedim. Benim hakkımda bir şeyler uydurmayı mı seviyorsun?'

Lanet olsun, bu adam çok iyi.

"Yani karını öldürüp bahçeye gömmedin mi? Hay sikeyim.

Bunu neden söyledim ki?

Bana patlamasını, vurmasını, bana küfürler yağdırmasını, inkar etmesini falan bekliyorum. Ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Aslında sırtıyor ve bu ensemdeki ve kollarımdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Henry bir adım geri çekildi ve sonunda boğazımı bıraktı. Öksürüyorum ve öne doğru eğilip, narin boğazımı yakan havayı yutkunarak içime çekiyorum.

"İyi deneme Nat," diyor kıkırdarak.

İnkâr etmediğini söylemiyorum.

"Seni artık burada istemiyorum Henry. Bizi yalnız bırakmanı istiyorum. Eğer gitmezsen, seni dinleyen herkese karını öldürdüğünü ve bahçeme gömdüğünü söylerim.

"Bahçenizde iki ceset olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, Prudence yaşıyor.

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni ziyarete geldi. Daha fazla hava emiyorum ama boğazım bana bağıyor. Sanki bir kibrit yakılmış ve boğazıma dayanmış gibi yanıyor.

"O kadın her kimse, Prudence değildi. Prudence öldü ve bahçeye gömüldü, karım da herifin biriyle kaçtı. Gerçekleri öğren Nat ve beni suçlamayı bırak.

O uzaklaşıyor ve bacaklarım altıma çöküyor. Yere yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Tüm bunlar olurken boğazım yanıyor ve midemden yükselen safrayı zar zor yutabiliyorum.

BOĞAZIM ÖYLE YANIYOR Kİ, sonraki birkaç saat boyunca yutabildiğim tek şey soğuk su yudumları oluyor. Birkaç ağrı kesiciyi boğazımdan geçirmeyi başarıyorum ama boğazımın yarısına kadar sıkışıyor ve onları tekrar yukarı çıkarana kadar öksürerek ve sıçrayarak öğürüyorum. Banyo aynasında boğazımı inceliyorum, parmaklarımı her iki taraftaki belirgin morluk ve parmak izlerinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Boynumu süsleyen birkaç dev morluk var gibi görünüyor. Mükemmel.

Bu çürükleri Max'ten, Darren'dan ve diğer insanlardan nasıl saklayacağım? Morlukların üzerine biraz fondöten sürüyorum, ama makyajım ucuz bir şey, neredeyse hiç kapatmıyor, sadece biraz daha açık hale getiriyor.

Normalden daha yüksek yakalı bir üst giyiyorum ama boynuma kadar uzanmıyor. Zaten çok sıcak. Biri bana sorarsa hemen bir şeyler uydurmam gerekecek.

Darren hasarı hemen fark eder. "Tanrım, Natasha, boynuna ne oldu böyle?"

'Um... bahçeden çıkardığım bir şeye karşı bir çeşit reaksiyon. Dün gece kaşımaya devam ettim ve şimdi yayılıyor. Uykumda biraz fazla kaşımış olabilirim.

"Ahh. Acıyor.'

"Evet." Hızla her zamanki işlerime devam ediyorum ve o beni daha fazla sorgulamadan gözden kayboluyorum. Uzun bir gün olacak.

Max ve Megan vardiyamın yarısında içeri giriyor ve meşrubat sipariş ediyorlar. Megan'ın gözleri boynumda normal sayılandan biraz daha uzun süre kalıyor ve ona iki kolayı uzatırken göz göze geliyoruz. Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. İçimden bir ses boynumdaki izlerin tam olarak ne olduğunu bildiğini söylüyor. Umarım bunu henüz fark etmemiş gibi görünen Max'ten saklıyordur.

Barın köşesinde yerlerini almalarını, gülümsemelerini, gülmelerini ve birbirlerinin kollarına hafifçe dokunmalarını, el ele tutuşmalarını ve arada bir hafif bir öpücük paylaşımlarını izliyorum. Birlikte çok tatlılar ve Max onunla birlikteyken adeta parlıyor.

Yirmi dakika sonra Megan barın arkasında durup bardakları yıkadığım yere doğru yürüdü. Sesini alçaltarak, "Henry'ydi, değil mi?" dedi.

"Ne?

"Boynundaki izler. "Nasıl

yaptın-

"Bir keresinde bana da yapmıştı.

"Ne! Çılgılık atıyorum, sonra ne kadar yüksek olduğunu fark edince irkiliyorum. Boğazımı da acıtıyor. Etrafımızdaki müşteriler yiyecek ve içeceklerine geri dönerken kolundan tutup onu sessiz bir köşeye çektim. 'Ne demek sana yaptı? Ne zaman?

"Yaklaşık bir yıl önce.

"Neden onu polise ihbar etmediniz?" "Çünkü

beni tehdit etti.

"Siktir," diye mırıldandım. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?

"Özür dilerim, sanırım bunun bir kereye mahsus olduğunu düşünmüştüm. Yani, onu kızdırdım ve onun hakkında söylememem gereken bazı şeyler söyledim. Okulda zor zamanlar geçiriyordum ve o bana biraz uygunsuz bir şey söyledi ve ben de kendimi kaybettim. Ona ezik dedim ve daha da kötüsü, karısının onu terk ettiği gerçeğiyle dalga geçtim. Yaptığım yanlıştı, ama beni dışarıda köşeye sıkıştırdı ve boğazımı sıktı, karısından bahsedersem daha fazlasını yapmakla tehdit etti

Tekrar. İnsanların onun hakkında konuşmasından gerçekten rahatsız oluyor, özellikle de konu onu aldatması olduğunda.

Yutkunuyorum ve bu hareket boğazımı yakarken irkiliyorum. 'Dinle, bana anlattığın için teşekkür ederim ama lütfen Max'e bundan bahsetme. Onun endişelenmesini istemiyorum.

Megan gözlerini ona çevirir. "Bunu bilmeli, Natasha. Henry açıkça tehlikeli. Onu kovmalısın.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Çabalıyorum. İnanın bana. Keşke bu kadar basit olsaydı. Gerçekten isterdim. Uzanıp elimi nazikçe koluna ve hızlıca sıkıyorum. 'Lütfen, lütfen, ona söyleme. Ona kendim söylemenin bir yolunu bulacağım. Bu benden gelmeli.

Megan iç çeker. 'Tamam, yapmayacağım, ama dikkatli ol, tamam mı? Polise söyle.

Bunu yanına . Benim yaptığım gibi değil.'

Yapmayacağım. Söz veriyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Megan bana sarılıyor ve sonra Max'e masada yeniden katılıyor. Bana bakıyor, muhtemelen ikimizin köşede gizlice ne konuştuğumuzu merak ediyor. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve o da Megan'a dönüyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama endişelenecek bir şey olmadığı konusunda içini rahatlatıyor gibi görünüyor.

İsteksizce vardiyama geri dönüyorum ve eve gidip uzun, sıcak bir banyo yapma vaktine kadar dakikaları sayıyorum. Hâlâ katı yiyecekleri yutmakta zorlanıyorum, bu yüzden kendimi su ve meyve suyuyla ayakta tutuyorum.

Vardiyamın geri kalanı uzun sürüyor ve sonunda çok acıdığı için zar zor konuşabiliyorum. Midem de açlıktan gurulduyor. Bir şeyler yemeye çalışmam gerekiyor ama her yediğimde sanki jilet yutuyormuşum gibi hissediyorum. Vardiyam biter bitmez kapıdan kaçıyorum ve arabama koşuyorum, kapıyı tüm çerçeveyi titretecek kadar sert çarpıyorum. Otomatik pilotta eve doğru sürüyorum, daha fazla süt almam gerektiğini unutuyorum ve ancak garaj yoluna girdiğimde hatırlıyorum. Artık çok geç. Süt bekleyebilir.

Ben içeri girdiğimde Max salonda, uzaktaki duvarın zımparalanmasını bitiriyordu. Birazını kaçırmış olmalıyım. Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Son birkaç saat içinde daha da koyulaşmış gibi görünen morlukları fark etmeyeceği kadar karanlık olmasını umuyorum.

"Selam anne.

"Hey," diye başarıyorum.

Yukarı bakıyor. "Sorun nedir?

Boğazımı temizliyorum, acı beni sarınca hemen irkiliyorum. 'Ben... um ... Henry bana saldırdı.'

"Kahretsin. İyi misin? Max yanıma geldi ve boynuma baktı. 'Ne oluyor lan? Parmak izi gibi görünüyorlar.'

"Oldukça kızgındı ama her şeyi inkar etti. Hâlâ gömülenin Prudence olduğuna inanıyor ama ben öyle olmadığını biliyorum.

"Nereden biliyorsun? Max'in yüzü şaşkınlıkla dolu. Ben cevap vermeden önce cevabı .

"Geçen gün kapıya geldi ve kendini tanıttı. İlk başta onun Prudence olduğuna inanmadım ama buradaki hayatından bahsettikçe ona inandım. Ayrıca, evin etrafında bulduğumuz fotoğraflardaki genç kadına benziyor.

"Neden buraya geldi?

Benimle tanışmak ve eve veda etmek için. Her neyse, konuşmaya başladık ve Henry'nin evde çalışması konusuna girdik ve bana ona karşı dikkatli olmamı söyledi. Karısının adının Catherine olduğunu söyledi. O anda broşun arkasında C & H yazdığını fark ettim. Catherine ve Henry. Broş Henry'nin karısına aitti. Ona bunu sordum ve onun olduğunu inkar etmedi.

Max başını sallayarak her şeyi anlıyor.

Her neyse, sanırım onu o öldürdü. Cesedi bulduğumda henüz satıcıya parasını ödememiştim ve polisin gelip haberlere çıkmasından ve seni riske atmasından korkuyordum, bu yüzden Henry ve ben bir şekilde cesedi gizli tutmaya karar verdik. Şimdi düşünüyorum da, Henry sadece rol yapıyordu, beni Prudence olduğuna ikna etti ve cesedi tekrar toprağın derinliklerine gömdü.

İkimiz de konuşmayı ilerletmek için ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz birkaç dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz.

"Belki de tekrar taşınmalıyız," diyorum sonunda uzun bir iç çekişle. Bu fikri düşünüyordum ama gerçekten de tek güvenli seçenek bu gibi görünüyor. Henry bizi bulmaya çalışır mı? İsteyeceğim son şey, başka bir tehlikeli adamın bizi ülkenin dört bir yanında kovalaması. Tekrar kaçarsak, sonsuza dek kaçmış mı oluruz?

"Hayır, anne. Daha önce benim yüzümden ve kendimi içine soktuğum durum yüzünden kaçmıştık ama bu sefer kaçmayacağız. Ayrıca, kendin de söyledin, burada mutluyuz. Ben burada mutluyum. Benim Megan'ım var ve sen ... sen de burada mutlusun, değil mi?

'Evet, tabii ki öyleyim. Henry olmasaydı, sonsuza kadar burada kalmaktan son derece memnun olurum.

"O zaman Henry'nin gitmesini sağlamalıyız.

'Keşke bu kadar basit olsaydı. Eğer onu polise ihbar edersem, o zaman kolayca onlara cesetten bahsedebilir ve onu benim gömdürdüğümü söyleyebilir.

'Ama eğer haklıysan ve karısını o öldürdüyse, o zaman suçlu olan odur. Sen değil. Max birkaç dakika bana bakıyor. Eskiden yaptığı gibi bana patlamasını, beni ikiyüzlü olmakla suçlamasını, her şeyin benim hatam olduğunu söylemesini bekliyorum ama yapmıyor. Boynumdaki morluklara bakarken gözlerini hızla kırıştırıyor. "Henry daha önce böyle bir şey yaptı mı?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?

'Karısını öldürdüğünü düşündüğünüzü söylüyorsunuz... Açıkça tehlikeli biri. Hiç başka birine zarar verdi mi?'

Nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyorum. Megan'a ona söylemeyeceğime dair söz verdim ama o bunu kendi kendine anladı. Bunu inkar edemem; aksi takdirde ona yalan söylediğimi anlayacak ve bana güvenini kaybedecek.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle.

Max yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Megan'ı incitti, değil mi? Bu yüzden o etraftayken asla evde kalmak istemiyor.

Bir kez başımı salladım. "Sanırım öyle," diye tekrarlıyorum.

"Şimdi onu gerçekten öldüreceğim," diyor Max. Vücudu neredeyse öfkeyle titreşiyor.

'Max, acele etmeyelim, tamam mı? Dikkatli hareket etmeliyiz. Sadece beni takip et. Sanırım bir fikrim var. Evi satacakmışız ve tadilatı durduracakmışız gibi davranırsak, belki Henry artık ona ihtiyacımız olmadığını anlar. Hayatına devam eder.

"Ama buralarda yaşıyor, değil mi?

'Evet, ama en azından evi her gün ziyaret etmeyecek. Eğer bizi izlemeye devam ederse, o zaman bu polise gidip onu haneye tecavüz ya da taciz gibi suçlardan şikayet etmek için yeterli bir sebep olur.

Max yumruklarını açıyor ama omuzları hala gergin. Kızgın olduğunu ve Megan'la beni korumak istediğini biliyorum ama o sadece bir çocuk. Henry ile yüzleşirse neler olabileceğini bilemeyiz. Bunu riske atamam. Max ciddi şekilde yaralanabilir.

"Henry ile konuşmayacağına ya da Megan'a bu konudan bahsetmeyeceğine söz ver.

"Tamam, ama hafta sonuna kadar gitmezse, onunla konuşacağım.

Uzun bir nefes aldım. Oğlum kendini tehlikeye atmadan önce Henry'den kurtulmak için üç günüm var.

Sorun şu ki, Henry zeki biri. Her şey onu kızdırabilir.

İleride bu oyunu nasıl oynayacağıma dikkat etmeliyim.

Bir sonraki hamlem ne olacak?

Ertesi sabah sinir küpüydüm, titriyor ve terliyordum, Henry'nin gelmesini bekliyordum. Beni bu şekilde hissettirmesinden nefret ediyorum ve artık bunun için ilaç yoksunluğunu bile suçlayamıyorum çünkü bir doz almalı neredeyse iki hafta oldu, yani artık sistemimden çıktı.

Max işe gitti ve beni pencereden dışarı bakıp Henry'nin kamyonetinin garaj yoluna çıkmasını beklerken tırnaklarımı yemeye bıraktı. Max benimle kalmak istedi ama ona hayır dedim ve onu kapıdan çıkarıp Megan'ın arabasına itmek zorunda kaldım. Bana tatlı bir el salladı ve ben de muhtemelen tehlikeli bir katille yüzleşmek üzere değilmişim gibi davranarak el salladım ve gülümsedim.

Henry birkaç dakika sonra ön kapıdan içeri girdi.

"Günaydın," diyor. Dünkü karşılaşmamızı düşününce benim yanımda bu kadar normal davranabilmesini büyüleyici ve rahatsız edici buluyorum. O bir psikopat, muhtemelen bir narsist. Sanki hiç olmamış gibi. En azından bu sabah daha parlak görünüyor. Belli ki artık alkolü bünyesinden atmış.

Ellerim içgüdüsel olarak boynuma gidiyor, hassas bölgelerimi hissediyorum. "Henry, korkarım kötü haberlerim var.

Durur ve alet çantasını yere bırakır. "Şimdi ne olacak?

'Geçen gün Prudence'ın kapıma geldiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Avukatımla temasa geçti ve derhal evden taşınmamı talep etti.

Henry'nin gözleri kısıldı, beynindeki çarklar dönmeye başladı.

"Yalan söylüyorsun. "Sana söz veriyorum, Prudence taşınmamı istiyor.

'Bu doğru olsa bile, artık çok geç. Tapuyu imzaladın, değil mi? Ev yasal olarak senin. Vasiyette size bırakıldı, ona değil. Mülkiyet konusunda söz hakkı yok. Ben aptal değilim, Nat.'

Yutkunuyorum ve konuşmama devam ediyorum. "Evet, ama çok ısrarcı ve kendisine bir miktar tazminat borçlu olduğunu düşünüyor. Bu yüzden onunla bu konuda savaşmaktansa evi satıp paranın yarısını ona vermeye karar verdim. Burada mutlu değilim ve dürüst olmak gerekirse, tadilatlar çok pahalı ve tüm faturaları ödemekte zorlanıyorum. Daha küçük ve daha ucuz bir yere taşınmak daha kolay olacak.

Henry dönüp bana bakıyor, elleri kalçalarında. "Ve bunu kabul etti, öyle mi?

'Evet. Evi olduğu gibi satışa çıkartıyorum, bu yüzden korkarım artık inşaat hizmetlerinize ihtiyacım olmayacak. Yaptığınız iş için size olan borcumu memnuniyetle ödeyeceğim. Bahçedeki ceset konusunda beni istediğin kadar tehdit edebilirsin ama karının ölümünden senin sorumlu olduğuna dair kanıtım var. Prudence ile senin hakkında konuştım ve o gün bahçede Catherine ile tartışırken seni gördüğünü söyledi. Onu boğduğunu görmüş Henry. Kadınlara zarar verme yöntemin bu gibi görünüyor. İnkâr etmenin bir anlamı yok. Bir tanık var. Belki de bunu yapmak istememişsindir. Belki de bana ve Megan'a yaptığın gibi onu korkutmak istedin ama ne olduysa oldu, karın öldü ve onu bahçeye gömdün. Prudence seni gördü ve beni ya da Max'i taciz etmeye devam edersen tanıklık etmeyi kabul etti. Mülküne izinsiz girilmesini o da istemiyor. Bence Max ve beni rahat bırakman hepimiz için en iyisi. Siz bizimkini saklarsanız biz de sizin sırrınızı saklarız.

Nefesim kesiliyor ve çok fazla oksijen çekmemek için ciğerlerimle savaşmak zorundayım; aksi takdirde hiperventilasyon riskiyle karşı karşıya kalıyorum ve az önce dişlerimin arasından yalan söylediğimi ele veriyorum.

"Vay canına," diyor. 'Bu oldukça iyi bir hikâye, Nat. sana.

Öyle. Haklısın. Bunca yıl cinayetten paçayı sıyırdığını sandın. şimdi karar verme zamanın geldi. Bu evi terk et ve bir daha geri dönme, Max ve beni yalnız bırak ya da hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi göze al.

"Peki ya sen, ha? Eğer ben batarsam, seni de yanımda götürürüm.

'Prudence'in ifadesiyle polisin elinde benimle ilgili hiçbir şey kalmayacak.

Cesedi gizli tutmam ve başka bir yere taşımam için beni tehdit ettiğinizi rahatlıkla söyleyebilirim. Karınızı öldürmek için hiçbir nedenim yok. Onu tanı mıyordum bile. O sırada buradan kilometrelerce uzakta, başka bir yerde yaşıyordum. Sağlam bir mazeretim var.' Henry bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri attım ama duvara çarptım.

Yakınıma eğiliyor. Kokusunu almamak için nefesimi tutuyorum. 'Karımı ben öldürmedim. Prudence gördükleri hakkında yalan söylüyor.'

"Gerçekten riske girmeyi göze alabilir misin? sonunda titreyerek cevap veriyorum.

Henry gerginliğime gülümsüyor. "Her neyse. Bu raundu sen kazandın, Nat.' Bana göz kırptı, alet çantasını aldı ve yukarı ıktı.

"Nereye gidiyorsun? Sana hemen ıkman gerektiğini söyledim.

'İyi bir inşaatçı işini asla yarım bırakmaz. Merak etme, sen bu akşam işten dönene kadar ben buradan gitmiş olacağım. Söz veriyorum.'

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Beni yemliyor. Hemen gitmeyecek. Hâlâ üzerimde gücü olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden kararını kabul ediyorum ve işe gitmek için hazırlanıyorum.

Bunun yakında biteceği düşüncesiyle içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Ama başka bir yanımda Henry'nin hâlâ benimle oyun oynadığını biliyor.

Ve hala kazanıyor olması beni inanamayacağım kadar sinirlendiriyor.

Henry ile yaptığım konuşmayı bütün gün kafamda tekrarlayıp durdum. Yeterince konuşmuş muydum? Bana inandı mı, yoksa konuyu kabul etmiş gibi yaparak beni yanlış bir güven duygusuna mı sürükledi? Bu raundu kazanmama izin verdi mi, yoksa benim için başka bir şey mi planladı? Max'in günün çoğunda Megan'la birlikte olacağına sevindim. İstedğim son şey Max ve Henry'nin evde bensiz yalnız kalmaları. Max asabi biri ve ona fırsat verilirse Henry'ye patlamayacağını garanti edemem.

Adrian vardiyam sırasında telefonuma bir mesaj bırakmış, müsait olduğumda onu aramamı istemişti ama henüz geri dönme fırsatım olmadı, bu yüzden yarın sabah vardiyamdan önce onu aramayı not ettim. Artık çok geç, arabayı garaj yoluna çektiğimde saat neredeyse gece on olmuştu.

Henry'nin minibüsü hala burada, hemen yan tarafa park etmiş.

Arabadan inip kapıyı çarparken kanım kaynıyor. Neden hala burada?

Gitmesini istediğimi açıkça belirtmemiş miydim? Hatta ben bu gece işten dönene kadar buradan gideceğini kendisi söyledi. Bana söz verdi. Sözünün benim için hiçbir anlamı yok.

Araba kapanır kapanmaz, yüksek sesli bir bağırış karanlığı deliyor.

Max'in hafif tiz sesini hemen tanıdım. Bir anne oğlunun yardım çığlıklarının sesini her zaman bilir.

Başım dikleşti. Ses evin içinden geldi.

Kafam ne yaptığının farkına varmadan bacaklarım ön kapıya doğru koşuyor. Çocuğumu savunmaya hazır bir şekilde eve daldım.

"Max! Umutsuzca bağırışın kaynağını ararken başım bir o yana bir bu yana savruluyor. "Max! Evin tüm ışıkları yanıyor ve beni kör ediyor.

Salonda değil, ben de dönüp mutfığa koşuyorum.

Henry ve Max'in tezgahın üzerinde boğuştuklarını gördüğümde ciğerlerimden tiz bir çığlık kopuyor. Henry iri ellerini Max'in boynuna dolamıştı.

Max'in gözleri yuvalarından fırlamış, beyazları kırmızı damarlarla çizgili. Burnundan kan damlıyor.

"Onu rahat bırakın!

Henry varlığını bile kabul etmiyor. Sıkmaya devam ediyor, çenesi kenetlenmiş ve kolları Max'i yerinde tutmak için harcadığı güçle titriyor. Max nefes nefese kalıyor, öksürüyor, Henry'nin kollarını çekiştirip gevşetmek için elinden geleni yapıyor ama Henry kaya gibi sağlam. Henry'yi kendim çekip çıkaracak gücüm biliyorum, bu yüzden elimdeki tek seçeneği kullanıyorum.

En yakın çekmeceyi çekip açtım, keskin bir bıçak aldım ve kendimi Henry'ye doğru attım.

Ben düşünmem. Sadece hareket ederim.

Bıçak, sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi, tahmin ettiğimden daha kolay ve hızlı bir şekilde böğrüne saplanıyor. Sıcak kan fişkırıyor ve bıçağın sapını sıkkan elime sıçırıyor.

Henry'nin beyni acı reseptörlerini vücudunda olup bitenlere bağlarken zaman durur. Max'in boynundaki kavrama gevşer ve Max öksürür, nefes nefese kalır ve Henry'yi yana iter. Henry düşmemek için tezgahı tutuyor. Henry homurdanıp yan tarafını tutarken Max'i Henry'den uzaklaştırıyorum, sonunda tek dizinin üzerine çöküyor.

"Sana bizden uzak durmanı söylemiştim!

Henry ağzını açıyor ama müthiş bir öksürükle sadece kan fişkırıyor. Kan, soyut bir tablo gibi tezgahlara ve soluk duvarlara sıçırıyor. Henry hâlâ sağ elini sol tarafındaki bıçak yarasına bastırıyor, yara nabız gibi atıyor ve oluk oluk kan akıyor. Ayağı karo zemine yayılan yapışkan sıvının içinde kayıyor ve vücudu gürültülü bir gümbürtüyle sertçe yere düşüyor.

Max ve ben titreyerek duruyoruz, Henry'nin vücudundaki yaşamın yavaş yavaş tükenişini izlerken kollarımız birbirimize sıkıca sarılıyor. Hangi organını deldiğimden emin değilim ama ciddi bir yara açmaya yetiyor.

Bana küfürler mırıldanmaya başladı. "Siktiğimin orospusu... Ambulans çağırın!

Max kolumu öyle sert kavıyor ki canımı yakıyor ama ondan uzaklaşmıyorum. Bunun yerine onu kendime çekiyorum, kollarımla onu sarıyorum ve vücudumu bir kalkan olarak kullanıyorum.

Anne? Ambulans çağıralım mı?"

Hemen 'Hayır' diye cevap veriyorum. Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Hayır, yapamayız Max.

"Neden olmasın? Bektan bir adam olduğunu biliyorum ama az önce onu bıçakladın. Ona yardım etmezsek ölecek.' Max gözyaşlarına boğulmak üzere. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyorum.

Elini sıktım. 'Beni dinle, tamam mı? Ambulans çağırırsak, yaşasa da ölse de haberler . Sen ve ben sorgulanacağız. Eğer yaralarından dolayı ölürse, o zaman tutuklanabilir ve cinayetten hüküm giyebilirim. Henry yaralarından kurtulursa, başımıza bir sürü bela açabilir. Henry'den kurtulmak hakkında konuşmuştuk. Beni tehdit etti ve bana saldırdı. Sana da aynısını yaptı. Beni daha manipüle etmesine izin veremem. Derin bir nefes alıyorum. 'Her iki durumda da, yaşasa da ölse de, ambulans çağırırsak işimiz biter. Anlıyor musun? Bu asla durmayacak.

Max bana bakıyor, gözleri sonunda yaşlara boğuluyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ne diyorsun sen?

Dönüp hareketsiz duran Henry'ye bakıyorum. Hâlâ hayatta, ama zar zor. Yarasından hala kan sızıyor, yere düşerken yerinden çıkmış olan bıçak şimdi yanında yerde yatıyor.

'Ölmesine izin vereceğiz ve cesedini bahçeye gömeceğiz. Mükemmel bir yer biliyorum.' Düşmanımla gözlerimi kilitliyorum. Yüzü öfke ve acıyla buruşmuş. Fazla zamanı kalmadı. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Oldukça şiirsel, gerçekten. Karısını öldürüp bahçeye gömdü ve şimdi sonsuza dek orada ona katılacak.

Henry karşılık olarak alçak bir hırıltı çıkarır. Max başını sallar.

"Bilmiyorum...

'Max, sana bu konuda bana güvenmen gerektiğini söylemiştim. Bu adamın hayatlarımızı mahvetmesine izin veremeyiz, beni duyuyor musun? Şimdi vazgeçemeyeceğimiz kadar çok şey yaşadık. Sessizce çekip gitmesi hepimiz için daha iyi olur.

'! *Ölen* bir adamdan bahsediyorsun anne.' Henry şiddetle öksürüyor. Max ve ben dönüp ona baktık.

'D-didn't... k-k-kill...' Son bir kez öksürür ve sonra yaşamının son zerresi de bedenini terk eder. Eli yarasından uzaklaşıp sıvıya karışırken kan birikintisinin içinde yatıyor.

Max tökezleyerek en yakındaki sandalyeye gidiyor ve arkasına tutunuyor, ayakta durmak için verdiği mücadeleden dolayı parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Her an kusacakmış gibi görünüyor.

Bu durumu kontrol altında tutmalıyım. İşlerin bu noktaya gelmemesini isterdim, gerçekten ama başka seçeneğim yoktu. Henry Max'i öldürebilirdi. Eve sadece birkaç dakika sonra varmış olsaydım, çok geç olabilirdi. Oğlum ölmüş olabilirdi.

Henry'nin hayatımızdan kaybolmasına ihtiyacımız vardı ve şimdi kaybolacak, ama ikimizin de beklediği şekilde değil. Max ve ben hızlıca çalışmalı ve kayboluşunu açıklamak için ikna edici bir hikaye bulmalıyız. Belki de içki alemlerinden birine gitti ve bir daha geri dönmeyerek hayatına kendi istediği şekilde son verdi. Belki de başka bir yerde başka bir işe girdi ve daha fazla para kazandırdığı için aniden ayrıldı. Bildiğim kadarıyla Henry'nin bu bölgede bir ailesi yok. Ailesinden hiç bahsetmedi.

İşe yarayabilir.

Hayır, işe

yarayacak.

Max, beni dinle. Onu evden çıkarıp bahçeye götürmeliyiz. Kulübede kürekler ve eşyalar var. Git onları ve el arabasını arkadan getir. Hemen.'

Max gözlerini Henry'nin bedeninden ayıramıyor. Katatonik oldu. "Max!

Ellerimi yüzünün önünde bir kez çırparak onu sarsıyorum.

Trans.

Bana bakıyor, yüzü solgun.

Bana yardım et. Bunu yapabiliriz. İyi olacağız.'

Başını sallayıp kapıdan çıkarken Max'in gözleri hâlâ yaşlarla dolu, beni Henry'yle mutfakta bırakıyor. Soğuk, ölü gözleri bana bakıyor, geniş ve cam gibi ama nefret dolu. Eğilip gözlerini yavaşça kapatıyorum ve o şeytani bakışı sonsuza dek engelliyorum.

Henry sorun çıkarmaya başladığından beri son birkaç haftadır üzerimde taşıdığım ağırlık omuzlarımdan tekrar kalktı. Kendime Max'i ve beni güvende tutmak, burada kurduğumuz hayata tutunmak için her şeyi yapacağımı söyledim. Bunu yapmak için birini öldürmem gerektiğini fark etmemiştim.

Max elinde el arabası ve bir rulo halıyla döner. Henry'nin üst kattaki odadan söktüğü eski halı. Henüz çöpe atmaya fırsatım olmadı. Halıyı cesedin yanına serdikten sonra Henry'yi halının üzerine yuvarladık ve onu büyük bir dürüm gibi içine kapattık.

Aramızda, onu el arabasına kaldırmayı ve bahçeye itmeyi başarıyoruz. Karanlık çöktüğü için Max bir fener .

Soğuk hava tüylerimi diken diken ediyor ama terden sıırıslık olmamın uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bir çukur daha kazılması gerekiyor.

Bunun, burada yaşadığım üç haftadan kısa bir süre içinde kazdığım ikinci mezar olduğuna inanmıyorum.

Henry'nin karısının gömülü olduğu verandaya ulaşana kadar Max'i bahçeye yönlendiriyorum. Verandayı tekrar kazmamın imkanı yok, bu yüzden Henry'yi yanına gömmekle yetinmek zorunda kalacağım ve sonra belki de üstüne kendim başka bir veranda döşeyeceğim. Henry'yi yaparken izledim; çok karmaşık görünmüyordu. Profesyonel bir iş olmasına bile gerek yok. Sadece mevcut verandayı alanın üzerine genişletmem gerekiyor. Hiç plaka kalmadı ama hala kullanabileceğim birkaç torba çimento ve moloz var.

"İşte," diyorum, verandanın yanındaki yeri göstererek.

"Neden burası?" diye soruyor Max, el arabasını çalılıkların ve uzun otların arasından geçirdikten sonra nefes nefese.

"Burası karısının gömülü olduğu yer.

Max solgunlaşır ve yere bakar.

Ayrıca, yolumuzun dışında. Onu içine koyacağız, biraz beton karıştıracağız, sonra da üstüne toprak yığacağız. Yarın biraz daha plaka alacağım ve mezarın üstüne fazladan bir parça veranda döşeyeceğiz, böylece hiçbir hayvan ya da başka bir şey toprağı kazamayacak. Henry tam olarak nasıl yapılacağını anlattı.

Max sadece başını sallar.

El arabasının üzerine serdiği küreğı eline alıyor. "Sanırım bundan sonra geri dönüş yok, değil mi?

"Hayır, korkarım ki hayır. Oğlumun çukur kazmaya başlamasını izlerken diğer küreğı elime alıyorum. Her zaman onunla birlikte bir proje üzerinde çalıştığımızı, birbirimizin arkadaşlığından keyif aldığımızı hayal ederdim ama aklımdaki bu değildi. Hem de .

Henry'nin mezarını kazmak neredeyse iki saatimizi aldı. Henry iri bir adam ama en azından bu sefer kazma işinde yardım aldım. Henry'yi derin çukura indiriyoruz, çimentoyu karıştırıyoruz, içine döküyoruz, sonra toprağı tekrar üstüne yığıyoruz. Çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyoruz, ikimiz de enerjimizi konuşarak harcamıyoruz. Ne yapılması gerektiğini biliyoruz.

Son toprağı da mezarın üstüne attıktan sonra eve geri dönüp mutfağı temizlemeye başladık. İşimiz bittiğinde tüm ev çamaşır suyu kokuyor, Max ve ben ter, kir ve kan lekeleri içinde kalıyoruz.

İşimiz bittiğinde saat neredeyse sabahın ikisi oluyor. Max duş alıyor, o bitince ben de aynısını yapıyorum, lekeli giysilerimizi siyah bir torbaya koyup bahçedeki açık ateş çukurunda yakmaya hazır hale getiriyorum.

Sonunda mutfak masasına oturduk ve birer sıcak çikolata alıp birbirimize bakmaya başladık. Oğlum ve ben şimdi, ortaya çıkması halinde küçük ailemizi parçalayabilecek ölümcül bir sırrı paylaşıyoruz. Bizi korumak için doğru kararı verdiğimi biliyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Max'i korumak anlamına gelse yine aynısını yapardım. Oğlumu korumak için yapmayacağım şey yok.

Henry kötü bir adamdı. Beni kontrol etmeye ve manipüle etmeye çalışıyordu. Max'i tehdit etti ve onu öldürmeye çalıştı. Beni öldürmeye çalıştı. Gitmesi daha iyi oldu.

Şimdi tek yapmam gereken kimsenin onu özlemediğinden emin olmak.

Saat sabahın on birini geçmişti ve Max hâlâ uyuyordu. Co-op'taki müdürünü arayıp Max'in hasta olduğunu, yüksek ateşi olduğunu ve bugün işe gelemeyeceğini söylüyorum. Ayrıca Megan'a da mesaj atarak onu daha sonra almasına gerek olmadığını bildiriyorum. Megan bana mesaj atıp nasıl olduğunu soruyor, ben de hala uyuduğunu ve iyi olmadığını söylüyorum. Vardiyasından sonra onu arayacağını söyledi.

Kasabaya gidip daha fazla plaka ve çimento aldım. Çimento torbalarının sonuncusunu Henry'nin üzerini örterken kullandım ama levhaları döşemek için hâlâ daha fazlasına ihtiyacım var. Henry'ye bana çimentonun nasıl karıştırılacağını gösterdiği için sessizce teşekkür ediyorum. Sadece birkaç hafta sonra bu becerilere tekrar ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim. Dolambaçlı bir şekilde, farkında olmadan kendi kaderini çizdi.

İnşaatçılara Henry'nin bu sabah işe gelmediğini ve evin tadilatıyla ilgili olarak beni zor durumda bıraktığını söylediğimde Henry'nin ortadan kayboluşunun tohumlarını ekmeye başladım. Özür diliyorlar ve anlayış gösteriyorlar ama çok fazla garip soru sormuyorlar. Neyse ki.

Adrian yolun karşısına geçerken bana el sallıyor. Kahretsin, beni aramaya çalıştığını ve mesajına geri dönmediğimi unutmuşum. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Son zamanlarda zamanın hepsi bir araya gelmiş gibi görünüyor, saatler ve günler kenarlarda bulanıklaşıyor.

"Merhaba Nat!" Yüzünde bir gülümsemeyle koşarak yanıma geliyor. Ne zamandan beri bana Nat demeye başladı?

Merhaba Adrian. Seni geri aramadığım için çok özür dilerim. Evde çok meşguldüm ve tamamen aklımdan çıkmış.

"Sorun değil. Evde her şey yolunda mı?"

Pek sayılmaz. Kiraladığım inşaatçıyı hatırlıyor musun? Henry Clayton? Bir yerlerde yeni bir işe girdi ve bana evde yarım kalmış bir bıraktı.

Adrian'ın gülümsemesinin yerini hemen bir kaş çatma aldı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Gerçekten çok . Onu bir erkek olarak sevmezdim ama iyi bir inşaatçıdır. Bir işi yarım bıraktığını ilk kez duyuyorum. Genelde işleri bitirmekten büyük gurur duyar. Size bunu yaptığına inanamıyorum. Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. 'Hayır, hiçbir ipucu yok. Dün gece bana bir not bıraktı ve başka bir yerden daha iyi bir iş teklifi aldığı için geri dönmeyeceğini söyledi.

Adrian çenesini kaşıyarak, "Ne tuhaf," dedi.

"Her neyse," diyorum konuyu değiştirmek için çaresizce, "beni ne için aradın?"

"Ah, yani, şey..." Adrian pembe kızarır ve göz temasından kaçınarak başka tarafa bakar.

Tanrım... Bu bakışı biliyorum.

"Bu hafta bir gün işin bittikten sonra bir şeyler içmek ister misin diye merak ediyordum?" Ensesini kaşıyor, sonunda bakışlarını gözlerime çeviriyor.

Şimdi sırası bende.

Doğru tahmin etmeme rağmen, Adrian ya da dürüst olmak gerekirse herhangi biri tarafından çıkma teklifi almayı beklemiyordum. Bir erkek bana çıkma teklif etmeyeli uzun zaman olmuştu ve hayır demek için otomatik dürtümle savaşmam gerekiyordu.

Yıllar boyunca hep bu cevabı vermişimdir.

Yutkunuyorum, hala cevabımı beklediğini fark ediyorum. "Ah, şey... tabii, evet, neden olmasın? Yarın akşam sekizde işim bitiyor. Olur mu?"

Adrian'ın yüzündeki gülümseme geri geldi. 'Harika! Evet! Ben bara uğrayayım, olur mu?'

"Elbette.

Harika. Dinle Nat, Henry seni öylece gittiği için gerçekten üzgünüm. Tavsiye ettiğim inşaatçıların listesi hala sende mi?'

Başımı sallayarak cevap veriyorum.

Güzel. Bu adamlardan herhangi biri sana yardım edecektir. Söz veriyorum.' 'Yardımanız için teşekkürler. Yarın görüşürüz.

'Güle güle, Nat. İyi günler.'

Arabama doğru yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Normalde çıkma teklifi aldıktan sonra sevinç ve heyecanla dolup taşardım ama tek hissettiğim içimi kaplayan korku çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey biriyle çıkmak.

Bugün döşemem gereken bir veranda var.

İnşaat tüccarları bir saat içinde levhaları bırakacaklar, bu yüzden eve gidip alanı biraz daha hazırlamam gerekiyor. Max olmadan başlamam gerekecek. Eğer hala uyuyorsa, onu bırakacağım. Zaten olmasını istediğimden daha fazla işin içinde.

El frenini gereğinden fazla çekerek garaj yoluma girdiğimde, tamamen unuttuğum ve daha önce hiç düşünmeden yanından geçip gittiğim başka bir sorun gözümün önüne geldi.

Henry'nin iş minibüsü hala burada.

İnsanlara benden kaçtığını söyleyip minibüsünü tüm dünyanın görmesi için burada bırakamam. Hangi minibüsünü ve tüm aletlerini yanına almaz ki? Bu lanet şeyi nereye saklayacağım? İnşaat tüccarları levhalarla gelmeden önce bir saatten az zamanım var.

Parmaklarımla burnumun kenarını sıkıyorum ve sonra endişemi yatıştırmasını umarak parmaklarımı birbirine vuruyorum. İşler yine aksıyor. Neyi hangi sırayla yapmam gerektiğini unutup duruyorum. İşlerin üstüme gelmesine izin veremem. Eskiden öncelikleri belirlemede iyi olduğumu düşünürdüm, özellikle de bir milyon işi bir arada yürütmekten başka çaresi olmayan bekâr bir anne olarak. Başka kimse bunu yapamazdı. Şimdi ise yapacak başka bir işim var.

Bu da ölü bir adamın minibüsünden kurtulmak için. Veranda bir süre beklemek zorunda kalacak.

Henry'yi haliya sarmadan önce ceplerini kontrol etmek aklıma geldi ama bulduğum tek şey bir sakızdı. Minibüsün anahtarı yoktu. Kapıyı açtığımda hala kontaktaydılar, yani bir yere götürüp atabilirdim, ama sonra ne olacaktı? Buraya nasıl dönecektim? Ya biri beni sürerken görürse? Ya minibüs Henry olmadan bulunursa? Kaçırılmış gibi görünür.

Daha sağlam ve uzun vadeli bir çözüm bulana kadar hızlı ve kısa vadeli bir çözüme ihtiyacım var. Bu arazide, evin yan tarafında bir garaj var, ancak son baktığımda ıvır zıvır, kutular ve aletlerle doluydu. Orayı temizlemek ve minibüsü içine saklamak için yeterli zamanım yok.

Aklıma pervasızca bir düşünce geliyor: Gölet.

Ama sonra, düzgün bir şekilde imha etmek için tekrar nasıl çıkaracağım? Ya gölet minibüsü batıracak kadar derin değilse?

Ellerim kalçalarımın minibüse bakıyorum ve Max'in arkamdan yaklaştığını duymuyorum.

"Anne?

Sıçradım ve arkamı döndüm. "Max, beni korkuttun. "Ne yapıyorsun?

"Bir saatten kısa bir süre içinde inşaatçılar yeni veranda levhaları ve çimento torbalarıyla gelecekler... biliyor musunuz, Henry'nin minibüsü garajımın önüne park edilmiş durumda, üstelik insanlara beni sattığını söyledikten sonra.

"Onu evin arkasına götürüp bir muşambanın altına saklayacağım.

Bir nefes verip başımı sallıyorum. Bazen en iyi çözüm en basit olanıdır. Mükemmel değil ama şimdilik idare eder. İnşaat tüccarlarının mülkün arkasından dolaşmasına gerek kalmayacak ve araba yolundan hiçbir şey görünmeyecek.

Max'in minibüsü sürmesine izin veriyorum, eldiven giydiğinden ve yüzeyleri sildiğinden emin oluyorum; sonra garajın yanına park ediyoruz ve üzerini örtmek için bir muşamba kullanıyoruz. Burada paslanmaya terk edilmiş eski bir araba olabilir. Eninde sonunda taşınacak ama bu başka bir günün işi ve sorunu. Her seferinde bir şey.

Bir korna, levhaları boşaltıp çimento torbalarıyla birlikte garaj yoluna yığmaya başlayan inşaat tüccarlarının gelişini işaret ediyor. Max ve ben sessizce izliyoruz.

İnşaat tüccarları korna uzaklaştıklarında bakışlarımızı değiştiriyoruz.

'Verandanın nasıl döşeneceğini öğrenme vaktin geldi' diyorum.

DÖRT SAAT SONRA, kaba bir veranda döşenir. Mükemmel bir şekilde düzgün değil ve Henry'nin döşediği verandanın yüzeyine uymuyor, ancak biraz aşınma ve yıpranmadan sonra kimse farkı anlayamayacak. Ayrıca, burada barbekü ve bahçe partileri düzenleyip insanlara bu verandayı tek başıma döşediğim için ne kadar gurur duyduğumu söyleyecek ve kendin yap becerilerimi kontrol edecek değilim.

ERTESİ GÜN, dün Henry'yi bahçeme gömmeme rağmen, hala artan bir endişe hissediyorum. İlk başta bunu Adrian'la bu akşamki randevuma bağlıyorum ama sonra fark ediyorum ki dün oğlumu korumak için yaptığım şeyin yanında randevuya gitmek çocuk oynacağı kalıyor. Birini öldürdüm. Cesedini bahçeme gömdüm. Bu gerçeği önemsizmiş gibi geçiştiremem. Henry bir tehditti ve şimdi gitti, ama ruhuma neye mal oldu? Bu beni kötü bir insan mı yapar? Oğlumu korumak, birinin canını alma eylemini haklı çıkarır mı?

Başımın ağrıdığını ya da uzun bir günün ardından yorgun olduğumu söyleyerek randevuyu iptal etmeliyim ama gereksiz yere dikkat çekmek istemiyorum. Sorun yaratmak istemiyorum. Ayrıca, belki de bu benim için iyi bir dikkat dağıtıcı olur, ellerimi ne kadar ovarsam ovayım avuç içlerimdeki kırıksıklıklara hala kan oturmuş gibi hissettiğim gerçeğini aklımdan çıkarır.

Gün boyunca birkaç kişi benimle sohbet etti ve evdeki tadilat hakkında sorular sordu. Onlara Henry'nin aniden gittiğini söyledim. Bir süre sonra

yalanı her kullandığımda daha kolay. Sadece başka bir iş için ayrıldı. Bu kadar. Bitti ve tozlandı. Bu konuda başka bir şey bilmiyorum.

En güzeli de geçmişte güvenilir biri olduğu için kimsenin şaşırması. Belki de büyük bir alem yapmıştır ve ölene kadar içecektir diyorlar. Sempatilerini kabul ediyorum ve başımı sallıyorum. Henüz gelmesi için yeni bir inşaatçı ayarlamadım. Henry'nin kamyonetini ve aletlerini elden çıkarmadan kimseyi evime davet etmek istemiyorum.

Alet çantasının göletin dibine batacağını düşünüyorum ama minibüs tamamen farklı bir konu. Max'in aklına minibüsü parça parça söküp çöplüğe götürmek geldi ki bu hiç de fena bir fikir değil, tabii ikimizin de bir minibüsü nasıl parçalara ayıracağımızı bilmediğimiz gerçeğini saymazsak. Bir levye alıp parçalara ayrılmasını bekleyemeyiz. Motorun düzgün bir şekilde sökülmesi gerekecek, tüm panellerden, tekerleklerden, koltuklardan ve daha fazlasından bahsetmiyorum bile. Bu büyük bir iş, tek başıma yapmaktan hoşlanmadığım bir iş ve birileri tarayıcı geçmişime bakarsa diye bir minibüsün nasıl parçalara ayrılacağını Google'da aramamayı tercih ederim.

Adrian saat sekizde barın kapısından içeri girdi. Takım elbise ve ceket giymiş, kravat takmamış, işten yeni gelmiş gibi görünüyor. Saat beş yönünde gölgesi var ve tuzlu biberli saçları hafif dağınık. Çekici, yaşlı bir adam, genelde çıkacağım tiplerden değil ama hoş ve arkadaş canlısı.

Bana el salladığında kalbim hızlanıyor, ama onu gördüğüme sevindiğim için değil, bu randevu ne kadar sürerse sürsün ne hakkında konuşacağımız da dahil olmak üzere her şeyi fazla düşündüğüm için. Eve gidip köpük banyosu yapsam daha iyi.

Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden sanırım ona hobilerini ve ilgi alanlarını sorarak başlayabilirim. Havadan sudan konuşma fikri beni şimdiden yoruyor.

"Hey, Nat," diyor Adrian. Beceriksizce öne doğru adım atıyor ve bana garip bir şekilde sarılıp yanağımdan öpüyor. "İyi günler mi?"

"Fena değil, teşekkürler. Bize şurada bir masa ayarladım," dedim ve uzak köşeyi işaret ettim. Barın ortasında oturmak zorunda kalmak istemiyordum, etrafım meraklı gözler ve kulaklarla çevriliydi. Darren zaten iş yerimde biriyle buluştuğum için beni paramparça etmişti, tabii ki hepsi şakaydı ama şimdi masaların arasından geçip köşedeki kabine doğru ilerlerken kendimi çok garip ve mahcup hissediyordum.

"Size ne getirebilirim?" diye soruyor.

"Beyaz bir ev harika olur, teşekkürler.

"Hemen geliyor.

Kendi içkilerimizi kendim koymam ya da müesseseden almam konusunda bariz bir şaka yapmadığına sevindim. Yapsaydı muhtemelen terk ederdim.

Adrian'ın içkilerimizle dönmesini beklerken birkaç derin nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra geliyor ve karşımdaki kabine kayarak şarap bardağımyı masanın diğer tarafına itiyor.

"Teşekkür ," diyorum ve elime .

"Şerefe. Bardakları tokuşturduk ve birer yudum aldık. Hepsini yudumlama isteğıme direniyorum.

"Sana çıkma teklif etme konusunda biraz gergin olduğumu söylemeliyim. Çok fazla şey yaşadığını biliyorum ve bunun uygun olup olmadığından emin değildim ve... sanırım senden biraz daha büyüğüm.

Küçük bir kahkaha attım. "Sanki ergenmişim gibi konuşuyorsun. Ben de ... Yani, ben de gergindim. Henüz kimseyle çıkmayı düşünmemiştim. Her şey benim için çok yeni.

"Özür dilerim. Lütfen bana kendi işime bakmamı söylemekten çekinmeyin, ama ... boşandınız mı, ayrıldınız mı ya da buna benzer bir şey mi?

Küçük bir yudum alıyorum. "Oh, hayır, yok. Hayır, boşanmış falan değilim. Bekar bir anneyim. Max'i ilk günden beri tek başıma büyüttüm.

Adrian kaşlarını kaldırır. "Vay canına, bu... etkileyici ve çok övgüye değer.

"Teşekkür ederim.

"Birden fazla yönden çok güçlü bir kadın olmalısınız.

'Bazen kesinlikle öyle hissetmiyorum, özellikle de son zamanlarda. Tüm bu ev tadilatı büyük bir girişim oldu ve ...' Duruyorum, tehlikeli bir bölgeye girdiğimi fark ediyorum. Gergin olduğumda, özellikle de elimde bir içki varken çok fazla gevezelik etme eğilimindeyim.

'Bir aydan az bir süredir buradasınız ve evle ilgili harika şeyler yaptınız. Henry'nin seni zor durumda bıraktığını biliyorum ama eminim kalan işleri üstlenecek birini bulacaksın. Sen bir meydan okumadan geri adım atacak biri değilsin.

"Haklısın," diye sırtarak cevap veriyorum.

Bardakları tekrar tokuşturuyoruz ve ileri geri sohbet ederken, hikayelerimizi değiş tokuş ederken ve geçmişlerimiz hakkında bilgi edinirken kolay bir ritme giriyoruz. Bu beni şaşırtıyor

Ne kadar kolay sohbet ettiğimizi ve önceden gergin olmama rağmen ne kadar rahat hissettiğimi. Adrian beni rahatlatıyor ve birkaç dakika içinde onun arkadaşlığından keyif alıyorum.

Adrian buraya beş yıl önce taşındı. Alex adında bir ikiz kardeşi var ama birbirlerinin aynısı değiller. Alex Fransa'da özel aşçı olarak çalışmaktadır ve Newcastle yakınlarında bir aile avukatı olan Adrian'dan dünyalar kadar farklı görünmektedir. Hiç evlenmemiş ama uzun süreli bir ilişkisinden Harris adında bir oğlu var ama onu bir yıldan fazladır görmemiş. Ona çok fazla soru sormuyorum çünkü bunun hassas bir konu olduğunu anlayabiliyorum. Ayrıca, beni ilgilendirmez. Eğer ona çok soru sorarsam, o da bana çok soru sorabilir.

Ancak ona Max'e hamile kaldığımda ailemin beni evlatlıktan reddettiğini ve bekar bir anne olarak karşılaştığım bazı zorlukları anlattım: okul kapılarında diğer annelerin tuhaf bakışları, on dokuzuncu yaş günümü kutladığımda ve iki yaşında bir çocuk varken yabancıların onaylamayan kaş çatmaları, Max okulda babasızlık yüzünden zorbalığa maruz kaldığı için yaramazlık yapmaya başladığında yargılayıcı bakışlar. Yıllar boyunca hepsini duydum. Hatta "Vay canına, on yedi yaşında bir çocuğa sahip olacak kadar yaşlı görünmüyorsun!" Muhtemelen olması gereken iltifat her zaman bu değildir.

"Max nasıl alışıyor?" diye soruyor Adrian.

"Gerçekten iyi, teşekkür ederim. Bir kızla tanıştı. Hemen hemen biz taşındıktan bir gün sonra onunla tanıştı ve şimdi yerel okula devam edecek, A seviyeleri için çalışmaya devam edecek ve umarım gelecek yıl için üniversitelere başvuracak.

"Bu harika. Burada başarılı olmasına çok sevindim."

Boş bardağımı masanın üzerinde evirip çevirerek ter halkası oluştururken gülümsüyorum.

"Doldurayım mı?" diye sordu.

Hayır, teşekkür . Gelmemeliyim. Araba kullanıyorum. Aslında üzgünüm ama bu gecelik bu kadar yeter. Gerçekten çok yorgunum. Bu güzel akşam için teşekkür ederim. Uzun zamandır ilk kez oturup bir yetişkinle sohbet ettim.

"O zevk bana ait, Nat. Belki... Belki bunu yakında tekrar yapabiliriz?"

"Bu hoşuma giderdi. Ciddi olmam beni şaşırtıyor.

İyi geceler diledikten sonra beni arabama kadar geçiriyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. Karanlıkta bile yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyorum. Harcıyorum

Bir gün felaket ve korkunç bir Şey olurken, ertesini gün nasıl harika bir Şey olabildiğini merak ederek bir moron gibi gülümseyerek eve dönüyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Kendimi sürekli bir rollercoaster'daymıŐım gibi hissediyorum.

Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

D n bahçemde bir adam öldürdüm ve gömdüm. AŞağıya.

Bugün, çekici bir adamla ilk randevuma çıktım ve keyif aldım.

Yukarı.

Ertesi sabah, Max kapıyı çaldığında duşta saçımı yıkıyordum.

banyo kapısında. Ağızımdan su tükürdüm ve "Evet?" diye bağırdım. "Anne...

polis kapıda.

Sikeyim.

Lunapark trenine geri dönüyorum.

Gözlerim hala şampuandan yanıyor, duştan tökezleyerek çıkıyorum, bir havlu alıyorum ve olabildiğince çabuk giyiniyorum, ancak nemli cildim yeleşimi başıma geçirme çabalarımı engelliyor ve sonunda koltuk altlarımda düğümleniyor. Ama sonunda aşağıya inmeyi başarıyorum, iki sert görünümlü polis memuru mutfak masamda oturuyor, Henry'nin birkaç gün önce yerde kan kaybindan öldüğü yerden sadece birkaç santim ötede.

'Beklettiğim için özür dilerim. Ben de duş alıyordum. İçecek bir şey ister misin? Soruyu sorar sormaz yanlış soru olduğunu fark ettim. "Konu nedir?" diye sormalıydım çünkü normal bir insan evine iki polis memuru geldiğinde bunu sorar.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor bir hafta kadar önce barda içki içerken tanıdığım uzun boylu memur. Adını hatırlayamıyorum. "Bu uzun sürmez Bayan Moore.

"Oh, um, ben Bayan Moore.

Özür dilerim, Bayan Moore. Ben DS Wilson, bu da Çavuş Blake. Henry Clayton adında bir adam burada çalışıyor ve evinizde tadilat yapıyor muydu?

Max kollarını kavuşturmuş iki memurun arkasında duruyor. Oğlumun bana attığı şaşkın tavşan bakışları yerine memurlara odaklanmaya çalışıyorum.

"Evet, doğru. Son iki buçuk haftadır burada inşaatçı olarak çalışıyor.

"Ve insanlara onun iki gün önce işi bıraktığını mı söylüyordunuz?

"Evet, bir not bıraktı ve güneyde bir yerde daha büyük bir işi olduğu için geri gelmeyeceğini söyledi.

"Notu görebilir miyiz?

'Üzgünüm, ama onu attım. Saklamayı düşünmedim.' *Ayrıca, o hiç var olmadı.*

DÇ Wilson başını sallarken, diğeri dudaklarını birbirine bastırarak bir deftere bir şeyler yazıyor.

Derin bir nefes alıp tutarak çarpan kalbimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ayrılmadan önce size bir yere gitmekle ilgili bir şey söyledi mi?

"Hayır, hiçbir şey. Hiç konuşkan biri değildi. Üzgünüm ama.. polis neden Henry'nin kayboluşuna karıştı?

"Yani ortadan kaybolduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye hızlı bir cevap gelir.

"Ne? Hayır. Sadece aniden gitmesini kastetmiştim. Polis neden bu işe karıştı?"

DS Wilson başını sallar. "Endişelenmenize gerek yok. Sadece şehirden ayrılmasıyla ilgili birkaç soruyu takip ediyoruz. Görünüşe göre, bazı insanlar bunun onun karakterine biraz aykırı olduğunu düşünüyor.

"Oh... Tamam. Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" "Şimdilik son bir soru. Henry Clayton'ı sevdiniz mi?"

Bu soru karşısında irkildim. "Ne demek istediğinizi anlamadım. Bir inşaatçı olarak onu suçlayamam. Bu evde harika bir iş çıkardı ama burada çalışırken zaman zaman beni biraz tedirgin etti.

"Ne şekilde?"

"O... şey..." Gözlerimi Max'e ve sonra tekrar DS Wilson'a çeviriyorum. "Bana karşı birkaç kez uygunsuz davrandı. Kapıyı kilitlediğime yemin edebileceğim halde ayakta durup beni duş alırken izledi.

"Anlıyorum... Başka bir şey var mı?"

"Sık sık gereğinden fazla kalır ve kendini yemeğe davet ederdi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır.

DS Wilson ayağa kalkar, onu Çavuş Blake takip eder. 'Sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim. Başka bir şey olursa, bir dahaki sefere önceden arayacağımdan emin olabilirsiniz.

"Teşekkür ederim.

İkisini de kapıya kadar geçirdim ve vedalaştık. DS Wilson bana kartını veriyor ve arabasına binmeden önce durup etrafı tarıyor. Tanrıya şükür dün minibüsü evin arka tarafına saklamıştık. Gitmesi gerekiyor. Bugün. Polis arama emriyle ya da başka bir nedenle gelirse onu kolayca bulacaktır.

Arabaları gözden kaybolur kaybolmaz Max'i dışarı çağırıyorum.

"Anne, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece biraz sarsıldım."

"Sence Henry'nin bu kadar ani ayrılmasından neden şüpheleniyorlar?"

"Emin değilim. Sanırım tüm yolları kontrol ediyorlar. Sadece Önlem. Ama minibüsünden ve aletlerinden kurtulmamız gerekiyor.

"Ama nasıl?

'Başka seçeneğimiz yok. Onu buradan götürmek ve saklamak zorundayız.

"Hayır anne, başka bir fikrim var. Megan'ın babası bir tamirci, hatırladın mı? Arabalar hakkında çok şey biliyor çünkü ona bir sürü şey öğretti. Ona arabayı nasıl sökeceğini sorabilirim; sonra da daha önce bahsettiğim gibi parçaları yerel çöplüklere götürerek ayrı ayrı saklayabiliriz.

Başımı sallıyorum. 'Max, Megan'ı bu işe karıştıramayız. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.'

Max iç çeker. "Peki, sadece bir öneriydi.

'Yan taraftaki ismini kapatmak için biraz boya kullanalım, böylece biri bizi görürse minibüsünü hemen tanıyamaz. Sonra da bu gece, karanlığın örtüsü altında onu buradan götürürüz.

Sonraki dört ay başka bir olay olmadan geçer. Polis Henry'nin davasını düşürür. Ev neredeyse bitmişti. Başladığım tüm işlerin tamamlanmış olması anlamında bitti. Bir evi yenilemeyi ve güncellemeyi gerçekten bitirebileceğinizden emin değilim. İnsanlar bir evi yenilemenin stresli ve pahalı olduğunu söylüyor ve bu doğru olsa da, aynı zamanda hayatımın en ödüllendirici deneyimi oldu. Sonunda, Adrian'ın bana verdiği listedeki inşaatçılardan birini işe aldım ve Henry'nin geride bıraktığı işleri bitirmeyi başardı. Yeni inşaatçı da harika bir iş çıkardı ve bir kez bile kendini yemeğe davet edip beni utandırmadı ya da oğlumu öldürmekle tehdit etmedi. Keşke en başta onu işe alsaydım.

Bitirmem gereken sadece bir oda kaldı, o da mutfak. Yeni bir mutfaka param yetmiyor, bu yüzden para biriktiriyorum, ancak mutfağı yeniden dekore ettim ve tüm alanı ferah ve taze hissettiren son dokunuşlar ekledim. Max ve benim geldiğimiz noktadan gurur duyuyorum.

Kaygım hala devam etse de artık hayatımı kontrol etmiyor. Bir tür rutin oluşturmayı başardım, ancak buna uyma konusunda o kadar katı değilim. İlaç yoksunluğumun tamamen geçmesi birkaç hafta daha sürdü ve yerel doktorla görüştüm, o da beni soğuk hindeye döndüğüm için azarladı, ancak tekrar başlamam için herhangi bir gereklilik görmedi. Şu anda Ekim ayının ortasındayız ve bahçe bütün yaz çiçek açtıktan sonra solmaya başlıyor.

Birçoğunun kesilmesi gerekiyor ama ben

yerel yaban hayatına yardımcı olmak için bazı alanları yabani büyüme bırakacak. Geçen gün gölette balıkçıl bir balıkçıl ve çalılıklarda koşuşturan bir kirpi gördüm. Sıcak ve kuru akşamlarda bahçeyle ilgilenmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Adrian da sık sık yardım etmek için uğruyor. Ellerini kirletmekten ve temizlik ya da bahçe işleri yapmaktan korkmuyor.

Dört aydır öylesine çıkıyoruz. Çok ciddi olduğunu söyleyemem ama onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum ve çok gülüyoruz. Ayrıca, başka biriyle bir bağ hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Adrian'la mutluyum ve bana çiçekler getiriyor, benim için yemek yapıyor ve her zaman günümü soruyor, dikkatle dinliyor, aynı anda asla telefonuna ; odak noktası her zaman benim üzerimde.

Max de ondan hoşlanıyor, ancak onunla fazla samimi olma konusunda biraz endişeli. Dürüst olmak gerekirse onu suçlamıyorum.

Max ve Megan artık gerçek bir çift. Birkaç kez geceyi burada geçirdi ve ailenin bir parçası olarak yerleşti. Max için çok iyi oldu. Onu yerel okula kabul ettirmeyi başardım. Okul müdürü bize karşı dürüsttü ve Max'in çok fazla öğrenmeyi kaçırdığı için onu yakalamanın zor olacağını açıkladı. Ancak, ona bir şans verdi ve yılın son birkaç ayında ve yaz boyunca canını dişine takarak çalıştı ve sonunda A seviyeleri için tahmin edilen notların yarısını aldı. Şimdi okuldaki son yılı olan yeni döneme başladı ve gözünü gelecek yıl üniversitelere başvurmaya dikti.

Onun ayrılacağı düşüncesi bile kalp çarpıntıları yaşamama yetiyor. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama onunla ve bu kadar kısa sürede elde ettiği başarılarla daha fazla gurur duyamazdım. Bu ev tadilatının bir aile olarak bizim için en iyi şey olduğunu artık biliyorum. Bizi hiç düşünmediğim kadar yakınlaştırdı.

Henry'nin kayboluşu yerel toplumda büyük yankı uyandırdı. Minibüsü bir hurdalığa götürerek ondan tamamen kurtulmayı başardık ve orada onu bir küp haline getirdiler.

Henry'nin karısı Catherine'in verandamın altında gömülü olmasından dolayı sık sık suçluluk duyuyorum ama onun ortadan kaybolması hiç kimse tarafından gündeme getirilmiyor. Henry'nin onu başka bir adam için terk ettiği yalanı hiç sorgulanmadı. Nerede olduğunu sadece Max ve ben biliyoruz, bu yüzden onu sık sık ziyaret ediyorum. Kocasının ölümünden memnun olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de ondan birkaç metre uzağa gömüldüğüne o kadar memnun değildir.

Sonbahar güneşi yavaş yavaş ufkun arkasında kayboluyor. Max bu gece Megan'da kalıyor, Adrian da onun evinde. Onun evinde hiç kalmam. Belki haftada bir kez burada kalır, ama bu akşam bir kadeh şarap eşliğinde tek başıma bir akşam geçireceğim.

Onu alıyorum ve bahçenin hoş sesleri ve kokularına gülümseyerek araba yoluna doğru yürüyorum. Bir sebze tarlası bile kurmayı başardım ama şimdiye kadar elde ettiklerim birkaç cılız havuç ve birkaç telli fasulye oldu ama gelecek yıl bu işi iyice ilerletmeye, yemek için sebze ve meyve yetiştirmeye kararlıyım. Max hala deli olduğumu düşünüyor, ama bir yıl sonra üniversiteye gittiğinde, bu koca evde tek başıma kendimi eğlendirmek için başka ne yapmam gerekiyor? Adrian ve benim için geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, bu yüzden bir kez olsun kendimi düşünmeliyim.

"KIRMIZI MI BEYAZ MI?" diye sesleniyor Adrian ön kapıyı açar açmaz.

Kapıyı hızla kapatıp soğuğu dışarıda bırakıyorum, el çantamı koridordaki masanın üzerine koyuyorum ve mutfaka girdiğimde onu sarı önlüğüyle yemek pişirirken ve radyodaki şarkıya mırıldanırken buluyorum. Uzun bir iş mesaisinden yeni dönmüştüm ve ayaklarımın kendi nabızı var.

"Beyaz, teşekkürler," diye cevap veriyorum mutlu bir iç çekişle. İşten sonra ev yapımı bir yemeğin beni beklemesine alışabilirim. "Buraya nasıl girdin?" diye soruyorum kıkırdayarak, bana uzattığı bir kadeh şarabı alarak. Mutfak masasına oturuyorum ve o mutfakta ustalıkla hareket ederken, birkaç sebzeyi doğramayı bitirirken onu izliyorum. Henüz anahtarları değiş tokuş etme noktasına gelmedik.

'Max beni içeri aldı,' diyor göz kırparak. "Ah. Üst katta mı?"

"Hayır, Megan onu birkaç dakika önce aldı aslında. Bu akşam bize ait. İş nasıldı?"

Uzun. Bira pompasında bir sorun çıktı, bu yüzden bütün gün hiç çekemedik.

Ouch. Hem de cumartesi gecesi. Bahse girerim yerel halktan bazıları mutlu olmamıştır'.

"Öyle de denebilir. Bir yudum aldım. "Hmm, bu iyi bir şarap. Masanın öbür ucuna uzanıp şişeyi elime alıyorum ve etiketini okuyorum.

Teşekkürler. Hoşuna gideceğini düşündüm. Kırmızı da güzel.' Kendi kırmızı bardağını alır.

"Şarap seçme konusunda ne zaman bu kadar uzman oldun?"

Adrian omzunun üzerinden bana sinsi bir bakış attı. "Bir centilmen asla sırlarını ifşa etmez.

'Oh, bir meydan okuma. Hoşuma gitti. Ona nazikçe gülümsüyorum ve bir yudum daha alıyorum. Vücudumdaki gerginliğin şimdiden boşaldığını hissedebiliyorum. İşimde mutluyum ama bu beni yoruyor. "Ne yiyoruz?

"Yerel kasaptan birkaç fileto biftek aldım ve onlarla biraz cips ve kavrulmuş sebze yapıyorum.

"Kulağa harika geliyor. Servis yapmadan önce duş almak için zamanım var mı?" 'Evet.

"Tamam, uzun sürmez. Hızlıca bir yudum alıp bardağı bırakıyorum ve teşekkür etmek için kollarımı arkadan beline dolayıp boynuna bir öpücük konduruyorum. "Bunun için teşekkür ederim.

"Sorun değil. Öpüşüyoruz.

Adrian'ın telefonu mutfak tezgahının üzerinde, yanında durmaktadır. Vızıldıyor ve ışığı yanıyor. Gözlerim ona kayıyor ama ben kimin aradığını göremeden telefonu kapatıyor.

"Merhaba, Poppy," diyor. 'Şimdi konuşamam. Seni yarın tekrar arayabilir miyim? ... Tamam, güzel. Hoşça kal.'

Kollarımı yavaşça belinden kurtarıyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Neden içimdeki alarm zilleri çalıyor? Mesele bir kadının onu araması değil. Ben kıskanç değilim, ama bu isim ... bu isim içimde bir adrenalin patlaması yaratıyor ve nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Poppy.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun.'

"Ben iyiyim. Üzgünüm... Şarap kafamı bozdu.'

Adrian gülüyor. "Çok hafifsin, Nat. Bana doğru hamle yapıyor, ama ben kaçıyorum. "Sorun ne?

"Hiçbir şey. Başımı sallıyorum.

Poppy ...

Bana bir gibi çarptı. "O Poppy

Kalu muydu? diye sordum.

Adrian'ın yüzünün rengi soldu. "Poppy Kalu'yu nereden biliyorsun?"

"Poppy Kalu'yu nereden *biliyorsun*? Ben de yankıladım.

Bakışlarımızı kilitledik. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Adrain," diyorum yavaşça, "Prudence Greene ile neden görüşüyorsun?" "Ben... Onu bildiğini fark etmemiştim. Ne zaman öğrendin?"

"Birkaç ay önce beni ziyarete geldi. Birkaç kez iletişim kurduk, mektuplaştık ama seni tanıdığına dair hiçbir şey söylemedi. Seni neden arıyordu?"

Adrian kırmızı şaraptan uzun bir yudum alır. "Birkaç ay önce beni ziyaret etti, muhtemelen seni görmek için şehre geldiğinde. Yıllar sonra onu gördüğüme çok şaşırdım. Burada yaşadığı zamanlardan onu iyi tanırdım. Harriet'in ölümü üzerine ona gönderdiğim mektubu almıştı ve evle ilgili birkaç ayrıntıyı teyit etmesi gerekiyordu. Hepsi bu kadar. Beni neden tekrar aradığından emin değilim.

Aklıma yatmayan bir şeyler var. Zihnim ilk randevumuza ve bana buraya sadece beş yıl önce taşındığını söylemesine geri dönüyor, ancak Prudence yedi yıl önce ortadan kayboldu. O zamanlar burada yaşamadıysa onu nasıl iyi tanıyordu?

'Ama Prudence gittikten sonra şehre taşındığınızı sanıyordum? 2017'de Harriet'in avukatı oldunuz, değil mi?

Adrian ocakta fokurdayan biber sosunu bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Bu adam bana yalan söylüyor ve bana doğruyu söylemediği sürece ona güvenmiyorum.

'Hayır, o gitmeden önce buradaydım. Size söylemediğim için üzgünüm.' "Peki onu iyi tanıyor muydunuz?"

'Evet. Prudence ve ben... yaklaşık on iki yıl önce bir kez çıktık ama sonra ayrıldık. Ben başka biriyle tanıştım ve hayatıma devam ettim, o da Abioye ile tanıştı ve onunla kaçtı.

"Abioye ile kaçmayı planladığını biliyor muydunuz?"

"Hayır, yemin ederim, Catherine'e bile sordum ama yapmadı-" Durdu ve yutkundu.

Catherine.

Henry'nin

karısı.

Çıktığı ve hayatına devam ettiği kişi bu muydu? Adrian ağzını açar ama ağzından tek kelime çıkmaz.

Oh, lanet olsun. Bunu daha önce nasıl

göremedim? "Henry'nin karısı Catherine'den mi bahsediyorsun?"

Adrian ellerini saçlarında gezdirir ve derin bir nefes alır. "Kahretsin," dedi. 'Bunların hepsi şimdi ortaya çıkıyor, değil mi? Evet, Catherine ve benim bir ilişkimiz vardı. Henry benim yaptığımı hiç öğrenmedi. Öğrenseydi, muhtemelen uzun zaman önce kafamı bedenimden ayırırdı.

'Ama... Henry onun görüştüğü adamla kaçtığını söyledi. Eğer görüştüğü adam sizseniz ve kasabadan hiç ayrılmadıysanız, o zaman ... Catherine şimdi nerede?

Adrian bana göz ucuyla bakıyor, sanki başını çevirip bana bakmaktan bile korkuyormuş gibi. Çünkü az önce ikiye ikiye bir araya getirdim ve sonunda gerçeği fark ettim.

Bir adım geri atıyorum. Hava almak için dışarı çıkmalıyım. Burası boğucu. Kanım damarlarımda buza dönüşüyor ve bir yumru neredeyse beni boğuyor. Nefes alıyorum ama hava sanki buharlaşmış gibi geliyor. Bunca zaman Henry'ye odaklanmışım, onu beni takip etmekle, karısını öldürmekle ve beni tehdit etmekle suçluyordum...

"O sendin. Sesim titriyor.

Ben neydim? Evet, Catherine ile bir ilişkim vardı. Bunu zaten konuşmuştuk.'

"Hayır... Hayır... Yani...

Adrian gözünü kırpmıyor, hareket etmiyor, tek kelime etmiyor. Söylemesine gerek yok.

Henry başından beri masumdu. Korkunç bir insan olabilir. Megan ve beni boğmuş ve Max'i öldürmeye çalışmış olabilir ama karısını öldürmedi.

Adrian onu öldürdü.

Onun bahçeme gömüldüğünü başından beri biliyordu.

"Onu sen öldürdün, değil mi?

"Neden böyle düşündünüz?"

Bunu inkar bile etmedi.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum, ama Adrian öne atılıyor ve herhangi bir ses çıkmadan önce eliyle ağzımı kapatıyor. Beni duvara doğru itiyor ve sol kulağıma doğru eğilip dudaklarını kulağıma değdirerek fısıldıyor: 'Eğer bildiklerin hakkında birine tek kelime edersen, o hain kaltağa yaptığım gibi senin de bağırsaklarını deşerim. Ayrılabilceğini ve kocasına geri dönebileceğini sandı. Kimse beni terk edemez. Hiç kimse. Anladın mı?'

Beni tezgaha doğru bastırıyor, kenarı sırtımın alt kısmına batıyor. Elini ağzımdan çekti. 'Adrian... dur. Lütfen.'

"Söyle. Beni terk etmeyeceğini söyle.'

"Ben..." Gözlerim yana kayıyor. Adrian'ın yan tarafta sebze doğramak için kullandığı bıçağı görüyorum. "Seni bırakmayacağım. Seni Catherine'i öldürmekle suçladığım için özür dilerim. Benim hatamdı.

Adrian vücudumdaki baskıyı azaltıyor ve sanki bir düğmeye basılmış gibi geri çekiliyor ve iyi Adrian olmaya geri dönüyor. Bana sırtını dönüyor ve şarap kadehini alıyor.

Bu saçmalığa bir daha katlanmayacağım.

Arkasından yaklaşırken bıçağı yan taraftan alıp arkama saklıyorum. "İzin ver telafi edeyim," diyorum, gövdesinin yan tarafından bıçağı saplayıp çekip çıkarmadan ve boğazını kulaktan kulağa kesmeden hemen önce.

Artık Bayan Kibar Natasha yok.

EPILOG

Dokuz ay sonra - Ağustos

Verandaya ulaştığımda, katlanır sandalyeyi gün batımına bakacak şekilde yerleştiriyorum. Max'le birlikte döşediğimiz veranda engebeli olduğu için sandalye sallanıyor. Bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve derin bir nefes alıyorum, gözlerim kapalı. Yaz akşamının sıcaklığı yüzüme çok hoş geliyor.

"Hey, anne, sana katılmamızın sakıncası var mı?"

Gözümü açtığımda oğlum ve Megan'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Verandada iki sandalye daha var.

"Ne kadar çok o kadar iyi," diyorum gülümseyerek. "Üniversiteye gittiğinizde ikinizi de özleyeceğim. Megan Bath Üniversitesi'ne kabul edildi ve Max de Ekim ayında Brighton'a gidecek.

"Merak etme Natasha," diyor Megan otururken gülümseyerek. "Her zaman ziyarete geleceğimizi biliyorsun.

"Umarım öyledir.

'Adrian'la işlerin yolunda gitmemesi çok yazık,' diyor Megan. "Hmmm.

Avludaki masaya doğru uzanıyorum ve şarap kadehimi alıyorum, küçük bir yudum alıyorum. "Sadece kısmet değilmiş," diye ekliyorum. 'Ayrıca, on yedi yılımı etrafımda bir erkek olmadan geçirdim. Burada tek başıma mutluyum.

Max ve Megan birbirlerine bakıp gülümsüyorlar. Onları bu kadar mutlu görmek çok güzel. Gençlik aşklarının her zaman yürümediğini biliyorum, ama umarım başarılı olurlar ve her ikisi de birbirlerinden uzakta okurken ilişkileri yürür.

"Vay be anne, sebze bahçesinde iyi iş çıkarmışsın," diyor Max, başıyla o yönü işaret ederek.

Sebze bahçemle çok gurur duyuyorum. Büyük ahşap traversler aldım ve yükseltilmiş yataklar oluşturmak için bunları kareler halinde yerleştirdim, ardından kendime fasulye, patates, havuç ve yeşil fasulye de dahil olmak üzere çeşitli sebzeleri nasıl ekeceğimi, bakacağımı ve yetiştireceğimi öğrettim. Ayrıca, evin yakınında çilek bitkilerim var ve arka taraftaki aşırı büyümüş meyve bahçesine de baktım.

"Teşekkürler," diyorum. "Toprağa eklediğim fazladan besinlerden olmalı.

Max ve ben bir an için göz göze geldik.

Başka tarafa bakar ve Megan ile sohbet etmeye başlar.

Bir elimle hırkamı vücuduma daha sıkı sararken hafifçe sırtıyor, sarıların ve turuncuların gökyüzüne yayılışını izliyorum. Şarabımı yudumlayıp günün son sıcaklığını yüzümde hissederken Max ve Megan'ın yaz planları hakkında konuşmalarını dinliyorum.

Sanırım yanılmışım.

Ve Henry haklıydı.

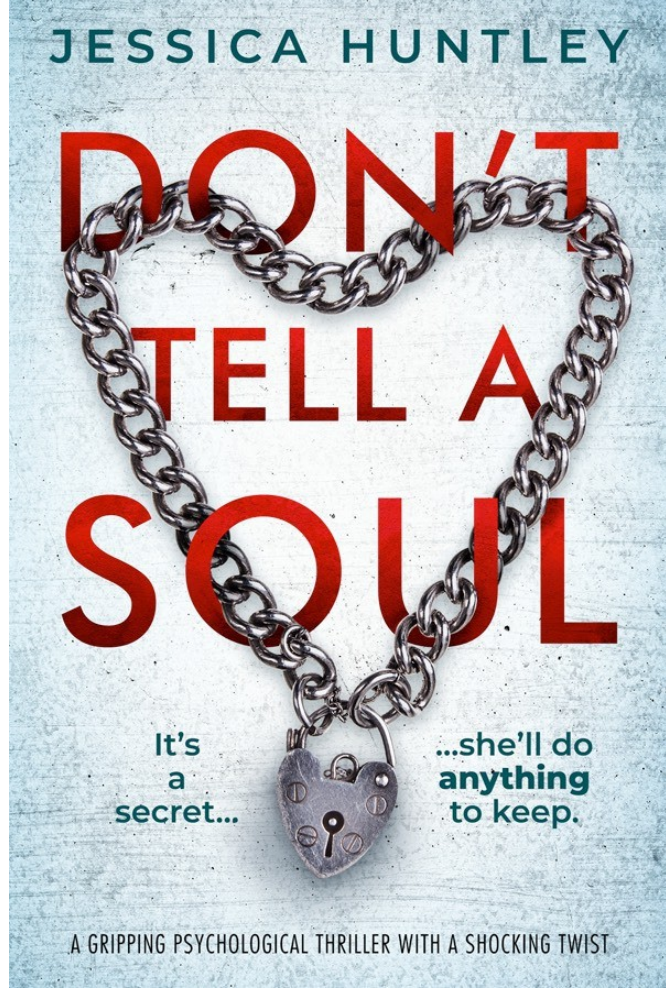
Altında üç ceset bulunan bu verandada oturup akşamları bir kadeh şarabın tadını çıkarabilirim.

Şeref.

INKUBATOR BÜLTENİ

Umarız *Derisinin Altında'yı* beğenmişsinizdir. Bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek için Inkubator bültenine (Jessica'nın yayıncısı) kaydolun. olacak olacaksınız. Ayrıca diğer harika gizem, gerilim ve gerilim başlıklarımızdan haberdar ve özel tekliflerden haberdar

bit.ly/45PA4h3 adresinden kaydolun

Güvende olduğunu sanıyor. Daha fazla yanılıyor olamazdı. Kötü muamele gördüğü evinden kaçmak isteyen Elle, görünüşte sevimli olan küçük bir kasabaya kaçar ve orada garson olarak işe başlar. Ve ona büyük evinin çatı katında bir oda teklif eden Vera ile tanışır.

Yıllar sonra ilk kez Elle, neredeyse gibi olan Vera ile bağ kurarken memnuniyet gibi bir şey hisseder. Çiçeği burnunda Elle yavaş yavaş hayatını toparlamaya, yeni arkadaşlar edinmeye ve kendi ayakları üzerinde durmaya başlar.

Ama her şey görüldüğü gibi değildir.

Çünkü bu eski ev karanlık bir sır barındırmaktadır. Ve Elle'e ne kadar değer verse de, Vera onu korumak için her şeyi yapacaktır. Bu yüzden genç kiracısını asla ama asla bodruma inmemesi gerektiği konusunda uyarır. Ancak Elle bu basit kurala uymaz ve aşağıda ne olduğunu gördüğünde, sonunda güzel yeni hayatının aslında özel bir tür cehenneme açılan bir kapı olduğunu anlar...

Don't Tell a Soul'u şimdi alın.

Lütfen Don't Tell a Soul'un bu önizlemesinin keyfini çıkarın.

PROLOGUE - 25 Ocak 2004

Vera'nın yanakları ve alnı yanıyordu ve üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Tüm vücudu nemliydi, ateş bağışıklık sistemini kasıp kavuruyor ve aşırı hızlanmasına neden oluyordu. Çatlamış dudaklarını yalayarak ağzına çok ihtiyaç duyduğu nemi getirdi ama bu yeterli değildi. Yakındaki bir bardak ılık suyu aldı ve bir yudum içti, boğazı bu hareket karşısında çığlık atıyordu ama ağzına getirdiği az miktardaki rahatlama için minnettardı.

En iyi zamanlarda bile hasta olmaktan nefret ederdi ama doğum gününde, özellikle de böylesine önemli bir günde hasta olmak her zaman biraz daha berbattı. Annesi ona her zaman on altı yaşına girdiğinde artık küçük bir kız değil, bir kadın olacağını söylerdi. Bugün o gündü. Ve doğum gününü daha da özel kılmak için, onu tüm kalbi ve ruhuyla taptığı ikiz kardeşi Kevin ile paylaşması gerekiyordu. Kevin onun kayasıydı ve dünyada gönülden sevdiğini söyleyebileceği tek kişiydi. Onsuz hayatta kalamazdı. Genellikle ikizler olarak hastalıklar da dahil olmak üzere çoğu şeyi paylaşırlardı ama Kevin bir şekilde gribe yakalanmamayı başarmıştı, şanslı herif.

Vera, dinlenmesi ve sıvı alması halinde kısa sürede iyileşeceğini söyleyen yerel doktorun tavsiyesi üzerine neredeyse iki gündür virüs nedeniyle yataktaydı. Sadece vücudunun kendi kendine savaşmasına izin vermesi gerekiyordu, hiçbir antibiyotik yardımcı olamazdı. Kendini bildi bileli, her yıl doğum günlerinde Kevin'le birlikte hava nasıl olursa olsun uzun bir yürüyüşe çıkarlardı. Sonra köyde durup bardan bir meşrubat ya da köşedeki dükkândan paylaşacakları bir çikolata alırlardı. Ama hastalığı bu yıl bu planları iptal etmişti ve içini acıtan bir suçluluk duygusu kendisini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu. Şimdiye kadar kendini daha iyi hissedeceğini ve böylece Kevin'le birlikte, uzun yürüyüşü atlamak zorunda kalsalar bile, kutlama yapabileceklerini umuyordu ama bütün gün odasında kilitli kalmıştı ve saat neredeyse gece yarısıydı. Doğum günlerini birlikte geçirmek özel bir gündü, çünkü aileleri neredeyse bir yıl önce onları okuldan alıp evde eğitim vermeye karar verdiğinden beri burada hiç arkadaşları yoktu - gerçi bu, ailelerinin onların eğitimiyle ilgilendiği anlamına geliyordu. Onlar yapmadı. Onların evde eğitimleri temizlik ve ev işlerini içeriyordu. Ebeveynlerinin

Okulda öğrenip de çocuklara kendilerinin öğretemeyeceği hiçbir şey olmadığını düşünüyorlardı.

Ateşi hâlâ yüksekti ama dört saat arayla düzenli olarak parasetamol verilmesi ateşin daha fazla yükselmemesini sağladı. Yine de kötüleşmişti. En azından artık halüsinasyon görmüyor ve duvarlarda dönen desenler görmüyordu. Dün gece uyurken kocaman bir iblisin onu ziyaret ettiğine yemin edebilirdi. Babası da olabilirdi. Emin değildi.

Dışarıdaki soğuk Ocak ayına rağmen, yatağının yanındaki pencere hava sirkülasyonu sağlamak için açıktı. Vera'nın vücudu sürekli olarak çok sıcaktan çok soğuğa geçiş yapıyordu. Bir an dişleri takırdarken, bir an sonra kendini yakmaktan korkarak kat kat giysilerini çıkarıyordu.

Terli yastıklarına yaslandı ve dışarıdaki yağmuru dinledi. Saat geç oluyordu, bu da doğum gününün neredeyse bitmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Anne ve babasının yatmaya hazırlanmak için alt katta dolaştıklarını duyabiliyordu. Babası yine sarhoştı ve annesi ona bağıırıyordu. Her gece değişmesi için dua etmesine rağmen bu evde hiçbir şey değişmemişti. Babası içmeye ve hıncını ondan ve Kevin'den çıkarmaya devam ediyor, annesi ise olanları görmezden gelmeye, nankör çocuklar olmalarının onların suçu olduğunu söylemeye devam ediyordu.

Cotswolds'un güzel bir bölgesinde, güzel bir köyde, güzel bir evde yaşıyorlardı. Babası Gloucester'da iyi bir işte çalışıyor, rahatça geçinmelerine yetecek kadar para kazanıyordu. Ancak Vera ve Kevin sık sık yiyecek ve yeni kıyafetlerden mahrum kalıyorlardı çünkü kazandıkları her kuruş onun içkisine ve evin bakımına gidiyordu. Babalarının gözünde bir öncelik olarak görülüyorlardı. Toplum içinde de pek sevilen bir adam değildi, insanlara karşı çoğu zaman kaba davranırdı ve her zaman sarhoş olmanın eşiğindeydi.

Kapının sessizce çalınması başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Ebeveynlerinden biri olamayacak kadar nazikti, bu yüzden sadece bir kişi olabilirdi.

"İçeri gel," dedi zayıf bir sesle ve sonra öksürdü.

Kapı açıldı ve Kevin kafasını yan tarafa doğru uzattı. 'Babam yine tek başına. Biraz burada saklanabilir miyim?'

"Elbette," dedi Vera gülümseyerek. Yatağının ucuna oturabilmesi için bacaklarını yukarı çekti. Kevin'in saçları dağınıktı, Vera bu konuda onunla hep dalga geçerdi ama her geçen gün daha da büyüyen yüzüne çok yakışıyordu. Eskiden boyları aynıydı ama geçen yıl Kevin'in boyu

yukarı. Henüz yaşını doldurmamıştı, bu yüzden kalın sesli, sıska bir delikanlıydı. Bazen bu onu korkutuyordu.

"Burası buz gibi," dedi kollarını aşağı yukarı ovuşturarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyi sanırım. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz.

"Güzel, çünkü akşam yemeği için fazla bir şey yok zaten. Sana bir şey aldım. Kevin cebinden küçük bir bilezik çıkardı ve Vera'ya uzattı. Gümüştü ve üzerinde küçük bir tılsım vardı: bir anahtar.

Teşekkür ederim. Bu çok güzel. Özür dilerim, sana bir şey almadım. İkisi de birbirleri dışında hiçbir şey istemedikleri ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymadıkları konusunda hemfikir oldukları için daha önce hiç hediye alışverişinde bulunmamışlardı.

"Sorun yok.

"Nereden aldın bunu?"

"Bu önemli değil. Beğendin mi?"

"Bayıldım. Teşekkür ederim. Vera onu narin bileğine taktı ve soldan sağa çevirerek yukarıdan gelen loş ışığın parıldamasını izledi.

"Bana bir söz verir misin Kevin?" diye sordu Vera, sesini alçak tutarak.

"Evet, istersen.

"Ne olsun, her zaman birbirimize sahip çıkacağımıza söz ver. Her zaman birbirimize göz kulak olacağız. Her zaman birbirimizi koruyacağız. Ne olursa olsun.

Kevin'in gözleri karardı ve bakışlarını yatağa indirerek yatak örtüsünün desenini inceledi. Yanlış bir şey mi söylemişti? Muhtemelen onu, onun kendisini sevdiğinden daha çok seviyordu ama her zaman onun kendisine sahip çıkacağını düşünmüştü.

Sonunda Kevin yavaşça başını salladı. "Söz veriyorum. Sen ve ben sonsuza dek. Şimdi acele et ve iyileş. Annemin ne zaman tekrar temizlik yapacak kadar iyi olacağını sormasından sıkıldım. Kevin yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Vera onun bir şeyler daha söylemek istediğini anlayabiliyordu ama buna fırsat bulamadı.

Kapı açıldı ve duvara çarptı, Kevin'in yüzünü sadece birkaç santimle ıskaladı. Babası gözleri alev alev yanan ve yumrukları sıkılı bir halde odaya dalarken geri sıçradı ve kapının arkasındaki köşeye saklanarak gözden kayboldu.

"Nerede?" diye sordu.

Vera çarşafı çenesine kadar çekti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Annene verdiğim bilezik kayıp. Nerede o?"

Vera'nın ağzı toza dönüştü. Sol elini hızla çarşafın altına kaydırды. "Onu görmedim.

"Bana yalan söyleme," dedi tıslayarak. Odanın içinde tepinerek ilerledi. 'Burası leş gibi kokuyor, kızım. Kendi pisliğin içinde yattığından beri hiç duş aldın mı? Ve ben bu lanet evi ısıtmak için iyi para ödüyorum. En azından pencereleri kapalı tutabilirsin! Pencereyi öyle bir güçle kapattı ki Vera'nın başının üzerindeki duvarda asılı duran resim düştü.

Ona çarptığında çığlık attı ve savunmak için iki kolunu da başının üzerine kaldırdı. Babası ona doğru sıçrayıp bileğini yakaladığında bunun yanlış bir hareket olduğunu anladı ve bileğini o kadar sıktı ki ikiye ayrılabilceğini düşündü.

Ama o hiç ses çıkarmadı.

'Hırsız! Onu çaldın!'

'Hayır! Ben yapmadım... Ben yapmadım..'

"Bana yalan söyleme! Diğer eliyle yüzüne bir tokat attı. Açık avucunun yanağında çıkardığı ses kafasında bir silah sesi gibi yankılandı. Görüşü bozulurken oda döndü ve karanlığa kayma dürtüsüne karşı savaştı.

Vera gözlerini açtı ve Kevin'in kapının arkasındaki köşeye sinmiş, başını salladığını gördü. Onu suçlamıyordu. Eğer olaya karışırsa, o da dayak yiyecekti. İkisi de yerlerinde kalmayı ve birbirleri dayak yerken ses çıkarmamayı öğrenmişlerdi. İkisinin de babalarının kaba kuvvetine katlanmasına değmezdi.

Babası ona tekrar vurdu. Ve yine.

Yumrukları zayıf bedenini bir et parçasını yumuşatır gibi dövüyordu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Daha önce de birçok kez dayak yemişti ama bu şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü.

Bir noktada bayılmış olmalı. Zaman ileriye atlıyor gibiydi.

Gözlerini açtığında, odasının ortasında duruyordu, etrafı sessizlik ve karanlıkla çevriliydi. Başı çarpıyordu ve vücudu terden sıırıslıklam olmuştu, geceliği neredeyse sıırıslıklamdı. Ter alnından gözlerine doğru akıyordu. Zar zor görebiliyordu.

Koridorda bir ışık yanıyordu.

"Kevin?" diye . "Kevin, ne oldu? Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

İleri doğru adım attı ama çıplak ayak parmakları ıslak ve kaygan bir şeye dokununca durdu. Kendini sabitleyemeden ayakları altından kaydı ve sert bir çarpma ile poposunun üzerine düştü. Elleri yanlara doğru fırladı. Ellerini önüne getirdiğinde koyu kıvamlı bir sıvıyla kaplıydı.

Kevin?

Ayağa kalkmak için çabalarken kalp atışları iki katına çıktı ama yerde kan olduğunu bildiği şeylerin oluşturduğu havuz kavramasını zorlaştırıyordu. Kapıya doğru süründü, dizleri geceliğine dolanmıştı. Sahanlığa ulaştığında halıda kanlı çizgiler gördü, sanki biri yerde ağır bir şey sürüklemişti.

Görüşü bir odaklanıp bir kayboluyordu. Ev sessizdi; tek duyabildiği, kulaklarında bir davul gibi çarpan, hızla atan kendi kalbiydi.

"Kevin! Boğazı dikenli tellerle parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Kimse cevap vermedi.

Ev sessizliğini korudu.

BÖLÜM 1 - *Elle*, 24 Ocak 2024

Kendi evimde güvende hissetmiyorum. Kendimi bildim bileli benim için hep böyle olmuştur. Evde boğulmadan nefes alabildiğimi hissettiğim tek yer, küf kokmasına ve uzak köşede yaşayan devasa tüylü bir örümcek olmasına rağmen nemli, karanlık bodrum katı. O kadar büyük ki, bir fareyi kolayca alt edip öldürebilir. Ben ona Trevor diyorum. Nasıl bu kadar büyüdüğünden emin değilim.

Bodrumda, hareketli bir raf ünitesinin arkasında güvenli bir köşe oluşturdum. Onu duvardan çekip çıkarabiliyor ve kendimi boşluğa sıkıştırabiliyorum. Babam peşimden gelmekle tehdit ettiğinde hep oraya saklanıyorum. Saklandığım yeri bilmiyor çünkü buraya çok nadir geliyor. Çocukken rafların arkasına kolayca sığabiliyordum, ama şimdi büyüdüm, ergen oldum, bunu yapmak daha zor ve eskisinden çok daha az yer var. Ben her zaman zayıftım. Göğüs yok, kalça yok, sadece bir direk gibi yukarı ve aşağı. Uzun bacaklarım ve kollarım tam olarak oturmakta zorlanıyor. Sanki uzuvlarım vücuduma göre çok uzunmuş gibi biraz hantal ve beceriksizim.

İşte şimdi buradayım. Güvenli alanımdayım.

Saçlarım siyah perdeler gibi yüzüme düşüyor, ben de onları savuruyorum ve cılız örümcek ağları gibi hareket ediyor ve sonra parmaklarımın etrafında tekrar tekrar döndürüyorum. Bu uzun zamandır edindiğim bir alışkanlık, bu yüzden saçlarımda bir sürü kısa tutam ve sürekli kopardığım kırık uçlar var. Tekrarlayan hareketin ne olduğundan emin değilim ama beni rahatlatıyor. Bir tel koptuğunda o çıt sesi duymak bağımlılık yapıyor ve garip bir şekilde keyifli. Çoğu zaman bunu yaptığımı bile olmuyorum. Ta ki babam saçıyla oynamayı bırakmam için bana bağırana ya da annem tüm saçlarımın döküleceğini ve sonunda kel kalacağımı söyleyene kadar. Ama birkaç dakika sonra saçıyla oynamaya devam ediyorum.

Üstümden gelen belli belirsiz sesleri dinliyorum. Bugün cumartesi ve babam genelde bütün gün çalışır, bana da biraz zaman kalır. Ama bugün izinli ve gününü televizyon karşısında rugby izleyerek geçiriyor, ama takımı yenildiği için öfkeden deliye dönmüş durumda sürekli bir şeyler fırlatıyor, ben de öfkesine kapılıp uçan bir bira şişesiyle kafama vurmaktansa yolundan çekilmemin daha iyi olacağını düşündüm. Buraya bir kitap getirdim ve telefonumun ışığı yanıyor ama şu anda canım kitap okumak istemiyor. Bazen sessizce oturup etrafımdaki çeşitli sesleri dinlemeyi seviyorum. Dinlemek için zaman ayırdığımda evin bu kadar gürültülü olması şaşırtıcı. Özellikle bodrum katının kendine ait bir hayatı var gibi görünüyor. Dört bir köşeden gıcırtilar ve inilti ve bazen yeterince dikkatli dinlersem Trevor'ın yerde koşuşturduğunu duyabiliyorum. Ona eşlik etmek güzel. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama en azından burada yalnız değilim. Bazen saatlerce saklanıyorum. Bir keresinde neredeyse yirmi dört saat boyunca bodrumda saklandım, ancak çişim geldiğinde yukarı çıkabildim. Yanıma yiyecek ve su almıştım ama bir kova almayı unutmuştum.

On sekizinci doğum gününe kadar gün sayıyorum. Daha önümde uzun bir yol var - iki yüz on altı gün - ama on sekiz yaşına girdiğimde yasal olarak evden ayrılabilir ve ailemi bir daha görmek zorunda kalmayabilirim. Sanırım annemi özleyeceğim ama babamdan özgür olmak için ödenecek küçük bir bedel.

Bana ilk vurduğunda yedi yaşındaydım ve hayatımın son on yılında onun taciziyle yaşadım. Her gün değil. Bazı günler iyi bir baba bile oluyor ve beni makyaj malzemesi ve kıyafet gibi şeyler almam için bir yerlere götürüyor ama sonra bana gülüyor ve makyajın beni bir fahişe gibi gösterdiğini ve kıyafetlerimin beni bir sürtük gibi gösterdiğini söylüyor. Kırpık bir üst ve taytın nesi yanlış? Annem ne giyersem giyeyim muhteşem göründüğümü söylüyor. Genç ve lekesiz cildimin tadını çıkarabiliyorken çıkarmamı, çünkü yakında çizgilerin ve kırışıklıkların ortaya çıkacağını ve yaşımın ilerlemeye başlayacağını söylüyor.

ve hayatımın geri kalanında o genç görünümün peşinde olacağım.

Büyüdüğümde moda tasarımcısı olmak istiyorum ama babam üniversiteye gitmeme izin vermiyor. Bunun yerine gerçek bir iş bulmam gerektiğini söylüyor, ancak burada bulabileceğim tek iş rafları istiflemek veya bir barın arkasında çalışmak, ki henüz yasal olarak bunu yapmama izin verilmiyor. Bu evde kapana kısılmaktan bıktım. Babam tüm hayatımı kontrol ediyor. Telefonumu bile izliyor ve ben istemedikçe Wi-Fi'ye erişimim yok ve istediği zaman kapatabiliyor. Zaten telefonumu çok fazla kullanmıyorum. Sarah geçen yıl taşındığından beri hiç arkadaşım yok. Onu özlüyorum. Gittiğinden beri hiç konuşmadık. Bana her gün konuşacağımıza ve irtibatı hiç koparmayacağımıza söz vermişti ama yalan söyledi. Yeni okulunda nasıl olduğunu sorduğumda bana hiç mesaj atmadı.

Geçen yıl okulu bitirdim ama notlarım pek iyi değildi. Babam notlarımın üniversiteye kabul edilmem için yeterli olmadığını, bu yüzden burada annem ve babamla kalabileceğimi söyledi. Ama benim planım bu değil. Yasal olarak mümkün olur olmaz gitmeyi planlıyorum. Annem bensiz de iyi olacak. Bazen o da dayak yiyor, ama onun için yemek ve temizlik yaparsa, onu rahat bırakıyor. Oysa ben karşılık vermeyi seviyorum. Annem bunun benim düşüşüm olduğunu söylüyor. Sessiz kalıp onunla aynı fikirde olmalıymışım ama asi genç yanım görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

"Elle! Babamın sesi tepemde gümbürdüyor, yerde bir aşağı bir yukarı tepinirken başımdan aşağı küçük toz taneleri dökülüyor.

'Sessiz ol, Trevor,' diyorum parmağımı ağzıma bastırarak. "Şşşt! Trevor cevap vermiyor. Hiç cevap vermez.

'Elle! Nerede bu lanet kız?'

Vücudumdaki her kas mümkün olduğunca hareketsiz ve sessiz kalmam için bağılıyor, ama beynim bana ne kadar uzun süre saklanırsam, sonunda beni bulduğunda dayanın o kadar kötü olacağını söylüyor. Eğer şimdi ortaya çıkarsam, belki o kadar kötü olmaz.

Rafların arkasından sürünerek çıkıp toz almadan önce iki dakika daha bekliyorum. Trevor'ın ağlarından birkaçı yüzümü gıdıklıyor, ben de onları siliyorum. Keşke bir örümcek olabilseydim ve yukarı çıkıp gün ışığıyla yüzleşmek ve kötü bir şey olacağı korkusuyla aklımı kaçırmak yerine burada karanlıkta yaşayıp bütün gün ağ örebilseydim.

Ayaklarım bodrumun en üst basamağına değer değmez, kapı çekilerek açılıyor ve babam bana dik dik bakıyor, gözleri kocaman ve çenesi sıkılmış.

İyi değil.

"Orada ne yapıyordun?" "Bir şey arıyordum.

Babam öne doğru atılıp sol kolumu tutmadan önce gözlerini kısıyor. Beni o kadar büyük bir güçle çekiyor ki dengemi kaybedip sert göğsüne doğru sendeliyorum. Tuğla duvar gibi. Öyle de vuruyor.

"Bana yalan söyleme," diyor dişlerini sıkarak.

"Ben... Ben...

Şaplak!

Açık avucu sol yanağıma çarpıyor. Hemen yanıyor ve gözlerim yaşıyor. Her zaman tepki vermemeye çalışıyorum çünkü bu sadece onu daha da cesaretlendiriyor, ama bazen gerçekten acıtıyor ve istesem de istemesem de gözyaşlarım akıyor.

'Beni hasta ediyorsun,' diyor. Bana tükürüyor ve ılık, kalın mukus yüzümün yan tarafına çarpıyor. . 'Başını sokacak bir evin olduğu için minnettar olmalısın kızım. Bu aile için çok çalışıyorum ve seni çağırdığımda bile gelemiyorsun. Seni bulmak için bütün evi aramak zorunda kalıyorum.

'Özür dilerim, baba. Aşağıda seni duymadım. Aslında tek yapmak istediğim ona bağırarak ve karşılığında tükürmekken sesim kısık bir iniltiye dönüşüyor.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Annen nerede?"

"İşte, sanırım.

Tıksintiyle hırılıyor. 'O kadının çalıştığını düşünmek delilik. Onun iyi olduğu tek şey yemek pişirmek ve temizlik yapmak, aynı şey senin için de geçerli.

Babam tam bir cinsiyetçi domuzdur. Sanki 1950'lerde kalmış gibi. Tüm kadınların evde oturup erkeklerine bakması gerektiğini düşünüyor. Bu o kadar çok açıdan yanlış ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bunu ona bir kez söylediğimde, üç gün boyunca odamda kilitli kaldım ve günde sadece bir kez su ve ekmek verildi. Çöp sepetimi tuvalet olarak kullanmak zorunda kaldım. Hoş bir deneyim değildi, asla tekrarlamak istemediğim bir deneyimdi, bu yüzden şimdi ağzımı kapalı tutmaya devam ediyorum.

"O burada olmadığına göre, öğle yemeğine başlasanız iyi olur. Dönüyor ve televizyonun bangır bangır çaldığı salona doğru yürüyor. "Oh, ve bana buzdolabından bir bira getir.

Mutfağa gidiyorum. Oldukça temiz çünkü annem bu sabah işe gitmeden önce evi toplamış. Onu kısıkanıyorum çünkü o bu evden birkaç saatliğine kaçabiliyor ama ben kaçamıyorum. Okulu özlüyorum. İyi notlar alamadım ama bunun nedeni derslerden geri kalmamak ve fazladan ödev yapmak için bilerek mücadele etmemdi. Geriye dönüp baktığımda, daha iyisini yapmalıyım ve o zaman belki gizlice kolejlere ve üniversitelere başvurabilirdim, ama o zamanlar tek düşünebildiğim bu evden mümkün olduğunca uzakta zaman geçirmektir. Kötü notların gelecekteki kariyerime ne yapacağını düşünmedim.

Şimdi, hiçbir beklentim olmadan, para kazanmanın hiçbir yolu olmadan burada sıkışıp kaldım ve annem kaçınılmaz olarak onu terk ettiğinde ya da onu merdivenlerden aşağı iterek öldürdüğünde babamın kölesi olmaya mahkum oldum. Bu yüzden on sekizinci yaş gününe kadar gün sayıyorum. Umarım o kadar ileri gidebilirim.

Buzdolabını açıp son şişe birayı alıyorum. Şişeyi teslim etmek için salona doğru yürürken, görünmez olmayı dileyerek başımı eğiyorum. Şişeyi ona uzatıyorum ama boş bakışlarla bana bakıyor.

"Bunu nasıl içeceğim? Onun için açmayı unuttum.

Tek kelime etmeden mutfağa dönüyorum ve şişe açacağını arıyorum. Genelde buzdolabının yanındaki çekmecedir olurdu ama orada değil. Belki de yanındaki masanın üzerindedir, ama geri sormaya cesaret edemiyorum, bu yüzden tezgahın kenarını kullanarak açmayı deniyorum. Kapağın keskin kenarını kullanıyorum ve tahtaya sıkıştırıyorum, sonra keskin bir vuruşla avucumu ona vuruyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de tekrar deniyorum.

Şişenin kapağı açılırken elimden kayıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, ortalığın karışmak üzere olduğunu biliyorum. Soğuk, köpüklü bira çoraplarımın içine işliyor ama ben bunu hissetmiyorum bile. Tek hissettiğim, omurgamdan beynime doğru ilerleyen korkunun karıncalanması. Beynim bana tek bir şey söylüyor - koşmamı - ama kaslarım cevap vermiyor.

Babam mutfağa daldı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece yumruklarını sıkarak bana doğru hamle yaptı.

"Baba, özür dilerim! Ama af dilemeye çalışmanın bile bir anlamı yok. Kollarımı bir kalkan gibi kaldırıp darbeyi alıyorum, bir sonrakini ve bir sonrakini, ta ki yerdeki bira ve kırık camların üzerine yığılana kadar. Acıyı hissetmiyorum bile ama biranın keskin kokusunu alıyorum. Öğürmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu kokudan hep nefret etmişimdir.

'Bunu temizle, sonra git ve bana altı şişe daha getir. On beş dakikan var.

Gözyaşlarım, su birikintisine düştüğümde yüzüme sıçrayan birayla karıştı. Cam parçaları başta ellerim ve ayak bileklerim olmak üzere çıplak tenimin her bölgesine saplandı. Ama acının verdiği sızı, damarlarımda dolaşan nefret ve öfke patlamasıyla kıyaslanamaz bile.

Babama yönelik değil. Bana yönelik.

Neden her gün bu kötü muameleye katlanıyorum? Bunu hak etmiyorum. Ben iyi bir çocuğum. Çoğunlukla bana söyleneni yaparım. Uyuşturucu kullanmıyorum ve alkol almıyorum. Hâlâ bakireyim. Sayılır. Zaten bir kızı olmasını hiç hak etmeyen babam tarafından köle gibi muamele görmeyi hak etmiyorum.

Annem bir keresinde bana bir kaza olduğumu söylemişti. Birkaç gün çığına döndükten sonra sonunda beni doğurmak istediğine karar vermiş ama babam kürtaj yaptırmasını istemiş. Anladım. İnsanların çocuk sahibi olmalarına ve yetiştirmelerine izin verilmeden önce bir tür teste tabi tutulmaları gerekiyor, çünkü babam bu testi kesinlikle geçemezdi. Asla baba olmamalıydı. Sanırım kendi babası yüzünden böyle. Babası hakkında pek konuşmuyor ama ağzından kaçırıldığı birkaç bilgi kırıntısı bana babasının iyi bir adam olmadığını söylüyor. Baba oğul gibi, sanırım.

Daha fazla kırık parçaya basmaktan kaçınarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve yan dolaptan bir faraş ve fırça alıp kırık camları süpürmeye başlıyorum. Sonra paspas ve kova bulamadığım için mutfak havlusuyla birayı siliyorum. Fayansların üzerinde yürürken çoraplarım yerde kurumakta olan yapışkan maddeye yapışıyor.

Onu bırakıp yukarı çıkıyorum, duş alma zahmetine bile girmiyorum. Kararımı . Babamın yedek parasını nerede sakladığını biliyorum. Annemden para aşırıldığını bilmediğimi sanıyor. İkisinin arasında, anlamsız şeylere harcadıkları parayla masaya yemek ve başımızı sokacak bir çatı alabilmelerine bile şaşıyorum. Sayma zahmetine katlanmadan bir tomar parayı alıyorum, sonra odama gidip sırt çantama birkaç kıyafet tıktırmaya başlıyorum. Okuldaki ilk günümde annem hediye etmişti. O zamanlar küçük bedenime dar geliyordu ama şimdi sırtıma mükemmel bir şekilde oturuyor. Biraz yıpranmış ve yer yer hasar görmüş durumda ve içine bir kalemin mürekkebi sızdığı için hala koyu kırmızı bir leke var, bu da onu kan gibi gösteriyor, ama her gün kullandığım tek şey bu.

Her yere yanımda götürüyorum ve şimdi dünyada sahip olduğum her şeyi gideceğim yere taşımak üzere.

Bu evde bir dakika daha kalamam. Eğer şimdi gitmezsem, pişman olacağım bir şey söyleyebilir ya da yapabilirim ve o zaman babam bunu çok ileri götürecektir. Daha önce iki kez hastanelik oldum, dayaklarımdan kurtulduğum için şanslıydım. Annem doktorlara ve hemşirelere merdivenden düştüğümü söyledi ve onlar da inandı. Hiç kimse beni kontrol etmedi. Beni morarmış bir gözle gören öğretmenlerim bile.

Görünmez olmaktan bıktım.

Babam koltuğuna geri döndü. Ön patikadan hızla aşağı inerken durup eve dönüp bakmıyorum bile. Ayaklarım içgüdüsel olarak şehir merkezine doğru dönüyor. Orada bir otobüs durağı var. Çantamda ihtiyacım olan her şey var, arkadaşım Sarah'nın bir yıl önce bana veda hediyesi olarak aldığı sahte kimlik de dahil. Görünüşe göre, kardeşi bir adamı tanıyan bir tanıyormuş. Hiç soru sormadım. Henüz kullanmadım bile. Şimdiye kadar sahte kimliğe ihtiyacım olmadı, içki içen biri değilim. Kimlikteki adım Eleanor Spencer, ama gerçek adım Elle Walter. Elle hiçbir şeyin kısaltması değil. Sadece Elle.

Babamın bira aldığı dükkanın önünden geçiyorum ve beynim o sinir bozucu şeyi yapmaya başlıyor ve eve gelmediğimde ne kadar kızacağını hayal ediyorum. Sonra gülmeye başlıyorum, gökler açılıp yağmur saçlarımı ıslatırken bile. Dışarı çıkarken almayı unuttuğum yağmur ceketimin kapüşonunu yukarı çekiyorum ve otogar girişindeki bayana yaklaşıyorum.

"Nereye?" diye soruyor bana.

Kalkış tabelasına bakıp tanıdığım bir şehir arıyorum. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette. Sıradaki kişiye servis yapabilmem için lütfen kenara çekilir misiniz?"

Sola doğru iki adım atıyorum. Bu çok aptalca. Bunu yapamam. Evden kaçamam. Sadece bir avuç para, sahte bir kimlik ve sırt çantamdaki kıyafetlerle tek başıma hayatta kalabileceğimi düşündüren şey ne? Sonra yanımdaki pencerede yansımanı yakaladım.

Solgun yüzümün sol tarafı şişmiş, saçlarım içinde yuvarlandığım biradan dolayı hala yapış yapış ve yanaklarımda cam parçalarından oluşan çizikler var. Tüm bunlar babam beni dövdüğü için. Tüm bunlar onun son bira şişesini yanlışlıkla kırdığım için.

Yansıma 'Artık yok,' diyor.

Kalkış panosuna dönüp bakıyorum ve Barrow-on-the- Water adını görüyorum ve beynimde bir tanıma titreşimi alevleniyor. Sarah oraya taşınmamış mıydı?

Öyle olduğuna eminim. Cotswolds'daki en güzel köy olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Başlamak için iyi bir yer olabilir. Biraz daha para toparlayana kadar bir süre, birkaç hafta ya da belki birkaç ay saklanabileceğim bir yere ihtiyacım var. Bir işe, kalacak bir yere ve belki de bana ayakkabısının altından kazınmış bir şeymişim gibi davranmayacak birine ihtiyacım var.

Babamın beni aramayacağı bir yere ihtiyacım var. Sarah taşındığında bile ona köyden hiç bahsetmedim, bu yüzden beni orada araması için bir neden yok. Sarah'nın bana hiç mesaj atmadığını biliyorum ama oraya gittiğimde onu bulabileceğime eminim. Büyük bir köy olamaz.

Tek bu ve bunu uygulayacağım.

Otobüs döndüm. "Barrow-on-the-Water'a bir bilet lütfen. Özgürlüğe ve yepyeni bir hayata doğru yola çıktım.

[Don't Tell a Soul'u şimdi alın.](#)

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Derisinin Altında'yı okumaktan keyif aldınız mı? Lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumunuz diğer okuyucuların romanı keşfetmesine yardımcı olacaktır.

[Yorum Bırakın](#)

TEŞEKKÜRLER

Eminim ki yazdığım her kitapla birlikte teşekkür bölümü daha da büyüyor. Şu anda teşekkür etmem gereken çok fazla insan var ve bunu yazarken; yazarlık kariyerim boyunca beni desteklemeye devam eden insanların sayısı beni hala şaşırtıyor. Herkesten tek tek bahsedemem ama beni şahsen tanıyanlar her birinize ne kadar müteşekkir olduğumu bilirler.

Bu kitap eşim Scott'a ithaf edildiği için öncelikle ona teşekkür etmem gerekiyor. Kendisinin kitabın yazımıyla hiçbir ilgisi yoktu ancak kitabın yazım sürecinde evimizi yeniliyor ve taşınmamız için hazır hale getiriyordu. Evimizin yenilenme süreci bana bu kitap için genel bir fikir verdi ve bu kitap yazılıp biterken bizim evimiz de yenilendi.

Planlama sürecinde bazı konuların çözülmesine yardımcı olan Inkubator Books'tan Connal Orton'a da teşekkürler. Onun rehberliği ve yardımı gerçekten rakipsiz. Inkubator Books'un perde arkasındaki tüm çalışanlarına; editörlere, pazarlama uzmanlarına, düzeltmenlere, formatçılara, kapak tasarımcılarına ve bir kitabın yaratılması ve yayınlanması için gereken diğer tüm işlere - teşekkür ederim! Uzmanlığınız ve detaylara gösterdiğiniz özen çok takdir ediliyor ve değer veriliyor.

Son olarak, beni desteklemeye devam eden, kitaplarımı okuyan ve yorumlayan okuyucularıma çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bir işim olmazdı, bu yüzden ... en büyük teşekkür size!

YAZAR HAKKINDA

Jessica Huntley, genellikle akıl sağlığı konularına odaklanan ve karakterlerinin zihinlerinin derinliklerine inen karanlık ve dolambaalı psikolojik gerilim romanlarının yazarıdır. İstihbarat Analisti olarak orduya katılmış, ardından Kişisel Antrenör olmak için ayrılmış, çeşitli bir kariyer geçmişine sahiptir. Şimdi, küçük oğlu ve engelli siyah Labrador'una bakarken, hayatı boyunca kurduğu yazma hayalini evinin rahatlığında yaşıyor. Formda kalmaktan ve şarap içmekten (aynı anda değil) hoşlanıyor.

www.jessicahuntleyauthor.com

Web sitesindeki haber bültenine kaydolun ve ücretsiz bir kısa öykü kazanın.

JESSICA HUNTLEY TARAFINDAN DA

Inkubator Books

Başlıkları Derisinin

Altında Bir Ruha

Söylemeyin

Kendi Yayınladığı

Başlıklar KARANLIK

SERİSİ

İçimizdeki Karanlık Bizi Bağlayan

Karanlık

Önceden Gelen Karanlık

BENİM... KENDİM SERİSİ

Kötü Benliğim: Bir Ön Roman

Karanlık Benliğim

Gerçek

Benliğim

Gerçek

Benliğim

BAĞIMSIZLAR

Jinx

On Kolay Adımda Mükemmel Cinayet Nasıl İşlenir?

İŞBİRLİKLERİ

Çağırın Korku Kapsamı: Bir

Zodyak Antolojisi - Cilt 1

Kanlı Cehennem: Birleşik Krallık Bağımsız Korku Antolojisi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

